ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΗΣ ΑΝΤΩΝΑΚΕΑΣ

Ὑποστράτηγος ἐ.ἀ.

ΣΥΜΜΟΡΙΤΟΠΟΛΕΜΟΣ

ΕΠΙΔΡΟΜΗ ΜΙΣΘΟΦΟΡΩΝ ΤΟΥ ΣΛΑΥΪΣΜΟΥ ΔΙΑ ΤΗΝ ΥΠΟΔΟΥΛΩΣΙΝ ΤΗΣ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ

ΚΑΙ ΟΧΙ ΕΜΦΥΛΙΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ

ΝΕΑ ΘΕΣΙΣ

Ἡ παροῦσα μελέτη ἐγράφη μὲ βάσιν τὸν κεντρικὸν πυρῆνα τριῶν ἱστορικοῦ περιεχομένου ἄρθρων, τὰ ὁποῖα ἐδημοσιεύθησαν εἰς συνεχείας, εἰς τὴν ἐφημερίδα «ΕΣΤΙΑ»: (29 Νοεμβρίου - 4 Δεκεμβρίου 1990, 28 Ἀπριλίου - 13 Μαΐου 1992, 30 Σεπτεμβρίου - 1 Ὀκτωβρίου 1992).

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΙΣ:
Βιβλιοπωλεῖον «ΝΕΑ ΘΕΣΙΣ»
Ἱπποκράτους 69α - 106 80 ΑΘΗΝΑΙ
Τηλ.: 3634 932, Fax: 3617592

ΣΥΜΜΟΡΙΤΟΠΟΛΕΜΟΣ
ΕΠΙΔΡΟΜΗ ΜΙΣΘΟΦΟΡΩΝ ΤΟΥ ΣΛΑΥΪΣΜΟΥ ΔΙΑ ΤΗΝ ΥΠΟΔΟΥΛΩΣΙΝ ΤΗΣ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ ΚΑΙ ΟΧΙ ΕΜΦΥΛΙΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ

ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΟΥΣ Ν. ΑΝΤΩΝΑΚΕΑ
Ὑποστρατήγου ἐ. ἀ.

ΣΥΜΜΟΡΙΤΟΠΟΛΕΜΟΣ
ΕΠΙΔΡΟΜΗ ΜΙΣΘΟΦΟΡΩΝ
ΤΟΥ ΣΛΑΫΪΣΜΟΥ
ΔΙΑ ΤΗΝ ΥΠΟΔΟΥΛΩΣΙΝ
ΤΗΣ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ
ΚΑΙ ΟΧΙ ΕΜΦΥΛΙΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ

Τήν ἐπιμέλειαν καί τήν εὐθύνην
διά τήν ἔκδοσιν ἔχει ὁ ἐκδότης
ΙΩΑΝΝΗΣ ΣΧΟΙΝΑΣ

Ἀθῆναι 1993

ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΟΥΣ Ν. ΑΝΤΩΝΑΚΕΑ
Ὑποστρατήγου ἐ.ἀ.

ΣΥΜΜΟΡΙΤΟΠΟΛΕΜΟΣ ΕΠΙΔΡΟΜΗ ΜΙΣΘΟΦΟΡΩΝ ΤΟΥ ΣΛΑΥΪΣΜΟΥ ΔΙΑ ΤΗΝ ΥΠΟΔΟΥΛΩΣΙΝ ΤΗΣ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ ΚΑΙ ΟΧΙ ΕΜΦΥΛΙΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ

«Δέν ὑπάρχουν Ἕλληνες κομμουνιστές.
Ὅταν κανείς γίνει συνειδητός κομμουνιστής
παύει νἆναι Ἕλληνας».

Στρατῆς Μυριβήλης
Λογοτέχνης - Ἀκαδημαϊκός

29η Αὐγούστου 1949. Ἡ Μακεδονία εἶναι ἐλευθέρα. Ὁ γενναῖος καί ὑπερήφανος Ἕλλην στρατιώτης φρουρεῖ τά πάτρια ἐδάφη, ἱστάμενος ἐγγύς τῶν συνόρων, ἐπί καταληφθέντος πολυβολείου τῶν ξένων ἐπιδρομέων.

ΑΦΙΕΡΟΥΤΑΙ

Εἰς τούς ἐνδόξους Νεκρούς
Εἰς τούς ἡρωϊκούς Τραυματίας
Εἰς τούς γενναίους Πολεμιστάς
τοῦ Συμμοριτοπολέμου

ΠΙΝΑΞ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

Σελίς

ΤΟ Κ.Κ.Ε. ΜΙΣΘΑΡΝΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΡΩΣΣΙΚΗΣ ΠΑΝΣΛΑΥΪΣΤΙΚΗΣ ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΤΙΚΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ

Η ΕΛΛΑΣ ΑΠΟ ΑΙΩΝΩΝ ΣΤΟΧΟΣ ΤΟΥ ΠΑΝΣΛΑΥΪΣΜΟΥ

Ὁ Πανσλαυϊσμὸς ἀποτελεῖ τὴν μετεξέλιξιν τῆς Ἰμπεριαλιστικῆς πολιτικῆς, ἤτοι τῆς ἐδαφικῆς ἐπεκτατικῆς τάσεως, ἡ ὁποία ἐκυριάρχει εἰς τὴν Ρωσσικὴν ἐξωτερικὴν πολιτικὴν ἀπὸ τῶν ἀρχῶν τῆς δευτέρας μετὰ Χριστὸν χιλιετίας καὶ ἀπέβλεπεν εἰς τὴν κατάκτησιν ἐδαφῶν γεωπολιτικῆς καὶ γεωοικονομικῆς σημασίας.

Ἡ πολιτικὴ διαθήκη τοῦ Τσάρου Μεγάλου Πέτρου τοῦ Α΄, (1672-1725), (Βιβλιοθήκη Βιογραφιῶν, «*Οἱ Γίγαντες τῆς Πολιτικῆς*», σελὶς 35), δίδει τὴν εἰκόνα τῆς Ἰμπεριαλιστικῆς πολιτικῆς τῆς Ρωσσίας, τῆς ἀποσκοπούσης ἀρχικῶς εἰς τὴν ὑποδούλωσιν τῆς Εὐρώπης καὶ εἰς τελικὸν στάδιον εἰς παγκόσμιον ἐπικράτησιν. Εἰς αὐτήν, ὁ Μέγας Πέτρος, ἀναφέρει ὅτι: «*Ὁ Ρωσσικὸς λαὸς εἰς μελλοντικοὺς χρόνους εἶναι προωρισμένος νὰ κυριαρχήσῃ τῆς Εὐρώπης*» καὶ πιστεύει ὅτι ἡ Θεία Πρόνοια ἐπιφυλάσσει εἰς τὴν Ρωσσίαν «*τὴν κατάληψιν τῶν Ἀνατολικῶν καὶ Δυτικῶν χωρῶν μέσω τοῦ Βορρᾶ*». Οὗτος ἀφήνει ὡς παρακαταθήκην εἰς τοὺς διαδόχους του τὴν ἐντολήν:

«*Νὰ ἐκταθῆτε ἀκαταπαύστως πρὸς Βορρᾶν διὰ τῆς Βαλτικῆς καὶ πρὸς Νότον διὰ τῆς Μαύρης Θαλάσσης. Νὰ ἐξαπλωθῆτε, ἐφ' ὅσον δύνασθε εὐκολώτερον, πρὸς τὴν Κωνσταντινούπολιν καὶ τὰς Ἰνδίας, διότι ὅστις βασιλεύει ἐκεῖ εἶναι ὁ πραγματικὸς κυρίαρχος τοῦ κόσμου*».

Ἐπίσης, ὁ Τσάρος Μέγας Πέτρος, εὐθὺς ὡς ἐγένετο ἀπόλυτος μονάρχης τῆς Ρωσσίας (1696), υἱοθέτησε πλήρως τὴν θεωρίαν τοῦ Κροάτου καθολικοῦ ἱερέως Γεωργίου Κρίγιανιτς, ὅστις ὑπῆρξεν ἐκ τῶν προδρόμων τοῦ Πανσλαυϊσμοῦ. Οὗτος ἐκήρυττε τὸ μῖσος κατὰ τῶν Ἑλλήνων καὶ ἐκάλει τὸν

Τσάρον τῆς Ρωσσίας νὰ ἐκδικηθῆ τὴν Γερμανικὴν φυλήν. Ὁ Γεώργιος Κρίγιανιτς, ὅπως γράφει ὁ Ἀντιστράτηγος Γεώργιος Λεβέντης, εἰς τὴν σελίδα 28 τοῦ βιβλίου του *«Ἡ κατὰ τῆς Μακεδονίας ἐπιβουλή»*, διετύπωσε τὴν σκέψιν, συμφώνως πρὸς τὴν ὁποίαν: *«Δύο εἶναι οἱ μεγάλοι ἐχθροὶ τοῦ Σλαυϊσμοῦ, οἱ Ἕλληνες καὶ οἱ Γερμανοί»*. Ἐπὶ τῆς ἀρχῆς δὲ αὐτῆς, ὁ Μέγας Πέτρος, ἐστήριξε τὰ σχέδιά του, περὶ κοσμοκρατορίας τοῦ Σλαυϊσμοῦ καὶ πρὸς τοῦτο διέταξε τὴν κατὰ χιλιάδας ἐκτύπωσιν καὶ κυκλοφορίαν τοῦ ἐκδοθέντος ἐν Μόσχα, τὸ ἔτος 1661, ὑπὸ τοῦ Γεωργίου Κρίγιανιτς, σχετικοῦ βιβλίου, ὑπὸ τὸν τίτλον: *«Ἡ ἱστορία τοῦ Σλαυϊσμοῦ»*.

Ἡ κατακτητικὴ πολιτικὴ τοῦ Μεγάλου Πέτρου ἀπέβλεπε σὺν τοῖς ἄλλοις καὶ εἰς τὴν ἐξαφάνισιν τῆς Ὀθωμανικῆς Αὐτοκρατορίας, ἡ ὁποία τὴν ἐποχὴν ἐκείνην κατεῖχε τὸ μέγιστον τμῆμα τῆς Βαλκανικῆς χερσονήσου. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἡ Ρωσσία ἐνεφανίζετο ὡς νόμιμος διάδοχος τῆς Βυζαντινῆς Αὐτοκρατορίας. Μάλιστα, ὅπως γράφει ὁ Χρ. Χριστόπουλος, εἰς τὰς σελίδας 30 καὶ 31 τοῦ βιβλίου του *«Ἑλληνορωσσικαὶ σχέσεις διὰ μέσου τῶν αἰώνων»*, κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν ἐργασιῶν τοῦ Β΄ Πανσλαυϊστικοῦ συνεδρίου, τὸ ὁποῖον συνεκλήθη εἰς τὴν Μόσχαν, τὸν Μάϊον τοῦ 1867, ἡ Κωνσταντινούπολις ἐκηρύχθη, ἐν ὁμοφωνία, σλαυϊκὴ πόλις ὑπὸ τὰς ἐνθουσιώδεις ἰαχὰς τοῦ συνεδρίου καὶ ἀπεκλήθη «Τσαριγκράντ», δηλαδὴ πόλις τοῦ Τσάρου!

Τὴν αὐτὴν Ἰμπεριαλιστικὴν πολιτικὴν τῆς Ρωσσίας ἠκολούθησε καὶ ἡ Τσαρίνα Μεγάλη Αἰκατερίνη ἡ Β΄ (1729-1796), ἡ ὁποία ἐπεχείρησε νὰ ἐκμεταλλευθῆ ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς Ρωσσίας, τὸ ἰσχυρὸν τότε ὑπόδουλον Ἑλληνικὸν στοιχεῖον τῆς Ὀθωμανικῆς Αὐτοκρατορίας, πρὸς δῆθεν ἀπελευθέρωσίν του. Τοῦτο, ἄλλως τε, προκύπτει καὶ ἐκ τοῦ *«Ἑλληνικοῦ Σχεδίου»* τῆς Μεγάλης Αἰκατερίνης, τὸ ὁποῖον προέβλεπε τόν, ἀπὸ συμφώνου μετὰ τῆς Αὐστρίας, διαμελισμὸν τῆς Ὀθωμανικῆς Αὐτοκρατορίας. Συμφώνως πρὸς τὸ *«Σχέδιον»* αὐτό, ἡ Αὐστρία θὰ ἐλάμβανε τὴν δυτικὴν περιοχὴν τῆς Βαλκανικῆς, συμπεριλαμβανομένης καὶ τῆς Πελοποννήσου, ἡ δὲ Ρωσσία τὴν ἀνατολικὴν

περιοχήν, συμπεριλαμβανομένης τῆς Ρωμυλίας, τῆς Θράκης καὶ τῶν Στενῶν τῶν Δαρδανελλίων (Ἑλλήσποντος).

Αἱ κατακτητικαὶ βλέψεις τῆς Ρωσσίας οὐδέποτε ἔκτοτε ἐγκατελείφθησαν, ἀναλόγως ὅμως τῶν περιστάσεων ἐλάμβανον διαφορετικὸν τρόπον ἐκφράσεως. Οὕτω μετὰ τὸν Ρωσσο-Τουρκικὸν πόλεμον (1828-1829), ὅτε οἱ Τοῦρκοι ἡττήθησαν καὶ οἱ Ρῶσσοι εἰσέβαλον εἰς τὴν Βαλκανικὴν καὶ ἔφθασαν μέχρι τῆς Ἀδριανουπόλεως, ἀλλὰ κυρίως μετὰ τὸν ἀτυχῆ διὰ τὴν Ρωσσίαν Κριμαϊκὸν πόλεμον (1854-1856) αὕτη, ἐνεφανίσθη ὑπὸ νέον πρόσωπον. Ἡ μέχρι τοῦδε καθαρῶς Ἰμπεριαλιστικὴ πολιτικὴ τῆς Ρωσσίας, εἰς τὸν τομέα τῶν Βαλκανίων, παρουσιάσθη ὡς προστασία τῶν Σλαυϊκῶν λαῶν τῆς Σερβίας καὶ τῆς Βουλγαρίας, δηλαδὴ ὡς ἐθνικὴ ἐπανάστασις τῶν Νοτίων Σλαύων καὶ ὄχι ὡς Ρωσσικὸς ἐπεκτατισμός. Ἡ Πανσλαυϊστικὴ αὕτη πολιτική, ἤτοι ἡ θεωρία περὶ ὑπάρξεως ἑνὸς καὶ μόνον ἔθνους ὑπὸ τὴν αἰγίδα τῆς Μεγάλης Ρωσσίας, ἀπετέλεσεν ἔκτοτε τὴν νέαν μορφὴν διατυπώσεως τῶν ἰμπεριαλιστικῶν σχεδίων τῆς Ρωσσίας, διὰ τὴν ἔξοδόν της εἰς τὴν Μεσόγειον Θάλασσαν καὶ ἐξ αὐτῆς πρὸς τὰς ἀνοικτὰς θαλάσσας τῶν Ὠκεανῶν. Μοναδικὸν ἐμπόδιον διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῶν σχεδίων αὐτῶν ἦτο πάντοτε ἡ Ἑλλάς. Διὰ τὸν λόγον αὐτὸν ἡ Ρωσσικὴ ἐξωτερικὴ πολιτικὴ ἦτο ἐκ διαμέτρου ἀντίθετος πρὸς τὰ Ἑλληνικὰ ἐθνικὰ συμφέροντα.

Ὁ Ρωσσικὸς Πανσλαυϊστικὸς Ἰμπεριαλισμὸς ἔλαβε περισσότερον συγκεκριμένην μορφὴν ἀπὸ τοῦ πρώτου Πανσλαυϊστικοῦ Συνεδρίου τῆς Πράγας (1840). Τὴν πολιτικὴν αὐτήν, ἥτις διεκηρύχθη κατὰ τὸ Συνέδριον ἐκεῖνον, καὶ ἥτις ἀπέβλεπεν εἰς τὴν ὑποδούλωσιν καὶ βαθμιαίαν ἐξαφάνισιν τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς, υἱοθέτησαν ἔκτοτε ὄχι μόνον ὅλαι αἱ μετέπειτα Τσαρικαὶ κυβερνήσεις, ἀλλὰ καὶ τὸ ἐγκαθιδρυθὲν τὸ ἔτος 1917 δικτατορικὸν κομμουνιστικὸν καθεστώς, τὸ ὁποῖον μάλιστα ὑπηρέτησε τὴν ἰδέαν τοῦ Πανσλαυϊσμοῦ μετὰ μεγαλυτέρας ἐπιμονῆς καὶ ἠγωνίσθη δι' ὅλων τῶν μέσων διὰ τὴν ἐπικράτησίν της. Ὁ Μαρξισμός, ἔκτοτε, ἀπετέλεσε τὴν ἰδεο-

λογικὴν μεταμφίεσιν τοῦ Σλαυϊκοῦ Ἰμπεριαλισμοῦ.

Οἱ Ρῶσσοι Πανσλαυϊσταί, πρὸς ὑποστήριξιν τῆς πολιτικῆς των, υἱοθέτησαν τὰς ἀνιστορήτους ἀπόψεις τοῦ Γερμανοῦ ἱστορικοῦ Ἰακώβου-Φιλίππου Φαλλμεράϋερ (1790-1861). Οὗτος, εἰς τὸ σύγγραμμά του *«Περὶ τῆς καταγωγῆς τῶν Νεοελλήνων»*, διατελῶν ὑπὸ τὴν ἐπιρροὴν τῶν συγχρόνων του, ἤτοι τοῦ Τσέχου φιλολόγου καὶ Σλαυϊστοῦ Παύλου Σάφφαρικ, τοῦ Γερμανικῆς καταγωγῆς Γάλλου φιλολόγου Κάρλου-Βενεδίκτου Χάζε καὶ τοῦ Ἄγγλου πολιτικοῦ Τζώρτζ Γκόρντον Ἄμπερντην, διετύπωσε τὰς γνωστάς, ἱστορικῶς ἀστηρίκτους καὶ ἀνατραπείσας ἐκ τῆς ἐπιστημονικῆς μελέτης καὶ ἐρεύνης θεωρίας, συμφώνως πρὸς τὰς ὁποίας οἱ σημερινοὶ κάτοικοι τῆς Ἑλλάδος εἶναι ἀπόγονοι διαφόρων βαρβαρικῶν φυλῶν, ἰδίως Σλαυϊκῶν, αἱ ὁποῖαι ἐδέχθησαν τὸν Χριστιανισμὸν καὶ τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν ἐκ Κωνσταντινουπόλεως!

Ὁ Γερμανοεβραῖος κοινωνιολόγος καὶ φιλόσοφος Κάρολος Μάρξ (1818-1883), ὁ ἱδρυτὴς τοῦ λεγομένου Ἐπιστημονικοῦ Σοσιαλισμοῦ, εἰς δημοσιευθεῖσαν ἀνταπόκρισίν του, κατὰ τὰς παραμονὰς καὶ διαρκοῦντος τοῦ Κριμαϊκοῦ Πολέμου (1853), πρὸς τὴν ἐφημερίδα *«Ἡμερήσιον Βῆμα τῆς Νέας Ὑόρκης»*, ἀναφέρει τὰ πλεονεκτήματα τὰ ὁποῖα θὰ ἀποκομίση ἡ Ρωσσία ἐκ τῆς ὑπ' αὐτῆς καταλήψεως καὶ προσαρτήσεως τῆς Τουρκίας καὶ τῆς Ἑλλάδος καὶ ὑποστηρίζει ὅτι *«τὰ φυσικὰ σύνορα τῆς Ρωσσίας ἀρχίζουν ἀπὸ τὸ Ντάντσιχ τῆς Βαλτικῆς Θαλάσσης ἢ ἴσως ἀπὸ τὸ ἔτι δυτικώτερον Στεττῖνον τῆς Πομερανίας καὶ καταλήγουν εἰς τὴν Τεργέστην τῆς Ἀδριατικῆς»*!

ΤΑ «ΔΕΚΕΜΒΡΙΑΝΑ» ΚΑΙ Ο «ΣΥΜΜΟΡΙΤΟΠΟΛΕΜΟΣ» ΕΞΑΠΕΛΥΘΗΣΑΝ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΜΕ ΕΝΤΟΛΗΝ ΤΟΥ ΣΤΑΛΙΝ ΚΑΙ ΑΠΟΤΕΛΟΥΝ ΕΦΑΡΜΟΓΗΝ ΤΟΥ ΠΑΝΣΛΑΥΪΣΤΙΚΟΥ ΣΧΕΔΙΟΥ

Ἡ Ρωσσικὴ Πανσλαυϊστικὴ ἰδέα ἔλαβε σάρκα καὶ ὀστᾶ μετὰ τὸ τέλος τοῦ Δευτέρου Παγκοσμίου Πολέμου, ὅτε ὁλόκληρος ἡ Ἀνατολικὴ Εὐρώπη καὶ ἡ Βαλκανικὴ χερσόνησος, πλὴν τῆς Ἑλλάδος, εὑρέθησαν ὑπὸ Σοβιετικὴν στρατιωτικὴν κατοχήν. Ἡ Ἑλλάς, λόγω τῆς γεωγραφικῆς θέσεώς της, ὡς κατ' ἐξοχὴν Μεσογειακὴ χώρα, περιελαμβάνετο εἰς τὴν ζώνην στρατηγικοῦ ἐνδιαφέροντος τῶν Δυτικῶν Μεγάλων Δυνάμεων καὶ οὕτω ἀπέφυγε τὸν θανάσιμον Σλαυϊκὸν ἐναγκαλισμόν. Εἰς τοῦτο, μάλιστα, συνεφώνησε καὶ ὁ Στάλιν, τὴν 9ην Ὀκτωβρίου 1944, κατὰ τὴν σύσκεψιν τῆς Μόσχας. Ὅθεν, ἔπρεπε νὰ ἐξευρεθῇ εὔσχημος τρόπος διὰ τὴν ἀνατροπὴν τῶν συμφωνηθέντων, προκειμένου νὰ ὁλοκληρωθῇ τὸ κατὰ τὸν Κάρολον Μὰρξ Πανσλαυϊστικὸν σχέδιον. Εἰς πρῶτον στάδιον ἐθεωρήθη ὅτι θὰ ἦτο δυνατὴ ἡ κατάληψις τῆς Μακεδονίας καὶ ἡ ὑπαγωγή της εἰς τὴν Ὁμοσπονδίαν τῶν Νοτίων Σλαύων, ἤτοι ἡ ἐνσωμάτωσίς της εἰς τὴν *«Ὁμόσπονδη Λαϊκὴ Δημοκρατία τῆς Μακεδονίας»* (Σκόπια), καὶ δι' αὐτῆς εἰς τὴν *«Βαλκανικὴν Κομμουνιστικὴν Ὁμοσπονδίαν»* (Β.Κ.Ο.), ἐπιτυγχανομένης κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον τῆς ἐξόδου τῆς Σοβιετικῆς Ἑνώσεως εἰς τὸ Αἰγαῖον καὶ τὴν Μεσόγειον.

Αἱ συνθῆκαι, τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, ἐφαίνοντο εὐνοϊκαὶ διὰ τὴν Σοβιετικὴν Ἕνωσιν. Εἰς τὴν Ἑλλάδα, τὸ Κ.Κ.Ε., ἀφοῦ ἐξωλόθρευσε διὰ πυρὸς καὶ μαχαίρας ἅπαντας σχεδὸν τοὺς ἡγηθέντας ἐνόπλων ἀντιστασιακῶν ὁμάδων, ἐναντίον τῆς τρι-

πλῆς ἐχθρικῆς κατοχῆς, ἐπέτυχε νὰ κυριαρχήσῃ ἐπὶ τοῦ μεγαλυτέρου τμήματος τῆς Ἑλληνικῆς ἐπικρατείας καὶ εὑρίσκετο, πλέον, εἰς τὸ κατώφλιον τῆς ἐξουσίας. Ἐπίσης, εἶναι γνωστὸν ὅτι ἡ ἡγεσία τοῦ Κ.Κ.Ε. εἶχεν ἀπεριφράστως ταχθῆ διὰ τῆς ἀποφάσεως τοῦ συγκληθέντος ἐν Ἀθήναις 3ου Ἐκτάκτου Συνεδρίου του (26.11-3.12.1924): *«Ὑπὲρ τῆς ἑνώσεως τῶν τριῶν τμημάτων τῆς Μακεδονίας καὶ Θράκης γιὰ ἑνιαία καὶ ἀνεξάρτητη κρατική τους ὕπαρξη»* (*«Ριζοσπάστης»*, 14ης Δεκεμβρίου 1924). Ἐξ ἄλλου, τὸν Ἰανουάριον τοῦ 1934, ἡ 6η Ὁλομέλεια τῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Κ.Κ.Ε., καθώριζεν ὡς καθῆκον της: *«Τὴν ἐθνικὴ αὐτοδιάθεση μέχρι ἀποχωρισμοῦ τῶν καταπιεζομένων Μακεδόνων καὶ Θρακῶν»*. Τέλος, τὸ ἔτος 1935, τὸ Κ.Κ.Ε., διασαφηνίζον τὰς ἀποφάσεις του, ἐδήλωνε: *«Τό Κόμμα δὲν παύει νὰ διακηρύττει πὼς τελικὰ καὶ ὁριστικὰ τὸ Μακεδονικὸ ζήτημα θὰ λυθεῖ ἀδελφικὰ μετὰ τὴ νίκη τῆς Σοβιετικῆς ἐξουσίας στὰ Βαλκάνια»*. (*«Δέκα Χρόνια Ἀγῶνες τοῦ Κ.Κ.Ε. 1935-1945»*, Ἔκδοσις Κ.Ε. τοῦ Κ.Κ.Ε., Ἀθήνα 1945, σελ. 67). Ὡς ἐκ τούτου, ἡ ἡγεσία τῆς Σοβιετικῆς Ἑνώσεως ἔσπευσε τότε νὰ ἐπωφεληθῆ τῶν εὐνοϊκῶν συγκυριῶν καὶ ὅπως γράφει ὁ ἀρχισυμμορίτης Μᾶρκος Βαφειάδης, τὸν Ἰανουάριον 1948, εἰς τήν, πρὸς τὸν Ἀρχηγὸν τοῦ Κ.Κ.Ε. Νῖκον Ζαχαριάδην, ἐπιστολήν του: *«Διὰ τοῦ ἱστορικοῦ μηνύματος τοῦ συντρόφου Στάλιν, τοῦ Δεκεμβρίου 1944, παρεκίνησε τὸ Κ.Κ.Ε. νὰ κηρύξῃ τὴν λαϊκὴν ἐξέγερσιν μὲ τὰ γνωστὰ τραγικὰ ἀποτελέσματα»* (*«Ἑλληνικὴ Ἀνταρσία»* - F.A. VOIGT).

Εὐτυχῶς, τότε, ἡ κομμουνιστικὴ ἀνταρσία τοῦ Δεκεμβρίου 1944 ἀπέτυχεν οἰκτρῶς. Οὕτω τὰ Πανσλαυϊστικὰ σχέδια ἐματαιώθησαν καὶ ἡ Ἑλλὰς ἐσώθη ἀπὸ τὴν Σλαυϊκὴν ὑποδούλωσιν καὶ τὸν ἐδαφικὸν διαμελισμόν της. Ὁ Στάλιν, ὅμως, παρ' ὅλα ταῦτα δὲν παρητήθη τῶν κατακτητικῶν σχεδίων του. Ἕνα μόλις ἔτος βραδύτερον (Ἀπρίλιος 1946), οὗτος ἔδιδε νέαν ἐντολὴν πρὸς τὸν ὑποτελῆ τῆς Μόσχας Ἀρχηγὸν τοῦ Κ.Κ.Ε., ὅπως ὁρμώμενος ἐκ τῶν ἐδαφῶν τῶν Βορείων γειτόνων μας ἐπιχειρήσῃ τὴν κατάληψιν τῆς Ἑλλάδος καὶ τὴν ἐνσωμάτωσίν της εἰς τὸν Σοβιετικὸν συνασπισμόν. Ἡ ἐπιχείρησις ἐκείνη ἐξυπηρέτει ἀναμφιβόλως τὰς κατακτητικὰς βλέ-

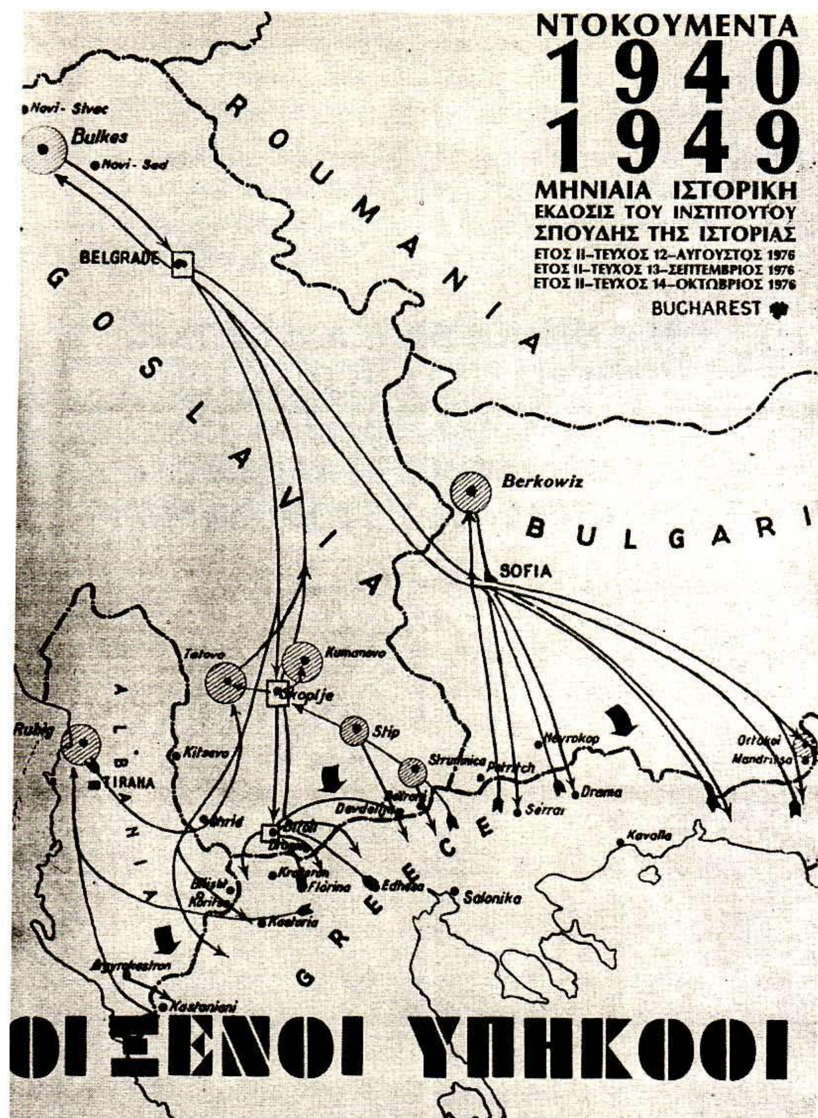
ψεις καὶ τὰ συμφέροντα τῆς Σοβιετικῆς Ἑνώσεως καὶ τῶν πρὸς βορρᾶν ὁμόρων κομμουνιστικῶν κρατῶν, εἰς βάρος τῆς Μακεδονίας καὶ Θράκης καὶ ἦτο εἰσβολὴ τοῦ Σλαυϊσμοῦ εἰς τὴν Ἑλλάδα. Ἡ ἐπιχείρησις ἐκείνη εἶχεν ὀργανωθῆ καὶ διηυθύνετο, ὑπεστηρίζετο καὶ ἐνισχύετο ὑπὸ τῆς Σοβιετικῆς Ἑνώσεως, μέσω τῶν κομμουνιστικῶν κυβερνήσεων Ἀλβανίας, Νοτιοσλαυΐας καὶ Βουλγαρίας. Ἡ ἐπιχείρησις ἐκείνη ἦτο ἀποδεδειγμένως ξενικὴ ἐπιβουλὴ διὰ τῶν ἀρνησιπάτριδων, τῶν ἐστερημένων Ἑλληνικῆς ἐθνικῆς συνειδήσεως καὶ ἐνεργουμένων τοῦ Σλαυϊσμοῦ κομμουνιστοσυμμοριτῶν. Τέλος, ἡ ἐπιχείρησις ἐκείνη, ἡ ἀποβλέπουσα εἰς τὸν διαμελισμόν, τὴν ὑποδούλωσιν καὶ τὸν ἐδαφικὸν ἀκρωτηριασμὸν τῆς Ἑλλάδος, ἀπετέλει τὴν προώθησιν τοῦ Ρωσσικοῦ Πανσλαυϊστικοῦ σχεδίου πρὸς τὸ Αἰγαῖον καὶ τὴν Ἀνατολικὴν Μεσόγειον. Εὐτυχῶς καὶ πάλιν, διὰ τὴν Ἑλλάδα, ἡ μεγαλειώδης νίκη τῶν Ἑλληνικῶν ἐθνικῶν δυνάμεων καὶ ἡ συντριβὴ τῶν ἐπιδρομέων τοῦ Σλαυϊσμοῦ κομμουνιστοσυμμοριτῶν, τὸν Αὔγουστον τοῦ 1949, ἔθεσε τέρμα εἰς τὰ Πανσλαυϊστικὰ σχέδια τῆς Μόσχας. Διὰ τὴν περίλαμπρον ἐκείνην νίκην τῶν ἐλευθέρων ἀνθρώπων κατὰ τῆς στυγνῆς κομμουνιστικῆς δικτατορίας, ὁ Πρόεδρος τῶν Η.Π.Α. Τζώρτζ Μπούς, τὴν 18ην Ἰουλίου τοῦ 1991, ὁμιλῶν κατὰ τὸ παρατεθὲν ὑπὸ τοῦ Προέδρου τῆς Ἑλληνικῆς Δημοκρατίας ἐπίσημον γεῦμα, εἶπε χαρακτηριστικῶς: *«Καὶ ἦσθε ἐπίσης οἱ πρῶτοι ποὺ ἐσταματήσατε τὸν Σοβιετικὸν ἐπεκτατισμὸν εἰς τὴν Εὐρώπην, μετὰ τὸν Β΄ Παγκόσμιον Πόλεμον».*

Οὕτω, καταδεικνύεται, πέραν πάσης δυνατῆς ἀμφισβητήσεως, ὅτι ἡ ἡγεσία τοῦ Κ.Κ.Ε. καὶ τὰ σημαίνοντα στελέχη αὐτοῦ, ἐν ἐπιγνώσει των καὶ ἐκ προθέσεως ἐγένοντο δι' ἰδιοτελεῖς σκοποὺς μίσθαρνα ὄργανα τῆς Σοβιετικῆς ἡγεσίας, πρὸς ἐξυπηρέτησιν τῶν συμφερόντων αὐτῆς, ἤτοι τοῦ Ρωσσικοῦ Πανσλαυϊστικοῦ Ἰμπεριαλιστικοῦ σχεδίου. Οὗτοι ἀπεπειράθησαν δύο φορὰς νὰ ἀποσπάσουν, διὰ τῆς βίας τῶν ὅπλων, ἐπαρχίας τῆς Ἑλληνικῆς ἐπικρατείας (Μακεδονίαν καὶ Θράκην) καὶ νὰ ἐνσωματώσουν τὴν ὑπόλοιπον Ἑλλάδα εἰς τὸ Σιδηροῦν Παραπέτασμα, ὡς ἐπαρχίαν τῆς Σοβιετικῆς

Αὐτοκρατορίας. Διὰ τοῦτο, ἡ ἐξαπολυθεῖσα ἔξωθεν, τὸ ἔτος 1946, ἐπίθεσις ἐναντίον τῆς Ἑλλάδος, δὲν ἦτο ὡς ἀνιστορήτως ἐχαρακτηρίσθη (Σεπτέμβριος 1989) ὑπὸ τῶν πλαστογράφων τῆς ἱστορίας *«ἐμφύλιος πόλεμος»*, ἀλλὰ ξενικὴ ἐπιβουλὴ μισθοφόρων τοῦ Σλαυϊσμοῦ ἢ Συμμοριτοπόλεμος, ὡς, ἄλλως τε, διὰ ψηφίσματός της, ἀπεφάνθη ἡ Γενικὴ Συνέλευσις τοῦ Ο.Η.Ε., τὸν Ὀκτώβριον 1947.

Σκοπὸς τῆς παρούσης μελέτης εἶναι νὰ ἐξετασθῇ ἱστορικῶς καὶ ἐπιστημονικῶς ἡ φύσις τοῦ πολέμου τῆς περιόδου 1946-1949 καὶ νὰ παρουσιασθοῦν ὅλα τὰ στοιχεῖα, τὰ ὁποῖα τεκμηριώνουν πλήρως τὴν θέσιν, συμφώνως πρὸς τὴν ὁποίαν ἡ Ἑλλὰς ἠγωνίσθη, τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, ἐναντίον κομμουνιστοσυμμοριτῶν, ἀνδρεικέλων τοῦ Σλαυϊσμοῦ καὶ οὐχὶ ἐναντίον Ἑλλήνων.

Η ΡΩΣΣΙΚΗ ΠΑΝΣΛΑΥΪΣΤΙΚΗ ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΤΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ - Η ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ - ΚΑΙ Η ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ ΔΙΑ ΤΟΝ ΣΥΜΜΟΡΙΤΟΠΟΛΕΜΟΝ

Χάρτης ἐπί τοῦ ὁποίου σημειοῦνται αἱ βάσεις ὀργανώσεως καί ἀνεφοδιασμοῦ, ὡς καί αἱ γραμμαί εἰσβολῆς ἐναντίον τῆς Ἑλλάδος, τῶν μισθοφόρων τῆς Ρωσσικῆς Πανσλαυϊστικῆς Ἰμπεριαλιστικῆς πολιτικῆς.

Η ΕΡΕΥΝΗΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΤΟΥ Ο.Η.Ε. ΑΠΟΦΑΙΝΕΤΑΙ: «Ο ΣΥΜΜΟΡΙΑΚΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ ΑΠΟΒΛΕΠΕΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΠΟΣΠΑΣΙΝ ΤΗΣ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ»

Ὀκτὼ περίπου μῆνας μετὰ τὴν δοθεῖσαν ἔγκρισιν, ὑπὸ τοῦ Ἰωσὴφ Στάλιν, πρὸς τὸν Ἀρχηγὸν τοῦ Κ.Κ.Ε. Νῖκον Ζαχαριάδην, διὰ τὴν ἔναρξιν τοῦ Συμμοριτοπολέμου – ἤτοι διὰ τὴν εἰσβολὴν εἰς τὴν Ἑλλάδα τῶν, ὁρμωμένων ἐκ τῶν ἐδαφῶν τῶν Βορείων γειτόνων της, μισθοφόρων τοῦ Σλαυϊσμοῦ κομμουνιστοσυμμοριτῶν- ἡ προελθοῦσα ἐξ ἐλευθέρων ἐκλογῶν Ἑλληνικὴ Κυβέρνησις, ἀναγκάζεται, λόγῳ τῆς δημιουργηθείσης ἀπειλῆς ἐναντίον τῆς ἐδαφικῆς της ἀκεραιότητος, νὰ προσφύγῃ ἐνώπιον τοῦ Συμβουλίου Ἀσφαλείας τοῦ Ο.Η.Ε. Διὰ τῆς προσφυγῆς της ἐκείνης, τῆς 3ης Δεκεμβρίου 1946, ἡ Ἑλλὰς κατήγγειλεν ὅτι ἀντιμετωπίζει ἀκήρυκτον πόλεμον, διὰ τοῦ ὁποίου ἀποσκοπεῖται ἡ διὰ τῆς στυγνῆς βίας ἀπόσπασις μεγάλου Ἑλληνικοῦ ἐδαφικοῦ τμήματος (τοῦ ἀποκαλουμένου ὑπὸ τῶν Σλαύων *«Μακεδονία τοῦ Αἰγαίου»*) καὶ ἡ ἐγκαθίδρυσις ἐν τῇ Χώρᾳ τυραννικοῦ ὁλοκληρωτικοῦ κομμουνιστικοῦ καθεστῶτος, παρὰ τὴν ἀντίθεσιν τῆς μεγίστης πλειονοψηφίας τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ. Ἐπίσης, ἡ Ἑλλὰς κατήγγειλε, ὅτι αἱ εἰσβαλοῦσαι κομμουνιστοσυμμορίαι ἐκ τῶν Βορείων ὁμόρων αὐτῆς κρατῶν, στρατολογοῦνται, ὀργανοῦνται, στελεχοῦνται, ἐκπαιδεύονται στρατιωτικῶς, ὑφίστανται πολιτικὴν καθοδήγησιν, διευθύνονται, ἐξοπλίζονται, ἐφοδιάζονται διὰ στολῶν καὶ τροφῶν καὶ ὑποστηρίζονται καὶ διευκολύνονται διὰ τὴν παράνομον διάβασιν τῶν συνόρων ὡς καὶ διὰ τὴν διαφυγήν των, ὁσάκις καταδιώκονται ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Στρατοῦ, ὑπὸ τῆς Νοτιοσλαυΐας, τῆς Ἀλβανίας καὶ τῆς Βουλ-

γαρίας. Πρὸς τοῦτο, ὁ Ἕλλην ἀντιπρόσωπος, ὑπέβαλε λεπτομερὲς ὑπόμνημα, περιέχον πλεῖστα ὅσα ἐπίσημα ἔγγραφα ἀποδεικτικὰ στοιχεῖα, διὰ τῶν ὁποίων ἐτεκμηρίωσε τὴν ἀλήθειαν καὶ τὸ βάσιμον τῶν καταγγελλομένων, περὶ τῆς ἐναντίον τῆς Ἑλλάδος ἐπιβουλῆς τῶν Βορείων γειτόνων της, κατὰ τρόπον ἀναμφισβήτητον.

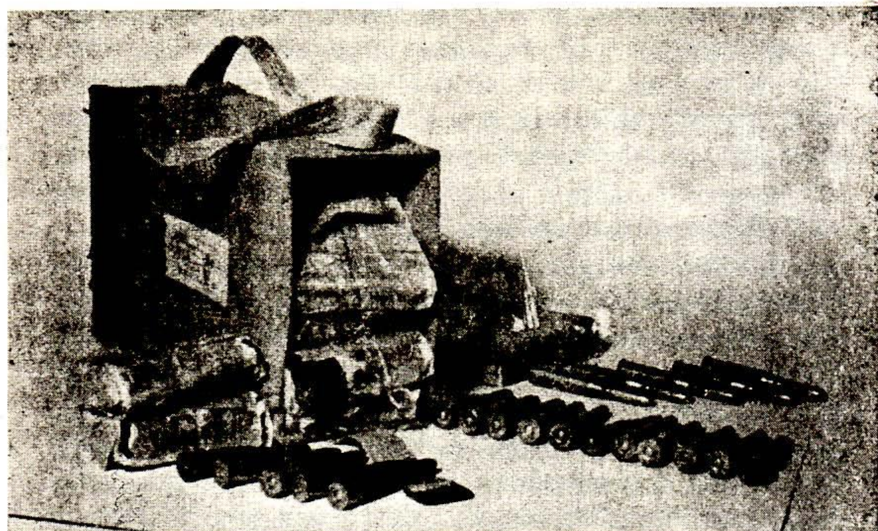
Ἡ γενομένη προσφυγὴ τῆς Ἑλλάδος, ἐνώπιον τοῦ Συμβουλίου Ἀσφαλείας τοῦ Ο.Η.Ε., ἡ καταγγέλλουσα τοὺς Βορείους γείτονάς της, ὡς ἐπιβουλευομένους τὴν ἀκεραιότητα καὶ ἀνεξαρτησίαν της, συνεζητήθη τὴν 10ην Δεκεμβρίου 1946. Ταύτην ὑπεστήριξε διὰ μακρῶν, αὐτοπροσώπως, ὁ Πρωθυπουργὸς τῆς Ἑλλάδος Κωνσταντῖνος Τσαλδάρης, ὅστις, πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς του διὰ Νέαν Ὑόρκην, τὴν 31ην Νοεμβρίου, ἐδήλωσε: «...*Διαπιστοῦται βάσει σειρᾶς ἀδιασείστων ἀποδεικτικῶν στοιχείων, ὅτι ἔχει δημιουργηθῆ καθ' ὅλον τὸ μῆκος τῶν βορείων συνόρων μας, μὲ τὴν παρεχομένην ἔξωθεν ἐνίσχυσιν πρὸς τὰς ἀναρχικὰς συμμορίας, ἀνησυχητικὴ κατάστασις, ἐγκυμονοῦσα κινδύνους διὰ τὴν εἰρήνην*». Οὗτος ἠγωνίσθη σκληρῶς, ἐπὶ τοῦ διπλωματικοῦ πεδίου, παρουσιάσας ἀπτὰ συντριπτικὰ πειστήρια διὰ νὰ ἀποδείξη καὶ στοιχειοθετήση ὅτι ὁ Συμμοριτοπόλεμος ἦτο ξενοκίνητος Σλαυϊκὴ ἐπιδρομὴ ἐναντίον τῆς Ἑλληνικῆς ἐδαφικῆς ἀκεραιότητος καὶ ἐθνικῆς ἀνεξαρτησίας, ἐξυφανθεῖσα ἀπὸ τοῦ θέρους τοῦ 1945, ἐκτὸς τῶν Ἑλληνικῶν συνόρων. Καὶ ἐζήτησε παρὰ τοῦ Συμβουλίου Ἀσφαλείας ὅπως διαπιστώση πάντα ταῦτα δι' ἐπιτοπίου ἐρεύνης, λάβη δὲ τὰ προσήκοντα μέτρα πρὸς ἀποτροπὴν τῶν διαγραφομένων κινδύνων.

Ὁ Κωνσταντῖνος Τσαλδάρης κατηγόρησε, ἐπίσης, τὴν Νοτιοσλαυΐαν, Ἀλβανίαν καὶ Βουλγαρίαν, ὅτι ὠργάνωσαν τὰς συμμορίας καὶ κατέληξεν ὑποστηρίξας ὅτι ἡ Ἑλλὰς ἀντιμετωπίζει ἀκήρυκτον πόλεμον ὑπὸ τῶν Βορείων γειτόνων της.

Τὴν 19ην τοῦ ἰδίου μηνός, παρὰ τὴν ζωηρὰν καὶ πείσμονα ἀντιδικίαν ἐκ μέρους τῶν Σοβιετικῶν, ἐλήφθη ὁμοφώνως ἀπόφασις περὶ συγκροτήσεως Ἐρευνητικῆς Ἐπιτροπῆς, ἀποτελουμένης ἐξ ἀντιπροσώπων τῶν συμμετεχόντων εἰς τὸ Συμβούλιον Ἀσφαλείας 11 Κρατῶν μελῶν, ἡ ὁποία καὶ ἐξουσιο-

δοτήθη νὰ διερευνήση τὰς καταγγελίας τῆς Ἑλλάδος, τὰς ἀναφερομένας εἰς τὰς παραβιάσεις τῶν συνόρων της.

Ἡ Ἐρευνητικὴ Ἐπιτροπὴ τοῦ Συμβουλίου Ἀσφαλείας τοῦ Ο.Η.Ε., μετὰ τὰς ἐργασίας της, αἱ ὁποῖαι διήρκεσαν ἐπὶ τετράμηνον, ἐμελέτησε καὶ ἐξηκρίβωσε τὴν ἀξιοπιστίαν καὶ τὴν αὐθεντικότητα τῶν προσκομισθέντων αὐτῇ ἐγγράφων ἀποδεικτικῶν στοιχείων καὶ τὰς καταθέσεις πολλῶν δεκάδων συλληφθέντων ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Στρατοῦ καὶ αὐτομόλων κομμουνιστοσυμμοριτῶν, πολλοὶ ἐκ τῶν ὁποίων, μάλιστα, ὑπηρέτησαν εἰς τὴν συνεργασθεῖσαν ἐπὶ Κατοχῆς μετὰ τοῦ Ε.Λ.Α.Σ. καὶ τῆς Βουλγαρικῆς ὀργανώσεως *«Ὀχράνα» «Σλαβομακεδονικὴ Ταξιαρχία»* (1η Ταξιαρχία τῆς *«Μακεδονίας τοῦ Αἰγαίου»*), τοῦ διαβοήτου κομιτατζῆ καὶ ἡγετικοῦ στελέχους τοῦ Ν.Ο.Φ. (Ἐθνικὸν Ἀπελευθερωτικὸν Μέτωπον) Γκότσεφ. Ἐπίσης, ἔλαβε γνῶσιν τῶν ἐγγράφων τῶν ἐπισήμων κομμουνιστικῶν ἀρχῶν τῆς Νοτιοσλαυΐας καὶ ἐξήτασε τοὺς συνηγόρους τοῦ Σλαυϊκοῦ ἐπεκτατισμοῦ, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἦσαν καὶ οἱ Μιχ. Κύρκος, Ἠλίας Τσιριμῶκος καὶ Νεόκοσμος Γρηγοριάδης. Ἐν συνεχεία, ἀπεσύρθη εἰς τὴν Γενεύην Ἐλβετίας, ὅπου συνέταξε καὶ ὑπέγραψε, τὴν 23ην Μαΐου 1947, τὴν ἔκθεσίν της. Δι' αὐτῆς, ἡ Ἐρευνητικὴ Ἐπιτροπή, ἀποφαίνεται ἐπὶ λέξει: *«Ἐπὶ τῇ βάσει τῶν γεγονότων, τὰ ὁποῖα ἡ Ἐπιτροπὴ διεπίστωσεν ἡ ἰδία, ἀποτελεῖ συμπέρασμά της, ὅτι ἡ Νοτιοσλαυΐα καὶ εἰς μικρότερον βαθμὸν ἡ Ἀλβανία καὶ ἡ Βουλγαρία ὑποστηρίζουν* τὸν συμμοριακὸν πόλεμον *ἐν Ἑλλάδι»... «Οἱ Βόρειοι γείτονες τῆς Ἑλλάδος ἐπιχειροῦν νὰ δημιουργήσουν καὶ ὑποδαυλίσουν αὐτονομιστικὴν κίνησιν ἐν Μακεδονίᾳ μὲ σκοπὸν τὴν τελικὴν ἀπόσπασιν τῆς Μακεδονίας ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα»... «Ταῦτα ἀπεδείχθησαν σαφῶς διὰ τὴν Ἐπιτροπὴν κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἐπιτοπίου ἐξετάσεώς της...»*. Ἐπίσης, εἰς ἕτερον σημεῖον τῆς ἐκθέσεως, ἀναφέρεται: *«Δὲν ὑπάρχει καμμία ἀμφιβολία, ὅτι εἰς τὸ στρατόπεδον τοῦ Μποῦλκες (πλησίον τοῦ Βελιγραδίου), οἱ ἐξ Ἑλλάδος πρόσφυγες, ἔτυχον πολιτικῆς καὶ διαφωτιστικῆς προπαγάνδας, ἀποσκοπούσης εἰς τὴν ἀνατροπὴν τῆς Ἑλλη-*

Πυρομαχικά πολυβόλου Βουλγαρικῆς κατασκευῆς, χρησιμοποιούμενα ὑπό τῶν κομμουνιστοσυμμοριτῶν, φέροντα ἐπί τοῦ κιβωτίου των τήν ἔνδειξιν παραγωγῆς των (Καζανλίκ Βουλγαρίας), περιελθόντα εἰς χεῖρας τοῦ Ἑλληνικοῦ στρατοῦ τήν 10ην Δεκεμβρίου 1947, πλησίον τοῦ Διπλοχωρίου Δράμας.

νικῆς Κυβερνήσεως, προπαγάνδαν τὴν ὁποίαν τοὺς ἔκαμον διάφοροι ἐπίσημοι ἐκπρόσωποι τῆς Νοτιοσλαυΐας καὶ τῆς Βουλγαρίας...». «Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ πολέμου αἱ Κυβερνήσεις Νοτιοσλαυΐας καὶ Βουλγαρίας δι' *ἐπισήμων ἀγορεύσεων καὶ ἄρθρων εἰς τὸν Τύπον ἀνεζωογόνησαν τὴν ἰδέαν καὶ ἐνίσχυσαν τὴν ἀποχωριστικὴν κίνησιν μεταξὺ τῶν Σλαυομακεδόνων εἰς τὴν Ἑλλάδα...». «Εἰς τὴν Ἐπιτροπὴν κατετέθησαν στοιχεῖα, συνιστάμενα ἐξ ἀποσπασμάτων λόγων ὑπευθύνων Νοτιοσλαύων καὶ Βουλγάρων ἐπισήμων, ὡς καὶ δημοσιευμάτων ὑπὸ κυβερνητικὸν ἔλεγχον ἐφημερίδων, ἐξ ὧν ἀποδεικνύεται ὅτι αἱ Κυβερνήσεις αὗται υἱοθέτησαν πολιτικὴν ὑποστηρίξεως χωριστοῦ Μακεδονικοῦ Κράτους, ἐντὸς τῆς Νοτιοσλαυϊκῆς Ὁμοσπονδίας καὶ ἐξεμεταλλεύθησαν τὰς βλέψεις τῶν ἐν Ἑλλάδι Σλαυομακεδόνων πρὸς δημιουργίαν αὐτονόμου Μακεδονίας...». Τέλος, ἡ Ἐρευνητικὴ Ἐπιτροπή, καταλογίζει βαρείας εὐθύνας ἐναντίον τῶν Βορείων γειτόνων τῆς Ἑλλάδος διὰ «τὴν ἐνίσχυσιν τῶν ἐν Ἑλλάδι συμμοριτῶν».*

Διὰ τῆς ἐκθέσεως ταύτης τῆς Ἐρευνητικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Ο.Η.Ε. (23.5.1947) διεπιστώθη, κατὰ τὸν πλέον ἔγκυρον καὶ κατηγορηματικὸν τρόπον, ὑπὸ τῶν ἁρμοδίων μελῶν τῆς Ἐπιτροπῆς Ἐρεύνης τοῦ Ο.Η.Ε., ὄχι μόνον ἡ ἄφθονος καὶ ποικίλη βοήθεια τῶν *«Λαϊκῶν Δημοκρατιῶν»* Νοτιοσλαυΐας, Βουλγαρίας καὶ Ἀλβανίας, πρὸς τοὺς κομμουνιστοσυμμορίτας, ὡς καὶ οἱ τρόποι διὰ τῶν ὁποίων παρείχετο αὕτη εἰς αὐτούς, ἀλλὰ καὶ ὅτι: *«Ἡ ὅλη προσπάθειά των, κυρίως τῶν δύο πρώτων, διὰ τῆς ἐνισχύσεως τῶν Ἑλλήνων κομμουνιστῶν, ἀπέβλεπεν εἰς τὴν ἀπόσπασιν τῆς Ἑλληνικῆς Μακεδονίας».* Ἐν ἄλλοις λόγοις, διεπιστώθη δι' ἀκλονήτων ἐπισήμων στοιχείων, ὅτι ὁ χαρακτηρισθεὶς ὡς «ἐμφύλιος πόλεμος» δὲν ἦτο ἰδεολογικὸς ἀγὼν μεταξὺ δύο παρατάξεων, ἀλλ' ἐξωτερικὴ ἐπιβουλὴ ἐναντίον τῆς ἐδαφικῆς ἀκεραιότητος τῆς Ἑλλάδος. Ὁ δὲ διεξαγόμενος ἀγὼν ἐπεξετείνετο καὶ πέραν τῶν Ἑλληνικῶν συνόρων, ἀφοῦ αἱ εἰς τὰ ξένα γειτονικὰ ἐδάφη εἰσερχόμεναι δυνάμεις τῶν κομμουνι-

στοσυμμοριτῶν, μετὰ τὴν ἀνασυγκρότησίν των καὶ τὸν ἐπανεξοπλισμόν των, εἰσήρχοντο καὶ πάλιν εἰς τὸ Ἑλληνικὸν ἔδαφος, πρὸς συνέχισιν τοῦ πολέμου.

Εἰς τὰς ἰδίας διαπιστώσεις κατέληξε καὶ ἡ Βαλκανικὴ Ἐπιτροπή, ἤτοι ἡ *«Εἰδικὴ Ἐπιτροπὴ τῶν Ἡνωμένων Ἐθνῶν διὰ τὰ Βαλκάνια»* (UNSCOB), ἥτις συνεκροτήθη βάσει τῆς ἀποφάσεως, τῆς 21ης Ὀκτωβρίου 1947, τῆς Γενικῆς Συνελεύσεως τοῦ Ο.Η.Ε. Καὶ αὕτη διεπίστωσεν ἐπίσης ὅτι τὰ ἐδάφη τῆς Νοτιοσλαυΐας, τῆς Ἀλβανίας καὶ τῆς Βουλγαρίας, ἐχρησιμοποιοῦντο ὡς ὁρμητήρια τῶν κομμουνιστοσυμμοριτῶν ἐναντίον τῆς Ἑλλάδος καὶ ὡς καταφύγια αὐτῶν προκειμένου νὰ ἀποφύγουν τὴν σύλληψιν καὶ τὴν ἐξόντωσίν των ὑπὸ τῶν καταδιωκουσῶν αὐτοὺς Μονάδων τοῦ Ἑλληνικοῦ Στρατοῦ.

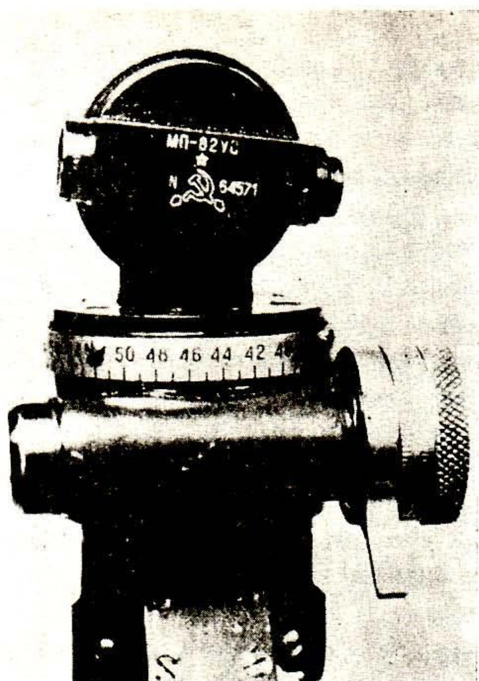
Ἐπίσης, διὰ τοῦ ψηφίσματός της, τῆς 26ης Ὀκτωβρίου 1947, ἡ Γενικὴ Συνέλευσις τοῦ Ο.Η.Ε., ἀποφαίνεται, ἐπὶ τοῦ θέματος αὐτοῦ, ὡς ἑξῆς: *«Ἡ Γενικὴ Συνέλευσις ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν τὴν ἔκθεσιν τῆς Ἐπιτροπῆς Ἐρεύνης, ἡ ὁποία διεπίστωσε, διὰ τῆς ψήφου τῆς πλειονότητος τῶν μελῶν της, ὅτι ἡ Ἀλβανία, ἡ Βουλγαρία καὶ ἡ Νοτιοσλαυΐα, παρέσχον ἐνίσχυσιν καὶ βοήθειαν εἰς τοὺς συμμορίτας, τοὺς μαχομένους ἐναντίον τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως».*

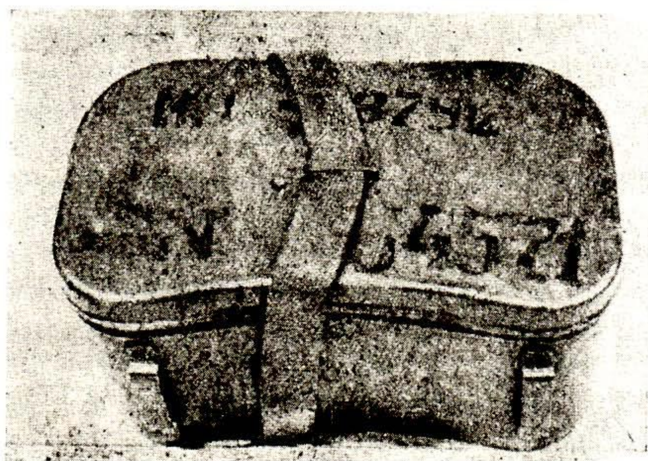
Ἀλλὰ καὶ κατὰ τὸ ἑπόμενον ἔτος, ἤτοι τὴν 21ην Σεπτεμβρίου 1948, ἡ Ἑλλὰς προσέφυγεν ἐκ νέου ἐνώπιον τῆς Γενικῆς Συνελεύσεως τοῦ Ο.Η.Ε. καὶ ἐζήτησε τὴν ἐγγραφὴν τοῦ Ἑλληνικοῦ προβλήματος ὑπὸ τὸν τίτλον: *«Ἀπειλαὶ ἐναντίον τῆς πολιτικῆς ἀνεξαρτησίας καὶ τῆς ἐδαφικῆς ἀκεραιότητος τῆς Ἑλλάδος».* Μετὰ μακρὰς συζητήσεις καὶ λυσσώδεις ἀντιδράσεις τοῦ Σλαυϊκοῦ *«μπλόκ»*, ἐγένετο τελικῶς δεκτὴ ἡ πρότασις, ἡ διαπιστώνουσα τὴν ἐκ μέρους τῶν Βορείων γειτόνων τῆς Ἑλλάδος ἐνίσχυσιν τῶν ἐναντίον της μαχομένων συμμοριτῶν, ἐκάλει δὲ ὁ Ο.Η.Ε. τοὺς γείτονας αὐτοὺς νὰ παύσουν παρέχοντες πᾶσαν τοιαύτην ἐνίσχυσιν καὶ ἐνέκρινε τὴν διατήρησιν ἐν λειτουργίᾳ, μὲ ἐλαφρῶς ηὐξημένας ἐξουσίας, τῆς Βαλκανικῆς Ἐπιτροπῆς τῶν Ἡνωμένων Ἐθνῶν.

Οὕτω, ἀπεδείχθη καὶ υἱοθετήθη ἐπισήμως, ὑπὸ τοῦ Ο.Η.Ε., ὅτι ἡ δρᾶσις τῶν κομμουνιστοσυμμοριτῶν εἰς τὴν Ἑλλάδα δὲν ἦτο ὑπόθεσις *«ἐσωτερική»* ἀλλ' ὑπόθεσις καθαρῶς *«ἐξωτερική»*, στενῶς συνδεδεμένη μετὰ τοῦ περιφήμου *«Μακεδονικοῦ ζητήματος»*, τὸ ὁποῖον ἀνεκίνησαν οἱ Σλαῦοι, κληρονόμοι τῆς *«Πανσλαυϊστικῆς ἰδέας»*. Ἑπομένως, ὁ αὐτοαποκαλούμενος κατ' εὐφημισμὸν *«Δημοκρατικὸς Στρατὸς Ἑλλάδας»*, ἀπετελεῖτο ἐκ ξενοκινήτων κομμουνιστοσυμμοριτῶν, δηλαδὴ ἐξ ἀνδρεικέλων τοῦ Σλαυϊσμοῦ, οἱ ὁποῖοι, ὁρμώμενοι ἐκ τῶν πρὸς Βορρᾶν γειτονικῶν Χωρῶν τῆς Ἑλλάδος καὶ πειθαρχοῦντες εἰς ξένας ἐντολάς, εἰσέβαλον εἰς αὐτὴν διὰ τὴν ἐξυπηρέτησιν τῶν κατακτητικῶν στρατηγικῶν Ρωσσικῶν σχεδίων, ἤτοι πρὸς κατάκτησιν καὶ ἀπόσπασιν τῆς Ἑλληνικῆς Μακεδονίας.

Ἄλλως τε, ὁ γνωστὸς ἀρχισυμμορίτης *«καπετὰν»* Μᾶρκος Βαφειάδης, τὸν ὁποῖον ὁ Νῖκος Ζαχαριάδης ἀπεκάλει *«στρατηγὸν ὀπερέττας»*, εὑρισκόμενος εἰς τὰ Σκόπια τῆς Νοτιοσλαυΐας, τὸ ἔτος 1983, παρωμοίασε τὸν *«Δημοκρατικὸ Στρατὸ»* ὡς «τσοῦρμο ἀλλοεθνῶν αὐτονομιστῶν» καὶ ὡμολόγησεν ὅτι τὸ 45% τῶν συμμοριτῶν του ἀπετελεῖτο ἐκ Σλαυομακεδόνων, ἤτοι ἐκ Σλαύων γεννηθέντων εἰς τὴν Μακεδονίαν καὶ ἀγωνιζομένων διὰ τὴν αὐτονομίαν της, οἱ δὲ ὑπόλοιποι ἦσαν κατὰ τὸ πλεῖστον Ἕλληνες καὶ Ἑλληνίδες βιαίως ἐπιστρατευθέντες. Τοῦτο ἀποδεικνύεται καὶ ἐκ τοῦ ὅτι πολλαὶ χιλιάδες συμμοριτῶν, μετὰ τὴν ἧτταν των, κατέφυγον εἰς τὰ Σκόπια, ὅπου ἀπεδέχθησαν τὴν ταὐτότητα τοῦ ψευδομακεδονικοῦ ἔθνους, ἐπολιτογραφήθησαν Νοτιοσλαῦοι ὑπήκοοι καὶ ἐσλαυοποίησαν τὰ ὀνοματεπώνυμά των, ἐνῶ ἀπενεμήθησαν εἰς αὐτούς, ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως τοῦ Βελιγραδίου, τιμητικαὶ διακρίσεις καὶ συντάξεις *«διὰ τὴν συμμετοχήν των εἰς τὸν ἐθνικοαπελευθερωτικὸν ἀγῶνα τοῦ Μακεδονικοῦ ἔθνους»*!

Μάλιστα, τὸ Ὑπουργεῖον Παιδείας τῶν Σκοπίων, εἰς ἐνημερωτικὸν αὐτοῦ ἔντυπον, χαρακτηρίζει τὸν Συμμοριτοπόλεμον, ὡς *«Ἑλληνομακεδονικὸν πόλεμον»*, δηλαδὴ ὡς πόλεμον μεταξὺ Ἑλλήνων καὶ *«Μακεδόνων»*, ὡς ὀνομάζουν τοὺς Σλαύους τῶν Σκοπίων (*«Μακεδονικὰ Θέματα»*, Μάϊος - Ἰούνιος 1992).

Σλαυϊκῆς προελεύσεως σκοπευτική διόπτρα ὅλμου, μετά τῆς θήκης της, φέρουσα μεταξύ τῶν διακριτικῶν της σφυροδρέπανον, κυριευθεῖσα ὑπό τοῦ Ἑλληνικοῦ στρατοῦ κατά τήν διάρκειαν συμπλοκῆς μετά κομμουνιστοσυμμοριτῶν, εἰς περιοχήν Βερμίου Δυτικῆς Μακεδονίας, τήν 1ην Μαρτίου 1947.

Ο ΣΥΜΜΟΡΙΤΟΠΟΛΕΜΟΣ ΗΤΟ ΞΕΝΟΚΙΝΗΤΟΣ ΕΠΙΒΟΥΛΗ

Τό γεγονός ὅτι ὁ Συμμοριτοπόλεμος δὲν ἦτο ἐμφύλιος πόλεμος, δηλαδὴ ἀγὼν ἰδεολογικὸς ἢ κοινωνικός, προκύπτει καὶ ἀπὸ τὴν ὁμολογίαν τοῦ ἰδίου τοῦ Ἀρχηγοῦ τοῦ Κ.Κ.Ε., Νίκου Ζαχαριάδη, ὁ ὁποῖος παραδέχεται ὅτι ἐπρόκειτο περὶ ξενοκινήτου ἐπιβουλῆς, ἡ ὁποία ὅμως διὰ λόγους σκοπιμότητος καὶ ἐκμεταλλεύσεως τῶν συναισθημάτων τῆς διεθνοῦς κοινῆς γνώμης, ἐνεφανίζετο ὡς δῆθεν ἐπανάστασις τῶν καταπιεζομένων *«δημοκρατικῶν»* πολιτῶν. Συγκεκριμένως, ὡς ἀναγράφεται εἰς τὰς σελίδας 28 καὶ 29 τοῦ βιβλίου του *«Δέκα χρόνια πάλης»*, εἰς τὸ εἰσηγητικόν του σημείωμα πρὸς τὴν γενομένην ἐν Ρωσσίᾳ, τὴν 14-15 Ὀκτωβρίου 1950, ΙΙΙην Συνδιάσκεψιν τοῦ Κ.Κ.Ε., οὗτος εἶπε καὶ τὰ ἑξῆς: *«Ἡ πολιτική μας θὰ ἔπρεπε νἆναι τέτοια ὥστε φαινομενικὰ νὰ εἶναι ἀμυντική... Χωρὶς ὅμως νὰ ἐξασφαλίσουμε τὰ νῶτα μας τότε, δὲν μπορούσαμε ν' ἀρχίσουμε. Καὶ στὶς συνθῆκες τοῦ 1946 ἐξασφάλιση νώτων σήμαινε, πρῶτ' ἀπ' ὅλα καὶ κυρίως, Γιουγκοσλαυΐα εὐνοϊκὰ γιὰ μᾶς διατεθειμένη...»*. Ἐπομένως, ὁμολογεῖται κυνικώτατα ὅτι ὁ *«Τρίτος Γῦρος»* δὲν ἦτο ἀποτέλεσμα, ὡς ὑπεστηρίζετο ὑπὸ τοῦ Κ.Κ.Ε., *«τῆς αὐθόρμητης ἐκδήλωσης αὐτοάμυνας τῶν δημοκρατικῶν πολιτῶν, ἐναντίον τῶν καταπιέσεων τῆς Βρετανικῆς πολιτικῆς καὶ τῶν Ἑλλήνων μοναρχοφασιστῶν»*, ἀλλὰ προσχεδιασμένη ἀπόφασις ἐνόπλου ἐπιβουλῆς ἐναντίον τῆς Ἑλλάδος.

Ἀλλὰ καὶ ὁ ἀρχισυμμορίτης Μᾶρκος Βαφειάδης παραδέχεται εἰς τὴν σελίδα 378 τοῦ βιβλίου του *«Ἀπομνημονεύματα»*, Τόμος 5ος, ὅτι ὁ Συμμοριτοπόλεμος δὲν ἦτο ἐπανάστασις *«τῶν καταπιεζομένων δημοκρατικῶν πολιτῶν»*, οὔτε *«αὐθόρ-*

μητη ἐκδήλωση αὐτοάμυνας ἐναντίον τῶν καταπιέσεων τῶν Βρεταννῶν καὶ τῶν Ἑλλήνων», ἀλλὰ ὅτι ὁ κύριος συντελεστὴς τῆς ἀποφάσεως διὰ τὴν ἐξαπόλυσιν αὐτοῦ ἐναντίον τῆς Ἑλλάδος ὑπῆρξε τὸ *«Μακεδονικὸ ζήτημα»*. Συγκεκριμένως, γράφει οὗτος, μεταξὺ ἄλλων: «Τό λεγόμενο *«Μακεδονικό»* δὲν ἔμεινε ἔξω ἀπὸ τοὺς συντελεστὲς τοῦ Ἐμφύλιου. Ἦταν ε ἕνα ἀπὸ τὰ κυρίαρχα ποὺ συνθέτουν τὸ σύνολο τῶν συστατικῶν ποὺ ὁδήγησαν στὸν ἐμφύλιο».

Τὸν *«Τρίτον Γῦρον»* δὲν τὸν προεκάλεσαν, ὡς διεκηρύσσετο, αἱ διώξεις τῶν κομμουνιστῶν ὑπὸ τῶν δεξιῶν κυβερνήσεων καὶ τῶν ὀπαδῶν των, οὔτε ἡ πηγαία ἔκρηξις μιᾶς καταπιεζομένης μειοψηφίας. Οὗτος ὑπῆρξε, μετὰ τὴν ἀποτυχίαν τῆς βιαίας καταλήψεως τῆς ἐξουσίας εἰς τοὺς δύο πρώτους *«Γύρους»* (τῆς Κατοχῆς καὶ τῶν Δεκεμβριανῶν), ἡ τελικὴ ἔφοδος πρὸς ὁλοκλήρωσιν τοῦ ἀρχικοῦ σχεδίου περὶ ἀποσπάσεως τῆς Μακεδονίας, διαμελισμοῦ τῆς Ἑλλάδος καὶ βιαίας ἐντάξεώς της εἰς τὸ κομμουνιστικὸν στρατόπεδον, ὡς δορυφόρου τῆς Μόσχας. Περὶ αὐτοῦ ὑπῆρξεν εἰλημμένη ἀπόφασις καὶ πρὸς τὸν σκοπὸν αὐτὸν εἶχε προηγηθῆ ἡ ἀπόκρυψις τοῦ ὁπλισμοῦ ἀμέσως μετὰ τὴν Συμφωνίαν τῆς Βαρκίζης (12 Φεβρουαρίου 1945), ὡς καὶ ἡ ἵδρυσις τῆς στρατιωτικῆς βάσεως ἐξορμήσεως τοῦ Μποῦλκες Νοτιοσλαυΐας. Τοῦτο συνάγεται καὶ ἐκ τοῦ περιεχομένου τῆς ἐκθέσεως, τοῦ Νίκου Ζαχαριάδη, πρὸς τὸν Στάλιν, τὴν ὁποίαν διεβίβασεν ἐκ Βελιγραδίου ὁ Γιάννης Ἰωαννίδης, μέσω τοῦ εἰδικοῦ ἀπεσταλμένου Σοβιετικοῦ Σεργκέεφ, πρὸς τὴν Μόσχαν. Εἰς αὐτὴν ὁ Ζαχαριάδης ἀναφέρει: *«Ἡ ὁλομέλεια τῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Κ.Κ.Ε. (στὰ μέσα Φεβρουαρίου 1946) κατέληξε σὲ ἀποφάσεις, ἀποτέλεσμα τῶν ὁποίων ἦταν νὰ ὀργανωθῆ ὁ Δημοκρατικὸς Στρατὸς Ἑλλάδας»*. Αἱ πρῶται ἐμφανισθεῖσαι συμμορίαι ἀπετελοῦντο ἐξ 7-10 ἀνδρῶν ἑκάστη καὶ ἀπεκαλοῦντο *«Ὁμάδες καταδιωκομένων ἀγωνιστῶν»*, μετονομασθεῖσαι, κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ 1946, εἰς *«Συγκροτήματα»* (ἐκ 50 περίπου ἀνδρῶν ἕκαστον). Ἀμέσως, ὅμως, μετὰ τὴν ἀναγγελίαν τοῦ σχηματισμοῦ *«Προσωρινῆς Δημοκρατικῆς*

Κυβέρνησης» (24.12.1947) ἤρχισεν ἡ συγκρότησις τῶν κομμουνιστικῶν ὀρδῶν εἰς στρατιωτικοὺς σχηματισμούς, ὁπότε αἱ *«Ὁμάδες»* μετωνομάσθησαν εἰς *«Λόχους»* καὶ τὰ *«Συγκροτήματα»* εἰς *«Τάγματα»*. Ἡ πρᾶξις αὕτη ἀπετέλεσε τὴν ἀρχὴν τῆς ἐπιδιώξεως μετασχηματισμοῦ τῶν ληστοσυμμοριῶν εἰς τακτικὸν *«λαϊκὸ ἐπαναστατικὸ στρατό»*.

Ἐκτός, ὅμως, τῶν διαδοχικῶν ἀποφάσεων τοῦ Ο.Η.Ε., διὰ τῶν ὁποίων προσδιωρίζετο ὁ χαρακτὴρ τοῦ διεξαγομένου πολέμου εἰς τὴν Ἑλλάδα ὡς σ υ μ μ ο ρ ι α κ ὸ ς π ό λ ε μ ο ς (BANDITS WARFARE), ἔχομεν τὴν σειρὰν τῶν πραγματικῶν καὶ ἱστορικῶς βεβαιωθέντων γεγονότων, τὰ ὁποῖα ἀποδεικνύουν, πέραν πάσης δυνατῆς ἀμφισβητήσεως, ὅτι ὁ πόλεμος ἐκεῖνος ἦτο ξενοκίνητος εἰσβολὴ ἐνεργουμένων τοῦ Σλαυϊσμοῦ. Ἐπίσης, ἔχομεν σήμερον καὶ τὰς ἐγγράφους ὁμολογίας τῶν κομμουνιστῶν πρωταγωνιστῶν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, διὰ τῶν ὁποίων τεκμηριοῦται πλήρως ἡ θέσις, καθ' ἣν ὁ Στάλιν ἐχρησιμοποίησε τοὺς κομμουνιστοσυμμορίτας ὡς ἄθυρμα, πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς, κατὰ τὸν Μᾶρκον Βαφειάδην, *«εἰς βάρος μας καὶ ὑπὲρ τῶν Βορείων γειτόνων μας νέας διευθετήσεως τῶν συνόρων»*.

Ὁ Νῖκος Ζαχαριάδης, κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν ἐργασιῶν τῆς 12ης Ὁλομελείας τῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Κ.Κ.Ε., τῆς συνελθούσης ὑπὸ τὴν προεδρίαν του, εἰς τὰς Ἀθήνας, τὴν 25-27 Ἰουνίου 1945, παρουσιάσθη ἐπιφυλακτικὸς ὡς πρὸς τὴν ἄμεσον ἐπανάληψιν τοῦ ἐνόπλου ἀγῶνος. Βιαστικός, ὅμως, ἦτο ὁ Τίτο - *«γιὰ τοὺς δικούς του λόγους»*, ὅπως γράφει ὁ Ἀλέξης Ἑλικιώτης, εἰς τὴν σελίδα 1193 τοῦ βιβλίου του *«Ἱστορικὴ ἀναμέτρηση»*. Διατί, ὅμως, ὁ Τίτο ἦτο βιαστικός; Μᾶς τὸ λέγει ὁ ἴδιος, ὁ Τίτο, τὴν 11ην Ὀκτωβρίου 1945, εἰς τὴν ὁμιλίαν του, τὴν ὁποίαν ἐξεφώνησεν εἰς τὰ Σκόπια, εἰπὼν μεταξὺ ἄλλων καὶ τὰ ἑξῆς: *«Ὑπάρχουν, ὅμως, ἀκόμη σήμερον Μακεδόνες ἔξω τῆς Νοτιοσλαυϊκῆς Μακεδονίας. Εἶναι οἱ ἀδελφοί μας τῆς Μακεδονίας τοῦ Αἰγαίου, διὰ τὰς τύχας τῶν ὁποίων δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἀδιαφορήσωμεν. Πιστεύομεν,*

ὅμως, ὅτι μίαν ἡμέραν θὰ συνενωθοῦν καὶ αὐτοὶ μαζί μας».

Ἐξ ἄλλου, δύο ἑβδομάδας βραδύτερον, ἤτοι τὴν 25ην Ὀκτωβρίου 1945, συνῆλθεν εἰς τὴν Πράγαν τὸ Πανσλαυϊκὸν Συνέδριον καὶ ἐνέκρινε μεταξὺ ἄλλων καὶ τὸ ἑξῆς ψήφισμα: «Ἐδόθη μεγάλη προσοχὴ παρὰ τοῦ Συνεδρίου εἰς τὴν τελικὴν ἀπελευθέρωσιν τῶν Σλαύων τῆς Μακεδονίας. Οἱ Σλαῦοι εἰς τὰς ἀκτὰς τοῦ Αἰγαίου ὑφίστανται ἀκόμη τὸν ξενικὸν ζυγόν. *Καὶ ἀπεφασίσθη, ὁμοφώνως, ὅπως ἐγερθῆ τὸ ζήτημα τῆς ἀπελευθερώσεως τῶν Σλαύων τῆς Μακεδονίας τοῦ Αἰγαίου».*

Ἀλλὰ καὶ ὁ Νοτιοσλαῦος Στρατηγὸς Σβέτοζαρ Βουκμάνοβιτς (γνωστὸς ὡς *«Τέμπο»*), μετ' ὀλίγας μόνον ἑβδομάδας, ὁμιλῶν εἰς τὸ Μοναστήριον, εἶπε: *«Εἴτε τὸ θέλουν οἱ Ἕλληνες, εἴτε ὄχι, ἡ Μακεδονία θὰ γίνῃ αὐτόνομον κράτος καὶ θὰ ὑπαχθῆ εἰς τὸ Γιουγκοσλαυϊκὸν Ὁμοσπονδιακὸν Κράτος. Ἐὰν οἱ Ἕλληνες δὲν τὸ θελήσουν αὐτὸ εἰρηνικῶς θὰ τὸ ἐπιτύχωμεν διὰ τῶν ὅπλων».*

Ὁ *«Τίτο»*, λοιπόν, αὐτὸς ὁ παλαιὸς Τροτσκιστὴς (1938) καὶ πρώην Λοχίας τοῦ Αὐστροουγγρικοῦ Στρατοῦ, Ἰωσὴφ Μπρόζ, ὁ ὁποῖος αὐτοετιτλοφορήθη *«Στρατάρχης»* ἐν μιᾷ νυκτί, τῷ 1942, ὄχι ἁπλῶς ἐβιάζετο, ἀλλὰ καὶ ἐπίεζε, φορτικῶς, τὴν ἡγεσίαν τοῦ Κ.Κ.Ε. διὰ τὴν ἔναρξιν τοῦ Συμμοριτοπολέμου, ἐπειδὴ ἐθεώρει τὴν ἐποχὴν κατάλληλον καὶ τὰς συνθήκας εὐνοϊκὰς διὰ τὴν κατάληψιν τῆς Μακεδονίας. Τοῦτο βεβαιώνει καὶ ὁ ἐπιφανὴς παράγων τῆς Ἀριστερᾶς Λευτέρης Μαυροειδής, ὁ ὁποῖος εἰς τὴν σελίδα 173, τοῦ βιβλίου του *«Ἀπὸ τὸν Σταλινισμὸ στὴν Περεστρόϊκα»*, γράφει: *«Ἀργότερα, ὁ Ζαχαριάδης θὰ πεῖ ὅτι ὁ Τίτο ὄχι μόνο τὸν ἐνθάρρυνε, ἀλλὰ καὶ τὸν ὤθησε πιεστικὰ μάλιστα, νὰ προχωρήσει ἀμέσως στὴν ἔναρξη τοῦ ἔνοπλου ἀγώνα».*

Βαθμηδόν, ἡ ἀρχικὴ διστακτικότης τοῦ Νίκου Ζαχαριάδη θὰ ὑπερνικηθῆ καὶ τὸ Κ.Κ.Ε. ἀρχίζει πλέον, ὁριστικῶς καὶ διὰ τῆς παροτρύνσεως τῶν Κ.Κ. Νοτιοσλαυΐας καὶ Βουλγαρίας, προσανατολιζόμενον πρὸς τὴν ἐπανέναρξιν τοῦ ἐνόπλου ἀγῶνος, ἀφοῦ, ὡς γνωστόν, ἡ ἡγεσία του δὲν παρεδέχθη

ὅτι ὁ ἀγὼν αὐτὸς ἐσταμάτησε μετὰ τὴν ἧτταν του καὶ τὴν συνθηκολόγησιν τῆς Βαρκίζης. Πράγματι, ὅπως μᾶς πληροφορεῖ ὁ Νῖκος Ροδίτσας, εἰς τὴν σελίδα 42 τοῦ βιβλίου του «1946-1949 Τά χρόνια τῆς κρίσης»: *«Ἡ προκαταρκτικὴ ἀπόφαση γιὰ τὴν ἔναρξη τοῦ ἔνοπλου ἀγώνα, ποὺ κράτησε πάνω ἀπὸ τρία χρόνια καὶ ἔμεινε γνωστὸς σαν 3ος γῦρος, πάρθηκε στὴ Βουλγαρικὴ κωμόπολη Πετρίτσι, κοντὰ στὰ Ἑλληνικὰ σύνορα, στίς 15 Δεκεμβρίου 1945. Σὲ σύσκεψη ποὺ ἔγινε ἐκεῖ, καί ποὺ πῆραν μέρος μέλη τοῦ Κ.Κ.Ε. καὶ Βούλγαροι καὶ Γιουγκοσλάβοι ἀξιωματικοί, τῶν Γενικῶν Ἐπιτελείων τῶν χωρῶν τους, ἀποφασίστηκε ἡ δημιουργία τοῦ «Δημοκρατικοῦ Στρατοῦ Ἑλλάδας» (Δ.Σ.Ε.), στὸν ὁποῖο ἀμέριστη θὰ δινόταν ἡ βοήθεια ἀπὸ τίς γειτονικὲς χῶρες. Ἀποστολή του, ἡ κατάληψη τῆς ἐξουσίας στὴν Ἑλλάδα».*

Εἰς τὸ ἴδιον θέμα ἀναφέρεται, ἐπίσης, καὶ ὁ ἀρχισυμμορίτης Μᾶρκος Βαφειάδης, εἰς τὴν γνωστὴν ἐπιστολήν του πρὸς τὸν Νῖκον Ζαχαριάδην, τὸν Ἰανουάριον 1948, τὴν δημοσιευομένην εἰς τὰς σελίδας 210 καὶ 211 τοῦ βιβλίου τοῦ Ἐθνικοῦ Ἱδρύματος Ἀμύνης, *«Δημοκρατία καὶ Ὁλοκληρωτισμὸς- Τὸ χρονικὸν τοῦ Συμμοριτοπολέμου»*. Εἰς τὴν ἐπιστολήν του αὐτὴν γράφει, μεταξὺ πολλῶν ἄλλων: *«Διὰ τὸν λόγον τοῦτον συνηντήθημεν εἰς τὸ Κογκρέσσον τοῦ Πέτριτς, τὸν Δεκέμβριον τοῦ 1945, ἓν ὁλόκληρον ἔτος μετὰ τὰ Δεκεμβριανὰ γεγονότα καὶ ἀπεφασίσαμεν ὅπως ὁ λαός, ὅστις ἐπὶ ἓν ἔτος καὶ πλέον εὑρίσκετο εἰς φιλικὰς χώρας ἵνα ἀποφύγῃ τὴν δικαιοσύνην, ὡς ἀποτέλεσμα τῶν διπλωματικῶν ὑποχρεώσεων τοῦ Στάλιν, ἦτο ὁ μοναδικὸς δυνάμενος νὰ πραγματοποιήσῃ μὲ βεβαιότητα τὰς μεταρρυθμίσεις εἰς τὰς ὁποίας ἀπεβλέπαμεν... Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης, ἡ πρώτη ὁμὰς τοῦ Ἑλληνικοῦ Δημοκρατικοῦ Στρατοῦ εἶχε σχηματισθῆ. Τὰ ἀρχηγεῖα του ἐγκατεστάθησαν εἰς Μποῦλκες τῆς Γιουγκοσλαβίας».*

Βλήματα καί πυροσωλῆνες ὅλμων, ὡς καί κάλυκες καί πυροσωλῆνες πυροβόλου 75 χιλιοστῶν, Βουλγαρικῆς κατασκευῆς, χρησιμοποιηθέντα ὑπό τῶν κομμουνιστοσυμμοριτῶν, κατά τήν ἐπίθεσίν των ἐναντίον τοῦ Σουφλίου Ἕβρου, τήν 7ην Δεκεμβρίου 1947.

Η ΣΟΒΙΕΤΙΚΗ ΕΝΩΣΙΣ ΔΙΔΕΙ ΤΟ ΣΥΝΘΗΜΑ ΕΝΑΡΞΕΩΣ ΤΟΥ ΣΥΜΜΟΡΙΤΟΠΟΛΕΜΟΥ ΚΑΙ Ο ΤΙΤΟ ΠΙΕΖΕΙ ΔΙΑ ΤΑΧΕΙΑΝ ΕΝΑΡΞΙΝ ΑΥΤΟΥ

Τὸ σύνθημα διὰ τὴν ἔναρξιν τοῦ *«Τρίτου Γύρου»* ἔδωσεν ὁ ὑφυπουργὸς ἐξωτερικῶν τῆς Σοβιετικῆς Ἑνώσεως Ἀνδρέας Βισίνσκυ, ἀπὸ τοῦ βήματος τοῦ Συμβουλίου Ἀσφαλείας τῶν Ἡνωμένων Ἐθνῶν, τὴν 21ην Ἰανουαρίου 1946, ἰσχυριζόμενος ὅτι *«εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐπικρατεῖ κατάστασις τρομοκρατίας»* καὶ ὅτι *«κινδυνεύει ἡ ζωὴ καὶ ἡ ἐλευθερία τῶν δημοκρατικῶν πολιτῶν»*. Τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἡ Σοβιετικὴ Ἕνωσις προσέφυγεν εἰς τὸ Συμβούλιον Ἀσφαλείας, κατηγοροῦσα τὴν Ἑλλάδα ὡς ἀπειλοῦσαν τὴν εἰρήνην εἰς τὰ Βαλκάνια! Τὴν ἰδίαν ἡμέραν, τὸ Κ.Κ.Ε. ἐξέδωσεν ἀπόφασιν ταὐτόσημον πρὸς τοὺς συκοφαντικοὺς ἰσχυρισμοὺς τῶν Σοβιετικῶν καὶ δι' αὐτῆς ἐζητεῖτο *«ὁ σχηματισμὸς ἐθελοντικοῦ σώματος ἀπὸ πιστοὺς δημοκράτες δοκιμασμένους στὴν Ἐθνικὴ Ἀντίσταση, ποὺ νὰ ξεκαθαρίσει τὸν Τόπο ἀπὸ τὸ μοναρχοφασιστικὸ μίασμα»* καὶ ἐκαλεῖτο ὁ Λαὸς *«νὰ ὀργανώσῃ τὴν πλατειὰ καὶ τὴν στενὴ αὐτοάμυνα στὶς πόλεις καὶ τὰ χωριά»*.

Ἡ συκοφαντικὴ ἐναντίον τῆς Ἑλλάδος προσφυγή, ὡς ἦτο φυσικόν, ἀπερρίφθη, μετὰ μακρὰς συζητήσεις, δικαιωθείσης, οὕτω, τῆς Ἑλλάδος. Ἐν τούτοις, διὰ τῆς προσφυγῆς της ἐκείνης ἡ Σοβιετικὴ Ἕνωσις ἀπέβλεπεν εἰς τὴν τόνωσιν τοῦ ἠθικοῦ τῶν ἀναπτυσσομένων, τότε, πρώτων κομμουνιστικῶν συμμοριῶν καὶ εἰς τὴν παρότρυνσιν τῶν Βορείων γειτόνων τῆς Ἑλλάδος διὰ τὴν ἐνίσχυσιν τῶν κομμουνιστοσυμμοριτῶν. Παραλλήλως, ὅμως, ἔρχεται ἡ ἐντολὴ διὰ τὴν ἔναρξιν τοῦ ἐνόπλου ἀγῶνος καὶ ἐκ Μόσχας ὅπου ὁ Δημήτριος Παρτσα-

λίδης ἔχει μεταβῆ πρὸς τὸν σκοπὸν αὐτόν. Τοῦτο παραδέχεται καὶ ὁ γνωστὸς κομμουνιστὴς Λευτέρης Μαυροειδής, ὁ ὁποῖος, εἰς τὴν σελίδα 174, τοῦ βιβλίου του «*Ἀπὸ τὸν Σταλινισμὸ στὴν Περεστρόϊκα*», γράφει:

«*Ὅπως βλέπουμε, λοιπόν, ὁ Στάλιν ἔμεινε βασικὰ στὴ γραμμὴ ποὺ εἶχε διαμηνύσει ὁ Μολότωφ στὸν Παρτσαλίδη ἀπὸ τὸν Φεβρουάριο τοῦ 1946: «Νὰ πάρετε μέρος στὶς ἐκλογὲς καὶ μετὰ τὶς ἐκλογὲς βλέποντας καὶ κάνοντας. Ἀνάλογα μὲ τὴν ἐξέλιξη τῆς κατάστασης, θὰ ρίχνετε τὸ κέντρο βάρους ἄλλοτε στὸν ἔνοπλο ἀγώνα καὶ ἄλλοτε στὶς νόμιμες μορφὲς πάλης...»*.

Ὁ Νῖκος Ζαχαριάδης, ὅμως, ἀπέρριψε τὴν «*συμβουλὴν*» τοῦ Μολότωφ καὶ ἀπεφάσισεν ὅπως τὸ Κ.Κ.Ε. ἀπόσχη τῶν ἐκλογῶν τῆς 31ης Μαρτίου 1946, δι' ἀνάδειξιν Ἀναθεωρητικῆς Βουλῆς. Τοῦτο ὁμολογεῖ ὁ ἴδιος, ἐνώπιον τῆς 7ης Ὁλομελείας τοῦ Κ.Κ.Ε., τὸν Μάϊον 1950. Ἐπιθυμῶν, ἐν τούτοις, νὰ ἀποδείξη εἰς τὸν Στάλιν, πρὸ τῆς μετ' αὐτοῦ συναντήσεώς του, κατὰ τὰς ἀρχὰς Ἀπριλίου 1946, ὅτι τὸ Κ.Κ.Ε. εἶναι ἑτοιμοπόλεμον –προκειμένου νὰ ἐξασφαλίση οὕτω, τὴν βοήθειάν του– ἐγκρίνει πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς του, ἐκ Θεσσαλονίκης, διὰ Βελιγράδιον, Πράγαν καὶ Μόσχαν, τὴν γενομένην βάσει τῶν ληφθεισῶν ἀποφάσεων τῆς 2ας Ὁλομελείας τῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Κ.Κ.Ε. «*γιὰ ἄμεση ἔνοπλη ἐξέγερση*», εἰσήγησιν τοῦ Μάρκου Βαφειάδη διὰ τὴν ἐπίθεσιν, τὴν νύκτα τῆς παραμονῆς τῶν ἐκλογῶν, ἐναντίον τοῦ Λιτοχώρου Πιερίας. Αὐτὴ ἦτο ἡ πρώτη καλῶς ὠργανωμένη ἔνοπλος ἐμφάνισις τῶν ληστοσυμμοριτῶν καὶ θεωρεῖται ὑπὸ πολλῶν ὡς ἡ ἐπίσημος ἔναρξις τοῦ Συμμοριτοπολέμου. Τὴν ἐπιχείρησιν ἐναντίον τοῦ Λιτοχώρου κατέστρωσαν ἀπὸ κοινοῦ (ὅπως ἀναφέρει ὁ Μᾶρκος Βαφειάδης εἰς τὰς σελίδας 93, 94 καὶ 138 τοῦ βιβλίου του «*Ἀπομνημονεύματα*») γνωστὰ ὀνόματα ἀρχισυμμοριτῶν, ὅπως οἱ Γ. Πρωτόπαππας ἢ «*Κικίτσας*», Ἀθαν. Γκένιος ἢ «*Λασσάνης*» κ.ἄ., ὡς καὶ δύο ἐπίορκοι ἐκ μονίμων προερχόμενοι στρατιωτικοί, οἱ Ἰωάννης Μουστεράκης καὶ Ἰωάννης Παλάσκας. Ἡ ἐκτέλεσις τῆς τρομοκρατικῆς ἐπιθέσεως ἐναντίον τοῦ Λιτοχώρου, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐφονεύθησαν ἕνδεκα

Χωροφύλακες καὶ Στρατιῶται, ἀνετέθη εἰς τοὺς γνωστοὺς ἀρχισυμμορίτας Ρόσιον Ἀλέξανδρον (*«Ὑψηλάντην»*) καὶ Καπετάνον Εὐριπίδην (*«Πάνον»*). Εἰς αὐτὴν φέρεται συμμετασχὼν καὶ ὁ λυμαινόμενος τὴν περιοχὴν Ἐλασσῶνος - Δεσκάτης - Βερμίου λήσταρχος Θωμᾶς Λιόλιος ἢ *«καπετὰν Μπαρούτας»*, ὅστις ἐφονεύθη τὴν 18ην Ἰουλίου 1946, εἰς συμπλοκὴν μετὰ ἀποσπάσματος Χωροφυλακῆς, εἰς τὴν περιοχὴν Κάτω Βερμίου.

Τὴν ἰδίαν ἐποχήν, ἡ ἡγεσία τοῦ Κ.Κ.Ε., λαμβάνει καὶ τὸ σχετικὸν μήνυμα ἐκ Βελιγραδίου. Ὁ Τίτο ἀξιώνει, πλέον, τὴν ἄμεσον ἔναρξιν τοῦ Συμμοριτοπολέμου. Ἐπ' αὐτοῦ, ὁ Ἀλέξης Ἑλικιώτης, εἰς τὴν σελίδα 445 τοῦ βιβλίου του *«Ἱστορικὴ Ἀναμέτρηση»*, γράφει:

«Κι ἔτσι, μόλις ἐπέστρεψε ὁ Π. Ροῦσσος ἀπὸ τὸ Βελιγράδι, ὅπου τὸν εἶχε στείλει πρὸς συνάντηση τοῦ Τίτο ὁ Ζαχαριάδης, καὶ ἐκόμισε τὸ μήνυμα τοῦ Τίτο, ποὺ ἀξίωνε τὴν ἄμεση ἔναρξη τῆς νέας ἐπιθέσεως, ὑποσχόμενος ἀμέριστη ὑποστήριξη, στὶς 12 Φεβρουαρίου 1946, ἡ Δεύτερη Ὁλομέλεια κατέληξε στὴ γνωστὴ ἀπόφασή της».

Καὶ πράγματι, ὁ Νῖκος Ζαχαριάδης, παραδέχεται ὅτι: *«Ἡ ἀπόφαση γιὰ τὴν ἐπανάληψη τοῦ ἔνοπλου ἀγώνα πάρθηκε στὶς 12 Φεβρουαρίου 1946, ἐπέτειο τῆς Συμφωνίας τῆς Βάρκιζας, μὲ ρητὴ ἐπίσημη βεβαίωση τοῦ Τίτο ὅτι θὰ μᾶς δώσει οὐσιαστικὴ συμπαράσταση. Αὐτὸ ἀποτέλεσε σημαίνοντα παράγοντα γιὰ τὴν ἀπόφαση. Χωρὶς τὴν ὑπόσχεση αὐτὴ δὲν θὰ καταφεύγαμε στὸν ἔνοπλο ἀγώνα».*

Τρεῖς, ἐπίσης, ἡμέρας, πρὸ τῆς συγκλήσεως τῆς 2ας Ὁλομελείας τῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Κ.Κ.Ε., ἤτοι τὴν 9ην Φεβρουαρίου 1946, ὁ Στάλιν ἐξεφώνησε λόγον, ὁ ὁποῖος καὶ ἀπετέλεσε τὴν ἀπαρχὴν τοῦ *«ψυχροῦ πολέμου»*, μεταξὺ Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως. Ὁ Σοβιετικὸς δικτάτωρ ὑπεστήριξεν ὅτι *«εἶναι πλέον ἀδύνατος ἡ εἰρηνικὴ διεθνὴς ἐξέλιξις μετὰ τῶν καθεστώτων τῆς καπιταλιστικῆς οἰκονομίας»*. Δηλαδή, ἐδίδετο ἐμμέσως, πλὴν σαφῶς, τὸ πράσινον φῶς πρὸς τὴν ἡγεσίαν τοῦ Κ.Κ.Ε. διὰ τὴν προσφυγὴν εἰς τὸν ἔνοπλον ἀγῶνα.

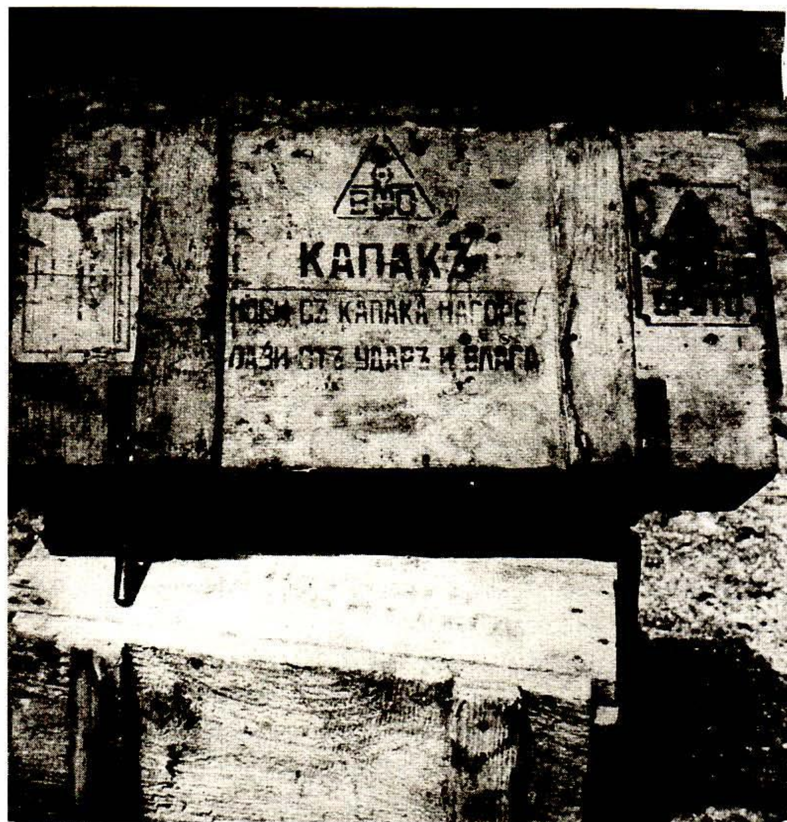
Κατόπιν ὅλων αὐτῶν, ἡ τότε ἡγεσία τοῦ Κ.Κ.Ε., συνῆλθε, τὴν 12ην Φεβρουαρίου 1946 καὶ ἔλαβε, ὁριστικῶς, τὴν τελικὴν ἀπόφασιν διὰ τὴν ἔναρξιν τοῦ Συμμοριτοπολέμου. Εἰς τὴν παράγραφον, ἡ ὁποία ἀνεφέρετο εἰς τὴν ἔναρξιν τοῦ πολέμου τούτου, ἀνεγράφετο: *«Ἡ δεύτερη Ὁλομέλεια, ἀφοῦ στάθμισε ἐσωτερικοὺς παράγοντες, βαλκανικὴ καὶ διεθνῆ κατάσταση, ἀποφάσισε νὰ προχωρήσει στὴν ὀργάνωση τῆς νέας ἔνοπλης πάλης ἐνάντια στὸ μοναρχοφασιστικὸ ἀφανισμό».*

Χαρακτηριστικὸν εἶναι, ὅτι ἡ ἀπόφασις τῆς 2ας Ὁλομελείας τῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Κ.Κ.Ε. δὲν ὁμιλεῖ περὶ ἐνάρξεως, ἀλλὰ περὶ ἀναπτύξεως τοῦ ἐνόπλου ἀγῶνος, διὰ νὰ ὑποδηλώσῃ ὅτι ὁ ἔνοπλος ἀγὼν οὐδέποτε ἐσταμάτησε, ἀλλ' ἁπλῶς ἀνεστάλη διὰ τῆς Συμφωνίας τῆς Βαρκίζης, ἐν ὄψει εὐνοϊκωτέρων συνθηκῶν. Πράγματι, ἡ Κεντρικὴ Ἐπιτροπὴ τοῦ Κ.Κ.Ε., ἀπευθυνομένη τῷ 1956 πρὸς τὰ μέλη τοῦ Κόμματος, γράφει: *«Τὸ Φλεβάρη τοῦ 1946 ἡ καθοδήγηση τοῦ Κόμματος πῆρε στὴ 2η Ὁλομέλεια τῆς Κ.Ε. ἀπόφαση γιὰ προσανατολισμὸ πρὸς τὴν ἀνάπτυξη τοῦ ἔνοπλου ἀγώνα».*

Τὴν διαπίστωσιν, ὅτι ἡ ἡγεσία τοῦ Κ.Κ.Ε. ἐθεώρει ὅτι ὁ ἔνοπλος ἀγὼν οὐδέποτε ἐσταμάτησε, ἀλλ' ἁπλῶς ἀνεστάλη διὰ τῆς Συμφωνίας τῆς Βαρκίζης, ὁμολογεῖ ὁ ἴδιος ὁ Ἀρχηγὸς τοῦ Κ.Κ.Ε., Νῖκος Ζαχαριάδης, ὁ ὁποῖος εἰς τὸ ὑπόμνημά του, τῆς 13ης Μαΐου 1947, πρὸς τὸν Στάλιν, ἀναφέρει: *«Στὴν οὐσία, ὅπως ἔδειξαν τὰ γεγονότα, ἡ Βάρκιζα ὑπῆρξε μόνο μιὰ ἀνάπαυλα. Τὸ Κ.Κ.Ε. ὑπογράφοντας τὴ Συμφωνία τῆς Βάρκιζας ἔκανε ἀναμφίβολα περισσότερες ὑποχωρήσεις ἀπ' ὅ,τι ἔπρεπε γιὰ νὰ κερδίσει χρόνο».* Ὁ ἴδιος, ἐπίσης, ἐδήλωσεν ἐνώπιον τῆς 6ης Ὁλομελείας τῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Κ.Κ.Ε., τὴν 9ην Ὀκτωβρίου 1949, ὅτι: *«Ὕστερα ἀπὸ τὴ στρατιωτικὴ ἧττα, τὸ Δεκέμβρη τοῦ 1944, ἡ Συμφωνία τῆς Βάρκιζας στάθηκε ἕνας ἀπαραίτητος ἑλιγμὸς γιὰ τὴν ἀνασύνταξη τῶν Λαϊκῶν Δημοκρατικῶν Δυνάμεων».*

Τώρα, πλέον, δὲν ἔμενε τίποτε ἄλλο, παρὰ μόνον νὰ ῥυθμισθοῦν, προσωπικῶς μετὰ τοῦ Στάλιν, αἱ λεπτομέρειαι τοῦ πολέμου, ἤτοι ἀφ' ἑνὸς μὲν ὁ τρόπος καὶ ἡ ἔκτασις τῆς εἰς

πολεμικὸν κυρίως ὑλικὸν βοηθείας καὶ τὸ ὕψος τῆς χρηματοδοτήσεως πρὸς τὸ Κ.Κ.Ε., ὡς καὶ τὰ ἀνταλλάγματα διὰ τὴν παρασχεθησομένην ὑπὸ τῶν Σλαυϊκῶν κρατῶν πάσης φύσεως βοήθειαν. Ἀφ' ἑτέρου δέ, ἔπρεπε νὰ ἐξασφαλισθῇ ἡ ἐντολὴ τοῦ ἰδίου τοῦ Στάλιν πρὸς τὰς ἡγεσίας τῶν Κομμουνιστικῶν κομμάτων τῶν Βαλκανικῶν Κρατῶν, διὰ τὴν ὑλικὴν καὶ ἠθικὴν ὑποστήριξιν τοῦ ἀρχομένου ἐνόπλου ἀγῶνος.

Κιβώτια βλημάτων πυροβόλου τῶν 75 χιλ., κυριευθέντα τήν 2αν Ἰουνίου 1948 ὑπό τῆς 25ης Ἑλληνικῆς Ταξιαρχίας, εἰς περιοχήν Λεκάνης Νέστου, φέροντα εὐκρινῶς τό σῆμα τοῦ ἐργοστασίου πολεμικοῦ ὑλικοῦ τῆς πόλεως Σόποτ Πολωνίας, καθώς καί ὁδηγίας διά τήν μεταφοράν των εἰς τήν Σλαυϊκήν γλῶσσαν.

Ο ΣΤΑΛΙΝ ΕΓΚΡΙΝΕΙ ΤΑ ΣΧΕΔΙΑ ΔΙΕΞΑΓΩΓΗΣ ΤΟΥ ΣΥΜΜΟΡΙΤΟΠΟΛΕΜΟΥ ΚΑΙ ΑΝΑΘΕΤΕΙ ΤΗΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΝ ΑΥΤΟΥ ΕΙΣ ΤΟΝ ΤΙΤΟ

Πάντα ταῦτα ἀνέλαβε νὰ ἐξασφαλίση ὁ Ἀρχηγὸς τοῦ Κ.Κ.Ε., Νῖκος Ζαχαριάδης. Ὅπως προκύπτει καὶ ἐκ τῶν ἀπορρήτων ἀρχείων τοῦ Κ.Κ.Ε., τὰ ὁποῖα ἐδημοσιεύθησαν, τὸν Δεκέμβριον 1979, ὑπὸ τῆς ἐφημερίδος *«Αὐγή»*, οὗτος, ἐπωφελούμενος τῆς προσκλήσεώς του διὰ νὰ παραστῆ εἰς τὰς ἐργασίας τοῦ 8ου Συνεδρίου τοῦ Κ.Κ. Τσεχοσλοβακίας, τὸ ὁποῖον συνήρχετο εἰς Πράγαν, ἀπὸ 28 Φεβρουαρίου ἕως 3 Μαρτίου 1946, ἀνεχώρησε κρυφίως ἐκ Θεσσαλονίκης, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Μάρκου Βαφειάδη καὶ ἀρχικῶς μετέβη εἰς Βελιγράδιον, ὅπου συνήντησε τὸν Τίτο, πρὸς τὸν ὁποῖον *«παρουσίασε τὶς ἐκτιμήσεις του καὶ ἀνέπτυξε τὶς σκέψεις του»*. Ὁ Τίτο (ὁ *«Στάλιν»* τῶν Βαλκανίων), ὄχι μόνον ἦτο θερμὸς ὑποστηρικτὴς τῆς ἐνάρξεως τοῦ ἐνόπλου ἀγῶνος, ἀλλὰ ἔδωσε καὶ τὸ ὑπόδειγμα στρατηγικῆς ὀργανώσεως καὶ διεξαγωγῆς αὐτοῦ. Μετὰ ταῦτα, ὁ Νῖκος Ζαχαριάδης, μετέβη, μετὰ τοῦ Μιλτιάδη Πορφυρογένη, εἰς Πράγαν, ἐλθὼν εἰς ἐπαφὴν μετὰ ἐκπροσώπων τοῦ Κ.Κ. τῆς Σοβιετικῆς Ἑνώσεως, Μαλένκωφ καὶ Ζντάνωφ, ὡς καὶ μετ' ἄλλων ἐκπροσώπων Εὐρωπαϊκῶν κομμουνιστικῶν κομμάτων, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἦτο καὶ ὁ Γκεόργκι Δημητρώφ τῆς Βουλγαρίας. Κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ Συνεδρίου ἐκείνου συνεζητήθη καὶ τὸ *«Μακεδονικὸν ζήτημα»* καὶ ἐξεδόθη σχετικὸν ψήφισμα, τὸ ὁποῖον ἀναφέρει, ἐπὶ λέξει, τὰ ἑξῆς: «*Ἐδόθη μεγάλη προσοχὴ παρὰ τοῦ Συνεδρίου εἰς τὴν τελικὴν ἀπελευθέρωσιν τῶν Σλαύων τῆς Μακεδονίας. Οἱ Σλαῦοι εἰς τὰς ἀκτὰς τοῦ Αἰγαίου ὑφίστανται, ἀκόμη, τὸν ξενικὸν ζυγόν. Καὶ ἀπεφα-*

σίσθη, ὁμοφώνως, ὅπως ἐγερθῇ τὸ ζήτημα τῆς ἀπελευθερώσεως τῶν Σλαύων τῆς Μακεδονίας τοῦ Αἰγαίου».

Συμφώνως πρὸς τὴν ἀναφορὰν τοῦ Β. Μπαρτζώτα, ἐνώπιον τῆς 6ης Ὁλομελείας, εἰς τὴν Πράγαν, ὁ Νῖκος Ζαχαριάδης ἔλαβε κατηγορηματικὴν ὑπόσχεσιν διὰ πλήρη καὶ ὁλοκληρωτικὴν συνδρομήν. Τὸ ἴδιον, ἄλλως τε, παραδέχεται καὶ ὁ Νῖκος Ζαχαριάδης, ὁ ὁποῖος εἰς σχετικὴν συζήτησιν μετὰ τοῦ Γιώργη *«Γούσια»*-Βοντίτσου, φέρεται εἰπών: *«Ὅταν βγῆκα στὸ ἐξωτερικὸ καὶ πῆγα στὸ Συνέδριο τοῦ Τσεχοσλοβακικοῦ Κόμματος, συναντήθηκα μὲ τοὺς Σοβιετικοὺς καὶ πῆρα τὴν ὑπόσχεσή τους γιὰ πλήρη ὑποστήριξη ὑλικὴ καὶ ἠθική, μίλησα μὲ τοὺς Γιουγκοσλάβους κι ἄλλους ἡγέτες Λαϊκῶν Δημοκρατιῶν, ποὺ κι αὐτοὶ μὲ τὴ σειρά τους μοῦ δῶσαν τὴν ἴδια ὑπόσχεση...».* (Σελὶς 250, Τόμος Β΄, *«Οἱ αἰτίες γιὰ τὶς ἧττες, τὴ διάσπαση τοῦ Κ.Κ.Ε. καὶ τῆς Ἑλληνικῆς Ἀριστερᾶς»*). Ἀκολούθως, ὁ Νῖκος Ζαχαριάδης, ἐπέστρεψεν ἐκ νέου εἰς τὸ Βελιγράδιον καὶ ἐκεῖθεν μετέβη ἀεροπορικῶς εἰς Μόσχαν, ὅπου συνηντήθη μετὰ τῆς ἡγεσίας τοῦ Κ.Κ. τῆς Ε.Σ.Σ.Δ., παρὰ τῆς ὁποίας τοῦ ἐδόθησαν αἱ γενικαὶ κατευθυντήριαι γραμμαὶ διὰ τὴν ὀργάνωσιν καὶ διεξαγωγὴν τοῦ Συμμοριτοπολέμου. Ἐπηκολούθησε, κατὰ τὰς ἀρχὰς Ἀπριλίου, ἰδιαιτέρα συνάντησις μὲ τὸν Στάλιν, εἰς τὴν *«ντάτσα»* (ἔπαυλις) τοῦ Σοβιετικοῦ δικτάτορος, εἰς τὴν λίμνην Ρίτσα, ὅπου ὄχι μόνον τοῦ ἐδόθη ἡ ἐπίσημος πλέον ἔγκρισις διὰ τὴν ἔναρξιν τοῦ Συμμοριτοπολέμου, *«ἐκεῖ πάρθηκε ἡ ἀπόφαση γιὰ τὸν ἐμφύλιο»*, θὰ παραδεχθῇ πολὺ ἀργότερα ὁ Νῖκος Ζαχαριάδης, ἀλλὰ ὑπηγορεύθη εἰς αὐτὸν καὶ ἡ τακτικὴ διεξαγωγῆς τοῦ πολέμου αὐτοῦ, ὡς καὶ ὁ τρόπος ὑποστηρίξεώς του ὑπὸ τῶν *«ἀδελφῶν»* κομμουνιστικῶν κομμάτων τῆς Βαλκανικῆς. *«Τὶς λεπτομέρειες νὰ τὶς καθορίσετε τελικὰ μὲ τὸν Τίτο, ποὺ θὰ κατανοήσει τὶς ἀνάγκες»*, φέρεται εἰπὼν ὁ Στάλιν πρὸς τὸν Ζαχαριάδην, κατὰ τὸ τέλος τῆς συναντήσεώς των ἐκείνης.

Ὁ ἀρχισυμμορίτης *«Γ. Τζουμερκιώτης»* (Γεράσιμος Μαλτέζος), ἀναφερόμενος εἰς τὸ θέμα τοῦτο, ἀναγκάζεται νὰ

παραδεχθῆ, εἰς τὰς σελίδας 28 καὶ 29 τοῦ βιβλίου του «*Δημοκρατικὸς Στρατὸς Ἑλλάδας*» ὅτι: «*Ὁ νέος ἔνοπλος ἀγώνας τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ θὰ βοηθοῦσε τὸ σοσιαλιστικὸ στρατόπεδο νὰ σταθεροποιήσει τὶς θέσεις του*». Δηλαδή, ὁμολογεῖ ὅτι τὸ Κ.Κ.Ε. ἐνεργοῦσε κατ' ἐπιταγὴν καὶ πρὸς ὄφελος ξένων δυνάμεων, καὶ συνεχίζει λέγων ὅτι: «*Εἰς ἀντάλλαγμα θὰ παίρναμε τὴν ἀναγκαία πολεμικὴ καὶ ἄλλη βοήθεια*».

ΣΥΝΑΨΙΣ «ΑΓΡΑΦΟΥ ΣΥΜΦΩΝΙΑΣ» ΜΕΤΑΞΥ ΤΙΤΟ ΚΑΙ ΖΑΧΑΡΙΑΔΗ

Ἀμέσως μετὰ τὴν συνάντησίν του μὲ τὸν Στάλιν, ὁ Νῖκος Ζαχαριάδης ἐπέστρεψε καὶ πάλιν εἰς τὸ Βελιγράδιον, ὅπου, ὑπὸ συνθήκας ἄκρας συνωμοτικότητος, συνηντήθη ἐκ νέου μετὰ τοῦ Τίτο, μετὰ τοῦ ὁποίου, συμφώνως μὲ τὴν ἐντολὴν τοῦ Στάλιν, συνεζητήθησαν ὅλαι αἱ λεπτομέρειαι τῆς διεξαγωγῆς τοῦ Συμμοριτοπολέμου. Πολὺ βραδύτερον, ὅταν θὰ ἔχη ἐπέλθει πλέον ἡ συντριβὴ τῶν κομμουνιστοσυμμοριτῶν, ὁ Νῖκος Ζαχαριάδης, θὰ γράψη εἰς τὴν σελίδα 38 τοῦ βιβλίου του *«Καινούργια κατάσταση, καινούργια καθήκοντα»: «Ὁ Τίτο καὶ ἡ κλίκα του μᾶς ὑποσχέθηκαν τὴν πιὸ πλατειὰ βοήθεια. Αὐτὸ ἔπαιξε ἀποφασιστικὸ ρόλο στὴν ἀπόφασή μας νὰ προχωρήσουμε στὴν ὀργάνωση τῆς ἔνοπλης πάλης».*

Φαίνεται ὅτι κατὰ τὴν μυστικὴν ἐκείνην συνάντησιν Τίτο-Ζαχαριάδη συνήφθη μεταξύ των ἡ ὀνομαζομένη «*Ἄγραφος Συμφωνία*», τοῦ 1946, τῆς ὁποίας τὴν ὕπαρξιν δὲν ἠμφεσβήτησε τὸ Κ.Κ.Ε. Τὸ περιεχόμενον τῆς «*Ἀγράφου Συμφωνίας*», ἤτοι τῆς αἰσχρᾶς καὶ ἀντεθνικῆς αὐτῆς συνδιαλλαγῆς μεταξὺ Τίτο καὶ Ζαχαριάδη, δὲν ἦλθε ποτὲ εἰς τὴν δημοσιότητα, πλὴν ὅμως ἐκ τῶν ποικίλων ἀνακοινώσεων τῶν δύο συμβαλλομένων μερῶν, δηλαδὴ τοῦ Κ.Κ. Νοτιοσλαυΐας καὶ τοῦ Κ.Κ. Ἑλλάδος, διαφαίνεται καὶ προκύπτει σαφῶς ὅτι αὕτη ἀφεώρα εἰς τὴν τύχην τῆς Ἑλληνικῆς Μακεδονίας, δηλαδὴ εἰς τὴν παραχώρησίν της εἰς τὴν Νοτιοσλαυΐαν, διὰ τὴν ὁποίαν ἐνέργειαν τὸ Κ.Κ.Ε. ἦτο ἀπολύτως σύμφωνον, εἰς ἀντάλλαγμα τῆς πάσης φύσεως στρατιωτικῆς βοηθείας, τὴν ὁποίαν ὁ Τίτο θὰ παρεῖχε πρὸς τοὺς ἀνταρτοκομμουνιστάς. Τοῦτο συνάγεται, κατὰ τρόπον μὴ ἐπιδεχόμενον οἱανδήποτε ἀμφισβήτησιν, ἐκ τῆς ἀνακοινώσεως τοῦ Ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ τῶν συμμορι-

τῶν, τῆς 7ης Ἰουλίου 1949. Πράγματι, τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ὁ Ρ/Σ τῶν συμμοριτῶν, ἡ *«Φωνὴ τῆς Ἀλήθειας»*, ἀνεκοίνωσε τὴν ἀπόφασιν τοῦ 3ου Συνεδρίου τῆς Σλαυϊκῆς ὀργανώσεως Ν.Ο.Φ., τῆς 27-30 Μαρτίου 1949, εἰς τὸ ὁποῖον μάλιστα συμμετέσχε καὶ ὁ ἴδιος ὁ Νῖκος Ζαχαριάδης. Διὰ τῆς ἀποφάσεως αὐτῆς, ἡ ὁποία ὑπῆρξε τὸ ἀποτέλεσμα τῶν ἀποφάσεων τῆς 5ης Ὁλομελείας τῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Κ.Κ.Ε. (30-31 Ἰανουαρίου 1949), ἱδρύετο, εἰς ἀντικατάστασιν τῆς Ν.Ο.Φ., ἡ Κομμουνιστικὴ Ὀργάνωσις τῆς Αἰγαιακῆς Μακεδονίας (Κομμουνιστίτσεσκα Ὀργκανιζάτσια Ἐγκέϊσκα Μακεντόνια - Κ.Ο.Ε.Μ.), δηλαδὴ ὁ ὀργανωτικὸς πυρὴν τοῦ μελλοντικοῦ ἀνεξαρτήτου κομμουνιστικοῦ Μακεδονικοῦ Κράτους, ἐντὸς τοῦ πλαισίου τῆς Βαλκανικῆς Κομμουνιστικῆς Ὁμοσπονδίας. Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ, λοιπόν, ἀνεκοινώθησαν καὶ τὰ ἑξῆς:

«Συνεχίζουσα τὴν προδοτικήν της δρᾶσιν, ἡ ἐγκατασταθεῖσα εἰς Σκόπια σπεῖρα Κεραμιτζῆεφ-Γκότσεφ (σ.σ. οὗτοι ἀπετέλουν τὴν Τιτοϊκὴν ὁμάδα τοῦ Ν.Ο.Φ., μετὰ δὲ τήν, κατ' ἐντολὴν τῆς Κομινφόρμ, ἀποκήρυξιν τοῦ Τίτο ὑπὸ τῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Κ.Κ.Ε., διέφυγαν εἰς τὰ Σκόπια, ὅπου καὶ ἀνασυνεκρότησαν τὸ Ν.Ο.Φ.), *ἐπικαλεῖται τὴν Ἄγραφον Συμφωνίαν τοῦ 1946 καὶ κατηγορεῖ τὸ Κ.Κ.Ε. ὅτι τὴν παρεβίασε, μὲ σκοπὸν νὰ θολώσῃ τὰ νερὰ καὶ νὰ συγκαλύψῃ τὴν προδοσία της. Τὸ Κ.Κ.Ε., ὅμως, διὰ τῆς προφορικῆς ἐκείνης Συμφωνίας δὲν ἀπέβλεπε παρὰ μόνον εἰς τὴν ἐξουδετέρωσιν τῶν προσπαθειῶν τοῦ Κ.Κ. τῆς Γιουγκοσλαβίας, ὅπως ὑποσκάψῃ τὸ Κ.Κ.Ε., κατηγορῶν τὸ Κ.Κ.Ε. ὅτι δὲν ἐφήρμοσε τὴν ἁρμόζουσα πολιτικὴ εἰς τὸ Μακεδονικὸ ζήτημα. Ἐπὶ τῇ βάσει τῆς καλῆς ἐκείνης Συμφωνίας, εἶναι γνωστὸ ὅτι ἐδόθη πλήρης ἰσοτιμία εἰς τοὺς Μακεδόνες, ὅσον ἀφορᾷ τὴν συμμετοχή τους εἰς τὸν Μακεδονικὸν Στρατόν»*.

Εἰς τὴν ἀνωτέρω ἀνακοίνωσιν τοῦ Κ.Κ.Ε. ἀπήντησε, σχεδὸν ἀμέσως, ὁ Τίτο, ὅστις εἰς ὁμιλίαν του γενομένην, τὴν 1ην Αὐγούστου 1949, εἰς τὰ Σκόπια, εἶπε τὰ ἑξῆς διὰ τὴν περίφημον *«Ἄγραφον Συμφωνίαν»*:

Ἐπί τῶν τοίχων τῶν κτιρίων τοῦ "Γενικοῦ Ἀρχηγείου" τῶν κομμουνιστοσυμμοριτῶν τά συνθήματα εἶναι ἀναγεγραμμένα εἰς Σλαυϊκήν γλῶσσαν:

«Ζήτω ὁ Γενικός Γραμματέας
Νῖκος Ζαχαριάδης»

«Ἡ Ἑλληνικὴ καθοδήγηση τοῦ Κ.Κ.Ε. πρέπει νὰ γνωρίζῃ ὅτι ἐμεῖς, ἐπειδὴ λαμβάνομεν ὑπ' ὄψιν τὸ Ἑλληνικὸ δημοκρατικὸ κίνημα, δὲν ἠμποροῦμε ν' ἀκολουθήσουμε τὸ παράδειγμά της καὶ ν' ἀποκαλύψουμε πράγματα τὰ ὁποῖα ὁπωσδήποτε δὲν θὰ παρουσιάσουν κάτω ἀπὸ ὡραῖον φῶς τὸν Ζαχαριάδη καὶ ὁποιοδήποτε ἄλλον ἐκ τῶν καθοδηγητῶν. Ὁ ἀγὼν τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ ἀπαιτεῖ νὰ κλείσουμε τὸ στόμα. Θὰ ἔλθῃ κάποτε ἡ ἡμέρα ποὺ ὁ Ἑλληνικὸς καὶ ὁ Μακεδονικὸς λαός, καθὼς καὶ ὁλόκληρος ὁ κόσμος, θὰ μάθουν τὴν ἀλήθειαν».

Τὸ περιεχόμενον τῆς *«Ἀγράφου Συμφωνίας»* ἔρχεται νὰ ἐπιβεβαιώσῃ καὶ ἡ ἀπόφασις τοῦ πρώτου Συνεδρίου τοῦ *«Λαϊκοῦ Μετώπου Μακεδονίας»* (Κομμουνιστικοῦ Κόμματος Σκοπίων), τὸ ὁποῖον συνῆλθε τὴν 3ην Αὐγούστου 1946 εἰς τὰ Σκόπια. Διὰ τὸ Συνέδριον ἐκεῖνο γράφει ἡ ἐφημερὶς τῆς Σόφιας *«Ζεμλεντέσκο Ζνάμε»*, τῆς 8ης Αὐγούστου 1946, τὰ ἑξῆς: «...*Εἰς τὸ Συνέδριον συμμετεῖχον καὶ οἱ ἀντιπρόσωποι τῆς Μακεδονίας τοῦ Πιρὶν* (τοῦ Κ.Κ. τῆς Βουλγαρίας) *καὶ τῆς Μακεδονίας τοῦ Αἰγαίου* (τοῦ Κ.Κ. τῆς Ἑλλάδος). *Καὶ οὕτω ἐξεδηλώθη, ἀπεριφράστως, ἡ θέλησις τοῦ Μακεδονικοῦ λαοῦ, ἐξ ὅλων τῶν μερῶν τῆς Μακεδονίας, νὰ καταστῇ ἐλεύθερος καὶ ἡνωμένος, ἐντὸς τῶν πλαισίων τῆς Νοτιοσλαυϊκῆς Ὁμοσπονδίας»*.

Ἀλλά, πλέον τῶν ἀνωτέρω ἀποδείξεων, περὶ τοῦ περιεχομένου τῆς *«Ἀγράφου Συμφωνίας»*, ἔχομεν καὶ τὴν ἐπιβεβαίωσιν τοῦ ἀρχισυμμορίτου Μάρκου Βαφειάδη, ὁ ὁποῖος ἀναφερόμενος εἰς αὐτήν, ἀφοῦ κατηγορεῖ τὸν Νῖκον Ζαχαριάδην, τὸν ὁποῖον μάλιστα, χαρακτηρίζει ὡς *«ἐπαγγελματία ἐγκληματία»* καὶ ὡς *«προδότη τῆς Ἑλλάδας καὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ»* (σελὶς 394), γράφει εἰς τὰς σελίδας 380 καὶ 381 τοῦ 5ου Τόμου τῶν *«Ἀπομνημονευμάτων»* του, τὰ ἑξῆς: «...*Τὸ ἄλλο εἶναι μὲ τὸν Ζαχαριάδη, ποὺ τὸ 1946 μὲ τὴ συμφωνία Τίτο - Πασχάλη - Ζαχαριάδη, τοὺς δίνει τὴ Μακεδονία ὁλόκληρη μαζὶ μὲ τὴ Θεσσαλονίκη, ὅπως καὶ στὴν 5η Ὁλομέλεια τοῦ 1949, δημόσια πιά, ἀποφασίζει γιὰ ἑνιαία καὶ ἀνεξάρτητη καὶ μὲ δική της κρατικὴ ὑπόσταση Μακεδονία-Θράκη ...»*

Δηλαδή, γνωρίζει ὁ Μᾶρκος Βαφειάδης ὄχι μόνον ὅτι τὸν Ἰούνιον τοῦ 1946, ὁ Νῖκος Ζαχαριάδης συνεφώνησεν ἀπὸ κοινοῦ μετὰ τοῦ Τίτο ὅπως ἡ Μακεδονία ἐκχωρηθῇ εἰς τὴν Ὁμόσπονδον Λαϊκὴν Δημοκρατίαν τῶν Σκοπίων, εἰς ἀντάλλαγμα τῆς ὑποστηρίξεως ὑπὸ τῆς Νοτιοσλαυΐας τοῦ Συμμοριτοπολέμου, ἀλλὰ καὶ μᾶς ἀποκαλύπτει ὅτι, εἰς τὴν σύναψιν τῆς περιφήμου προδοτικῆς *«Ἀγράφου Συμφωνίας»*, ἔλαβε μέρος καὶ ὁ ἡγέτης καὶ καθοδηγητὴς τῶν Σλαυομακεδονικῶν ὀργανώσεων τῆς Ἑλληνικῆς Μακεδονίας Πασκὰλ Μητρόφσκυ (Πασχάλης Μητρόπουλος). Οὗτος ἦτο ὁ πολιτικὸς ἐγκέφαλος τοῦ διαβοήτου *«Στρατηγοῦ»* τῶν Νοτιοσλαύων Γκότσεφ (Δημάκης). Ἐπίσης, οὗτος, διετέλεσε καὶ *«Ὑπουργὸς»* τῆς *«Προσωρινῆς Δημοκρατικῆς Κυβέρνησης»* τοῦ Κ.Κ.Ε., ἀπὸ τῆς 31ης Ἰανουαρίου 1949. Ἐν συνεχεία, ὁ Πασκὰλ Μητρόφσκυ, ἐπαρασημοφορήθη ὑπὸ τοῦ Τίτο, *«διὰ τὴν συμβολήν του εἰς τὸν ἐθνικοαπελευθερωτικὸν ἀγῶνα τοῦ Μακεδονικοῦ λαοῦ»*!

Τέλος, κατὰ τὴν ἐπάνοδόν του ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ, ἤτοι μετὰ τὴν σύναψιν τῆς *«Ἀγράφου Συμφωνίας»*, ὁ Νῖκος Ζαχαριάδης, ὅπως γράφει ὁ Ἀ. Παυλόπουλος, εἰς τὴν σελίδα 9 τοῦ βιβλίου του *«Ἐθνοπροδοσίαι καὶ ψευδολογίαι τοῦ Κ.Κ.Ε.»*: *«Διεκήρυξεν εἰς τὴν Θεσσαλονίκην καὶ τὰς Ἀθήνας, εἰς κλειστὰ «ἀχτίφ» στελεχῶν τῶν κομμουνιστικῶν ὀργανώσεων τῶν δύο τούτων πόλεων ὅτι «ὅσο πιὸ κάτω κατεβαίνουν οἱ σλάβοι κομμουνιστὲς τῆς Βαλκανικῆς, τόσο τὸ καλύτερο διὰ τὸ Κ.Κ.Ε.»*!

Ἕνα ἔτος βραδύτερον, ἤτοι τὴν 21ην Ἀπριλίου 1947, ὁ Νῖκος Ζαχαριάδης, συναντᾶται καὶ πάλιν, προσωπικῶς, μετὰ τοῦ Τίτο. Κατὰ τὴν συνάντησιν αὐτὴν ἐπικυροῦται καὶ ἐπισήμως ἡ διαμελιστικὴ πολιτικὴ τοῦ Κ.Κ.Ε. διὰ τὴν δημιουργίαν δύο Κρατῶν, ἑνὸς εἰς τὴν Νότιον Ἑλλάδα καὶ ἑνὸς κομμουνιστικοῦ εἰς τὴν Βόρειον Ἑλλάδα, κατὰ τὸ πρότυπον τῆς Κορέας καὶ τοῦ Βιετνάμ. Πρὸς τὸν σκοπὸν αὐτόν, μάλιστα, ὀλίγας ἡμέρας ἐνωρίτερον, ἤτοι τὴν 17ην Ἀπριλίου 1947, ὁ

Νίκος Ζαχαριάδης εἶχε διαβιβάσει διὰ σήματος, πρὸς τὸν «*Ἀρχιστράτηγον*» τοῦ «*Δημοκρατικοῦ Στρατοῦ*» Μᾶρκον Βαφειάδην, τὴν ἐντολὴν νὰ ἐκπονήσῃ σχέδιον καταλήψεως τῆς Θεσσαλονίκης, προκειμένου αὕτη νὰ ἀποτελέσῃ τὴν πρωτεύουσαν τῆς κομμουνιστικῆς Βορείου Ἑλλάδος. Αὕτη, συμφώνως πρὸς τὴν ἐντολήν, θὰ περιελάμβανε τὴν Μακεδονίαν καὶ τὴν Θράκην, εἰ δυνατὸν δὲ καὶ τὴν Ἤπειρον. Ἡ διαβιβασθεῖσα δι' ἀσυρμάτου ἐκ Βελιγραδίου, τὴν 17ην Ἀπριλίου 1947, σχετικὴ «*ντιρεχτίβα*», τοῦ Νίκου Ζαχαριάδη, πρὸς τὸν Μᾶρκον Βαφειάδην, ὅπως προκύπτει ἐκ τῶν δημοσιευθέντων ἀρχείων τοῦ Κ.Κ.Ε., ἀναφέρει εἰς τὴν τελευταίαν παράγραφόν της, ἐπὶ λέξει τὰ ἑξῆς: «... *Βασικὴ ἐπιδίωξη τοῦ Δημοκρατικοῦ Στρατοῦ Ἑλλάδας εἶναι ἡ κατάληψη τῆς Θεσσαλονίκης ποὺ θὰ φέρει ἀποφασιστικὴ ἀλλαγὴ στὴν κατάσταση καὶ θὰ λύσει βασικὰ ὅλο τὸ πρόβλημά μας*». (Ἐφημερὶς «*Αὐγὴ*» 11ης Δεκεμβρίου 1979).

Μετ' ὀλίγας ἡμέρας, ἤτοι τὴν 13ην Μαΐου 1947, ὁ Νίκος Ζαχαριάδης, φθάνει εἰς τὴν Μόσχαν, ὅπου συναντᾶται διὰ δευτέραν φορὰν μετὰ τοῦ Ἰωσὴφ Στάλιν, παρουσίᾳ τοῦ ὑπουργοῦ Ἐξωτερικῶν τῆς Σοβιετικῆς Ἑνώσεως Βιατσεσλὰβ Μολότωφ καὶ τοῦ ὑπευθύνου διὰ τὰ Βαλκάνια Ἀ. Ζντάνωφ, ἱδρυτοῦ τῆς ἀνασυσταθείσης κατὰ τὸ ἔτος 1947 Κομινφόρμ. Κατὰ τὴν συνάντησίν του ἐκείνην, ὁ Νίκος Ζαχαριάδης ὑποβάλλει πρὸς τὸν Στάλιν καὶ σχετικὸν ὑπόμνημα, εἰς τὸ ὁποῖον, μεταξὺ ἄλλων, ἀναφέρει ὡς ἡμερομηνίαν λήψεως τῆς ἀποφάσεως διὰ τὴν ἔναρξιν τοῦ Συμμοριτοπολέμου, τὴν 12ην Φεβρουαρίου 1946, ἤτοι τὴν ἡμερομηνίαν συγκλήσεως τῆς 2ας Ὁλομελείας τῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Κ.Κ.Ε. Μετὰ τὴν ἐπιστροφήν του εἰς Βελιγράδιον, ὁ Γιάννης Ἰωαννίδης ἐτηλεγράφησε πρὸς τὸ Πολιτικὸν Γραφεῖον τοῦ Κ.Κ.Ε., εἰς Ἀθήνας, τὰ ἑξῆς: «*Τὶς τελευταῖες ἑβδομάδες ὁ Κοῦκος* (Ν. Ζαχαριάδης) *ἀντάμωσε τὸν Παπποῦ* (Ἰ. Στάλιν), *ὅπου συζητήθηκαν ἀποτελεσματικὰ καὶ τὰ ζητήματά μας. Ἀπ' τὰ ἀποτελέσματα τῶν συζητήσεων αὐτῶν πρέπει νὰ εἴμαστε ἀπόλυτα ἱκανοποιημένοι*».

Ἐξ αὐτοῦ ἀποδεικνύεται, ὅτι μεταξὺ Στάλιν καὶ Ζαχαριάδη ὑπῆρξε σύμπτωσις ἀπόψεων. Δὲν προκύπτει, ὅμως, ἐξ αὐτοῦ, ποῖα ἦσαν τὰ ἀνταλλάγματα, τὰ ὁποῖα ὑπεσχέθη ὁ Ζαχαριάδης πρὸς τὸν Στάλιν. Ταῦτα θὰ φανοῦν βραδύτερον. Πάντως, ἐκ τῶν ἐγκριθέντων σχεδίων καὶ ἀναληφθεισῶν δεσμεύσεων τῆς συναντήσεως ἐκείνης, τὸ πρῶτον φαίνεται ὅτι ἦτο ἡ διακήρυξις, ὑπὸ τοῦ ἀρχισυμμορίτου Μάρκου Βαφειάδη, τῆς ἱδρύσεως τοῦ *«Δημοκρατικοῦ Στρατοῦ Ἑλλάδας»* καὶ ἡ ἔκδοσις *«Συντακτικῶν Πράξεων»* - δηλαδὴ ὁ διαχωρισμὸς τῆς Ἑλλάδος κατὰ τὸ πρότυπον τῆς Κορέας καὶ τοῦ Βιετνάμ.

Ο ΣΤΑΛΙΝ ΕΓΚΡΙΝΕΙ ΤΟΝ ΔΙΑΜΕΛΙΣΜΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΔΙΑΚΗΡΥΞΙΣ «ΣΤΡΑΣΒΟΥΡΓΟΥ»

Ἀμέσως, μετὰ τὴν ἐπιστροφήν του, ἐκ Μόσχας, εἰς Βελιγράδιον, ὁ Νῖκος Ζαχαριάδης, τὴν 5ην Ἰουνίου 1947, ἀφοῦ προηγουμένως συνεφώνησε, μετὰ τοῦ ὑπουργοῦ Ἀσφαλείας τῆς Νοτιοσλαυΐας, νὰ διακηρυχθῆ, ἐπισήμως, ἡ ληφθεῖσα ἀπόφασις περὶ διχοτομήσεως τῆς Ἑλλάδος εἰς δύο Κράτη, ἀπέστειλεν εἰς τὴν Μόσχαν ἐπιστολήν, ἀπευθυνομένην πρὸς τὸν Μπαράνωφ (σύνδεσμον μεταξὺ Κ.Κ.Ε. καὶ Κ.Κ. τῆς Σοβιετικῆς Ἑνώσεως), διὰ τῆς ὁποίας, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, εἰδοποιεῖ τοὺς ἁρμοδίους τοῦ Κρεμλίνου περὶ τῆς ἐκεῖ ἀφίξεως τοῦ Μιλτιάδου Πορφυρογένη. Ἐκεῖ αὐτὸς θὰ ζητήση τὴν ἐπίσημον ἔγκρισιν τοῦ κειμένου τοῦ λόγου του, τὸν ὁποῖον θὰ ἐκφωνήση, τὴν 27ην Ἰουνίου 1947, εἰς τὸ Στρασβοῦργον, κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ Συνεδρίου τοῦ Γαλλικοῦ Κ.Κ. καὶ διὰ τοῦ ὁποίου θὰ διακηρύξη δημοσίως, ἐκ διεθνοῦς βήματος, τὴν ἀπόφασιν τοῦ Κ.Κ.Ε. *«γιὰ τὴ δημιουργία μιᾶς λεύτερης δημοκρατικῆς Ἑλλάδας, μὲ δική της κυβέρνηση καὶ δική της κρατικὴ ὑπόσταση»* δηλαδὴ θὰ διακηρύξη τὴν ἐδαφικὴν διχοτόμησιν τῆς Ἑλλάδος! Αὐτὴ ἡ πρᾶξις ἐντάσσεται, ἐπίσης, εἰς τὰ συζητηθέντα καὶ ἀποφασισθέντα μεταξὺ Στάλιν καὶ Ζαχαριάδη, διὰ τῶν ὁποίων προεβλέπετο ἡ δημιουργία καὶ ἀνακήρυξις χωριστοῦ Βορειοελλαδικοῦ κομμουνιστικοῦ κράτους, μὲ πρωτεύουσαν τὴν Θεσσαλονίκην. Τοῦτο θὰ περιελάμβανε, κατὰ τὰς ὁδηγίας τοῦ Νίκου Ζαχαριάδη, πρὸς τὸν ἀρχισυμμορίτην Μᾶρκον Βαφειάδην, *«ὁπωσδήποτε τὴν Μακεδονίαν καὶ τὴν Θράκην καί, εἰ δυνατὸν καὶ τὴν Ἤπειρον»*!

Τὸ κράτος τῆς κομμουνιστικῆς Βορείου Ἑλλάδος προεβλέ-

πετο, συμφώνως πρὸς τὸ Σοβιετικὸν σχέδιον νὰ ἐνταχθῆ εἰς τὴν ὑπὸ ἵδρυσιν *«Σλαυϊκὴν Βαλκανικὴν Κομμουνιστικὴν Ὁμοσπονδίαν»* (Β.Κ.Ο.), ὁπότε καὶ θὰ ἐπήρχετο ὁ ἐκσλαυϊσμός του. Ἐπ' αὐτοῦ, ὁ Γιάννης Ἰωαννίδης ἀφηγεῖται, ἀργότερον, εἰς τὰς *«Ἀναμνήσεις»* του: *«Ὁ Τίτο ἐπεχείρησε νὰ χρησιμοποιήσει ἀποκλειστικὰ τοὺς Ἕλληνες ἀντάρτες τοῦ Κ.Κ.Ε. γιὰ δικούς του ἐπεκτατικοὺς σκοποὺς καὶ γιὰ τὴν προώθηση τῶν Γιουγκοσλαυϊκῶν βλέψεων ἐναντίον τῆς Ἑλληνικῆς Μακεδονίας»*.

Ἀλλὰ καὶ ὁ παλαιὸς Τροτσκιστὴς καὶ μετέπειτα ἀρχισυμμορίτης Μᾶρκος Βαφειάδης, παραδέχεται καὶ ὁμολογεῖ ὅτι διὰ τῶν συμφωνηθέντων, μεταξὺ Στάλιν καὶ Ζαχαριάδη, προεβλέπετο ἡ μεταβολὴ τῶν ὁρίων τῆς Ἑλληνικῆς κυριαρχίας διὰ τοῦ διαμελισμοῦ τῆς Ἑλλάδος ἐπ' ὠφελείᾳ τῶν Σλαύων γειτόνων της. Συγκεκριμένως, εἰς τὴν πρὸς τὸν Νῖκον Ζαχαριάδην ἐπιστολήν του, τὸν Ἰανουάριον 1948, ὁ Μᾶρκος Βαφειάδης γράφει: *«Τὸ ἀντίτιμον τῆς ἐπιτεύξεως τῶν ἄνω* (σ.σ. δηλαδὴ τῆς δημιουργίας τακτικοῦ στρατοῦ ἐκ 50.000 ἀνδρῶν) *ἦτο ἡ ὑπὲρ τῶν γειτόνων μας νέα διευθέτησις τῶν συνόρων μας καὶ ἡ ἐκ τῶν προτέρων ἀποδοχὴ τῶν δυσμενῶν ὅρων τοῦ συμφώνου εἰρήνης. Οὕτως, ὁ σύντροφος Στάλιν ἔφερεν εἰς πέρας τοὺς σκοπούς του, σχετικῶς πρὸς τὴν Ἀλβανίαν, Γιουγκοσλαυΐαν καὶ Βουλγαρίαν, δίδων εἰς αὐτὰς τὰ ὅσα ἤθελαν εἰς βάρος μας...»*. (Βιβλίον *«Δημοκρατία καὶ Ὁλοκληρωτισμὸς 1946-1949 - Τὸ χρονικὸν τοῦ Συμμοριτοπολέμου»*, Ἐκδόσεως *«Ἐθνικοῦ Ἱδρύματος Ἀμύνης»*, σελὶς 210 καὶ F. A. VOIGT «THE GREEK SEDITION» - *«Ἡ Ἑλληνικὴ ἀνταρσία»*).

Ἐπιβεβαίωσιν τῶν ἀνωτέρω, δηλαδὴ ὅτι ἡ ἐξαπολυθεῖσα, ἀπὸ τοῦ 1945, ὑπὸ τοῦ Κ.Κ.Ε. καὶ τῶν Σλαύων γειτόνων μας ἐπίθεσις, ἀπέβλεπεν εἰς τὴν ὑποδούλωσιν τῆς Μακεδονίας, παρέχει καὶ τὸ περιεχόμενον τῆς ὁμιλίας τοῦ πρωθυπουργοῦ τῆς *«Λαϊκῆς Δημοκρατίας τῆς Μακεδονίας»* τῶν Σκοπίων. Οὗτος, εἰς ἐκφωνηθέντα λόγον του, τὴν 10ην Ἀπριλίου 1947, μεταξὺ ἄλλων, εἶπε: *«Τὸ βασικὸν πρόβλημα σήμερον ἀποτελεῖ ἡ ἐνίσχυσις καὶ ἡ ἀνάπτυξις τῆς ἀδελφότητος ἐν ὅπλοις*

καὶ τῆς ἑνότητος τοῦ Μακεδονικοῦ λαοῦ καὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ ἐναντίον τοῦ μοναρχοφασισμοῦ καὶ τῶν Ἀγγλοαμερικανῶν ἰμπεριαλιστῶν, πρὸς ἀποκατάστασιν ἐλευθέρας καὶ ἀνεξαρτήτου Ἑλλάδος. Ἡ πραγματοποίησις τῆς νίκης αὐτῆς θὰ ἐπιφέρῃ καὶ τὴν λύσιν τοῦ ζητήματος τῶν ἐθνικῶν δικαιωμάτων τῶν ἀδελφῶν μας εἰς τὴν Μακεδονίαν τοῦ Αἰγαίου»...

Τά ἀναγεγραμμένα ἐπί τοῦ τοίχου συνθήματα ὁμιλοῦν σαφῶς διά τάς ἐπιδιώξεις τῶν μισθοφόρων τοῦ Σλαυϊσμοῦ κομμουνιστοσυμμοριτῶν.

Η ΣΥΜΦΩΝΙΑ ΤΟΥ «ΜΠΛΕΝΤ» ΠΕΡΙ ΠΑΡΑΧΩΡΗΣΕΩΣ ΤΗΣ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ ΕΙΣ ΝΟΤΙΟΣΛΑΥΪΑΝ

Εἰς ἐπικύρωσιν τῶν συμφωνηθέντων μεταξὺ Στάλιν καὶ Ζαχαριάδη, συνῆλθε τὴν 30 Ἰουλίου - 1 Αὐγούστου 1947, εἰς τὴν κωμόπολιν Μπλὲντ τῆς Νοτιοσλαυΐας, διάσκεψις, μεταξὺ Νοτιοσλαυΐας καὶ Βουλγαρίας, εἰς τὴν ὁποίαν, ὅμως, παρέστησαν καὶ ἐκπρόσωποι τῆς Σοβιετικῆς Ἑνώσεως καὶ τῆς Ἀλβανίας. Τὸ Κ.Κ.Ε., ἐπίσης, συμμετέσχεν εἰς τὴν διάσκεψιν τοῦ Μπλέντ, δι' ἐκπροσώπου του, πλὴν ὅμως, ἐπειδὴ ἡ Ἑλλὰς δὲν ἦτο Σλαυϊκὴ χώρα, δὲν ὑπέγραψε τὴν ἐν λόγῳ Συμφωνίαν, ἀλλ' ἀπεφασίσθη *«νὰ κληθῇ ὅπως ὑπογράψῃ τὸ ὡς ἄνω Πρωτόκολλον ἐφ' ὅσον συσταθῇ Ἐλεύθερη Ἑλληνικὴ Δημοκρατικὴ Κυβέρνηση»* (Ἄρθρον 6ον). Κύριον θέμα τῆς διασκέψεως ἦτο ἡ Μακεδονικὴ Ἕνωσις καὶ ἡ δημιουργία τῆς *«Ὁμόσπονδης Λαϊκῆς Δημοκρατίας τῆς Μακεδονίας»*, ἐντὸς τῶν κόλπων τῆς Νοτιοσλαυϊκῆς Ὁμοσπονδίας - ἤτοι, ἡ συγκρότησις τῆς Ὁμοσπονδίας Σλαύων τοῦ Νότου. Δι' αὐτῆς προεβλέπετο ἡ παραχώρησις εἰς τὴν Νοτιοσλαυΐαν (*«Μακεδονίαν τῶν Σκοπίων»*), ἐκ μέρους τῆς Βουλγαρίας, τῆς περιοχῆς τῆς καλουμένης *«Μακεδονία τοῦ Πιρίν»* (Ὄρβηλος), ἐνῷ ἡ τελευταία θὰ ἐλάμβανεν εἰς ἀντάλλαγμα τὴν περιοχὴν τῆς πόλεως τοῦ Πιρὸτ (ἀνατολικῶς τῆς Νὶς) καὶ θὰ εἶχε, ἀκόμη, τὴν ὑποστήριξιν τῆς Νοτιοσλαυΐας διὰ τὴν διεκδίκησιν τῆς Δυτικῆς Θράκης. Ἐπίσης, διὰ τῆς Στρατιωτικῆς Συμβάσεως τοῦ Μπλέντ, εἰς τὴν ὁποίαν ἡ Ἑλλὰς ἐχαρακτηρίζετο, διὰ τὸν *«Δημοκρατικὸ Στρατὸ Ἑλλάδας»*, ὡς ἐχθρικὸν ἔδαφος, προεβλέπετο ἡ προσάρτησις τῆς Ἑλληνικῆς Μακεδονίας (*«Μακεδονία τοῦ Αἰγαίου»*) εἰς τὴν *«Λαϊκὴν Νοτιοσλαυϊκὴν Μακεδονίαν»* (*«Μακεδονία τοῦ Βαρντάρ»* εἰς ἀντάλλαγμα τῆς παρεχομένης ὑποστηρίξεως, ὑπὸ τῆς

Νοτιοσλαυΐας καὶ τῆς Βουλγαρίας, πρὸς τοὺς ἀνταρτοκομμουνιστάς. Εἰς τὴν στρατιωτικὴν αὐτὴν σύμβασιν, τὴν γνωστὴν ὡς Συμφωνίαν τοῦ Μπλέντ, καθορίζεται σαφῶς ὁ τρόπος ἐφοδιασμοῦ καὶ ἡ παροχὴ πάσης φύσεως στρατιωτικῆς βοηθείας πρὸς τὸν *«μαχόμενο Ἑλληνικὸ Δημοκρατικὸ Στρατό»*, ἡ ὀργάνωσις ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τῶν Βορείων γειτόνων μας Κέντρων ὑποδοχῆς καὶ ἀνεφοδιασμοῦ, ὡς καὶ τοιούτων ἐκπαιδεύσεως, περιθάλψεως καὶ διοικητικῆς μερίμνης πρὸς ἐξυπηρέτησιν τῶν κομμουνιστοσυμμοριτῶν.

Ὡς γνωστόν, ἡ Συμφωνία τοῦ Μπλὲντ ὑπῆρξε συνέχεια τῶν διαπραγματεύσεων, αἱ ὁποῖαι ἤρχισαν εἰς τὴν Σόφιαν, τὸν Σεπτέμβριον τοῦ 1944, μεταξὺ τῶν Κομμουνιστικῶν Κομμάτων Νοτιοσλαυΐας καὶ Βουλγαρίας, διὰ τὴν συγκρότησιν *«Βαλκανικῆς Κομμουνιστικῆς Ὁμοσπονδίας»* (Β.Κ.Ο.), εἰς τὴν ὁποίαν θὰ συμμετεῖχε, πλὴν τῶν δύο αὐτῶν Χωρῶν καὶ τὸ ὑπὸ ἵδρυσιν *«Μακεδονικὸν»* Κράτος.

Ὁ Τίτο, δύο ἔτη βραδύτερον, ἤτοι τὴν 1ην Αὐγούστου 1949, ὁμιλῶν εἰς τὰ Σκόπια καὶ ἀναφερόμενος εἰς τὴν Συμφωνίαν τοῦ Μπλέντ, ἐπιβεβαιώνει διὰ τῶν λόγων του τὸ περιεχόμενον τῆς προδοτικῆς αὐτῆς Συμφωνίας. Συγκεκριμένως, οὗτος, εἶπε: «... *Ἐφθάσαμεν εἰς τὴν Συμφωνίαν τοῦ Μπλέντ, διὰ νὰ ἐξοφλήσωμεν κάθε σχέσιν μὲ τὸ παρελθὸν καὶ νὰ λύσωμεν τὸ Μακεδονικὸν ζήτημα κατὰ τρόπον Μαρξιστικόν. Διεκηρύξαμεν ὅτι οἱ λαοὶ τῆς Μακεδονίας τοῦ Βαρδάρη, τοῦ Πιρὶν καὶ τοῦ Αἰγαίου ἔπρεπε νὰ ἀποκτήσουν τὸ δικαίωμα τῆς αὐτοδιαθέσεώς των»*.

Τὴν 2αν Δεκεμβρίου 1947 ἀπεφασίσθη, ὑπὸ τοῦ ἑδρεύοντος εἰς Βελιγράδιον Κλιμακίου τοῦ Πολιτικοῦ Γραφείου τοῦ Κ.Κ.Ε., ἡ ὑλοποίησις τῆς *«Διακηρύξεως τοῦ Στρασβούργου»*, δηλαδὴ τῶν συμφωνηθέντων μεταξὺ Στάλιν καὶ Ζαχαριάδη, καὶ τὴν 24ην τοῦ ἰδίου μηνὸς ἀνηγγέλθη, ἐκ Βελιγραδίου, διὰ τοῦ ἐκεῖ ἐγκατεστημένου Ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ τοῦ *«Δημοκρατικοῦ Στρατοῦ Ἑλλάδας»*, ὁ σχηματισμός, ἀπὸ τῆς προηγουμένης ἡμέρας, *«Προσωρινῆς Δημοκρατικῆς Κυβέρνησης»*, κάπου *«στὴν Ἐλεύθερη Ἑλλάδα»*, μὲ *«Πρωθυπουργὸν»* καὶ *«Ὑπουρ-*

γόν Στρατιωτικῶν» τὸν ἀγράμματον καπνεργάτην «*Στρατηγόν*» Μᾶρκον Βαφειάδην. Τέλος, τὴν ἑπομένην ἡμέραν, 25ην Δεκεμβρίου 1947, ἐξαπελύθη, ὑπὸ τὴν διοίκησιν τοῦ ἀρχισυμμορίτου Μάρκου Βαφειάδη, ἡ μεγάλη, ἀλλ' ἀνεπιτυχής, ἐπίθεσις τῶν ὠργανωμένων εἰς συμμορίας ἀνταρτοκομμουνιστῶν, ἐναντίον τῆς πόλεως τῆς Κονίτσης, προκειμένου αὕτη νὰ χρησιμοποιηθῇ ὡς ἕδρα τῆς «*Κυβέρνησης*» τῶν κομμουνιστοσυμμοριτῶν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ 5ης ΟΛΟΜΕΛΕΙΑΣ Κ.Ε. ΤΟΥ Κ.Κ.Ε. ΔΙΑ ΤΗΝ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑΝ ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΟΥ «ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ»

Τὸ ξενοκίνητον τῶν κινήτρων τοῦ Σλαυϊκῆς ἐμπνεύσεως, καθοδηγήσεως καὶ διευθύνσεως Συμμοριτοπολέμου, ἀποδεικνύεται καὶ ἐκ τῆς ἀποφάσεως τῆς 5ης Ὁλομελείας τῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Κ.Κ.Ε., τῆς 30-31 Ἰανουαρίου 1949. Ἡ ἀπόφασις αὕτη ἐλήφθη παρουσία Ρώσσων καὶ Ἀλβανῶν ἐκπροσώπων καὶ ἀπέβλεπεν ἀνεπιφυλάκτως εἰς τὸν ἐδαφικὸν ἀκρωτηριασμὸν τῆς Ἑλλάδος.

Τὴν ἐποχὴν ἐκείνην εἶχεν ἤδη, ἀπὸ τῆς 30ῆς Ἰουνίου 1948, ἐπέλθει ῥῆξις μεταξὺ Στάλιν καὶ Τίτο, μὲ ἀφορμὴν τὴν ἡγεμόνευσιν τῶν Βαλκανίων. Κατόπιν αὐτοῦ, ὁ Νῖκος Ζαχαριάδης, κατὰ τὴν μετάβασίν του τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1948 εἰς Μόσχαν, ἐπισκέπτεται τὸν Στάλιν, παρὰ τοῦ ὁποίου λαμβάνει νέας ἐντολάς, ἀντιθέτους πρὸς τὸ πνεῦμα τῆς Συμφωνίας τοῦ Μπλέντ. Δηλαδή, ἐνῶ μέχρι τότε ἡ Μόσχα ὑπεστήριζε τὴν γραμμὴν τοῦ Τίτο, ἤτοι *«Ὁμόσπονδος Λαϊκὴ Δημοκρατία τῆς Μακεδονίας»* ὑπὸ τὴν κυριαρχίαν τῆς Λαϊκῆς Νοτιοσλαυϊκῆς Ὁμοσπονδίας, τώρα τὸ Κρεμλῖνον, πρὸς δημιουργίαν ἀντιπερισπασμοῦ, ἐπανέρχεται εἰς τὴν Βουλγαρικὴν γραμμὴν τοῦ Δημητρώφ καὶ ὑποστηρίζει τὴν δημιουργίαν ἀνεξαρτήτου ἢ αὐτονόμου *«Μακεδονικοῦ Κράτους»*, ἐντὸς τῆς *«Βαλκανικῆς Κομμουνιστικῆς Ὁμοσπονδίας»* (Β.Κ.Ο.), εἰς τὸ ὁποῖον θὰ ἐπιδιωχθῇ καὶ ἡ προσέλκυσις καὶ τῆς Νοτιοσλαυϊκῆς *«Μακεδονίας τῶν Σκοπίων»*. Ταὐτοχρόνως, ἡ Μόσχα, διὰ τῆς Κομινφόρμ, διαβιβάζει τὴν νέαν πολιτικὴν γραμμὴν διὰ τὰ Βαλκάνια, πρὸς τὴν ἡγεσίαν τῶν κομμουνιστοσυμμοριτῶν, δηλαδὴ πρὸς τὸ Κ.Κ.Ε.

Δύο μῆνας μετὰ τὴν ἐπιστροφήν του ἐκ Μόσχας, ὁ Νῖκος Ζαχαριάδης, δημοσιεύει, εἰς τὸ 12ον φύλλον τοῦ «*Δημοκρατικοῦ Στρατοῦ*», τοῦ Δεκεμβρίου 1948, ἐπιστολὴν ἀναφέρουσαν ὅτι: «*Ὁ μακεδονικὸς λαὸς δὲν ἀγωνίζεται στὸ Δημοκρατικὸ Στρατὸ Ἑλλάδας γιὰ νὰ βρῆ τὴν ἰσοτιμία καὶ τὴν ἰσοπολιτεία μέσα στὴν Ἑλλάδα, ἀλλὰ δημιουργεῖ τώρα τὴν δικιά του ἐθνικὴ ζωὴ καὶ ἑστία καὶ τείνει πρὸς τὴν ἑνότητα ποὺ κατάχτησε μὲ τὸ αἷμα του. Ὁ μακεδονικὸς λαὸς θὰ ἀποκτήση μιὰ ἀνεξάρτητη, κρατικὰ ἑνιαία καὶ ἰσότιμη θέση στὴν οἰκογένεια αὐτὴ ὅπου αὔριο θὰ ἀνήκει καὶ ὁ ἑλληνικὸς λαὸς μὲ τὴν λαϊκὴ δημοκρατία. Καὶ γι' αὐτὴ τὴν ἀνεξάρτητη, κρατικὰ ἑνιαία καὶ ἰσότιμη θέση παλεύει σήμερα καὶ ὁ μακεδονικὸς λαὸς τῆς Μακεδονίας τοῦ Αἰγαίου...*».

Κατόπιν ὅλων αὐτῶν ὁ Συμμοριτοπόλεμος λαμβάνει περισσότερον ἔντονον Σλαυομακεδονικὸν χαρακτῆρα καὶ τὴν 30-31 Ἰανουαρίου 1949 συγκαλεῖται, εἰς τὴν περιοχὴν τῶν Πρεσπῶν, ἡ 5η Ὁλομέλεια τῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Κ.Κ.Ε., εὐθυγραμμιζομένη καὶ υἱοθετοῦσα πλήρως τὰς ἐντολὰς τῆς Μόσχας. «*Πρωθυπουργός*», τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, ἦτο ὁ Γιάννης Ἰωαννίδης, ὁ ὁποῖος ἀντικατεστάθη ὀλίγον βραδύτερον ὑπὸ τοῦ Δημητρίου Παρτσαλίδη. «*Ἀρχιστράτηγος*» ἦτο ὁ Δημήτρης Βλαντᾶς καὶ «*Πρόεδρος τοῦ Πολεμικοῦ Συμβουλίου*» ὁ Νῖκος Ζαχαριάδης.

Ἡ 5η Ὁλομέλεια τῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Κ.Κ.Ε., διὰ τῆς ληφθείσης ἀποφάσεώς της, ἐπαναφέρει ὑπὸ ἄλλην μορφὴν τὸ ἐθνοπροδοτικὸν σύνθημα «*περὶ ἑνιαίας καὶ ἀνεξάρτητης Μακεδονίας καὶ Θράκης*» τοῦ 3ου Ἐκτάκτου Συνεδρίου τοῦ Κ.Κ.Ε. (26 Νοεμβρίου - 3 Δεκεμβρίου 1924). Πράγματι, ἡ ἐκδοθεῖσα ὑπ' αὐτῆς ἀνακοίνωσις ἀναφέρει: «*Στὴ Βόρεια Ἑλλάδα ὁ Μακεδονικὸς (Σλαυομακεδονικὸς) λαὸς τἄδωσε ὅλα γιὰ τὸν ἀγώνα καὶ πολεμᾶ μὲ μιὰ ὁλοκλήρωση ἡρωϊσμοῦ καὶ αὐτοθυσίας, ποὺ προκαλοῦν τὸν θαυμασμό. Δὲν πρέπει νὰ ὑπάρχει καμιὰ ἀμφιβολία, ὅτι σὰν ἀποτέλεσμα τῆς νίκης τοῦ Δημοκρατικοῦ Στρατοῦ Ἑλλάδας καὶ τῆς λαϊκῆς ἐπανάστασης, ὁ Μακεδονικὸς λαὸς θὰ βρεῖ τὴν πλήρη ἐθνική*

ἀποκατάστασή του, ἔτσι ὅπως τὴν θέλει ὁ ἴδιος, προσφέροντας σήμερα τὸ αἷμα του γιὰ νὰ τὴν ἀποκτήσει. Οἱ Μακεδόνες κομμουνιστὲς στέκονται πάντα ἐπικεφαλῆς στὴν πάλη τοῦ λαοῦ τους».

Ἀμέσως μετὰ τὴν λῆξιν τῶν ἐργασιῶν τῆς 5ης Ὁλομελείας τῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Κ.Κ.Ε., (εἰς τὴν ὁποίαν σημειωτέον ἀναπληρωματικὸν μέλος ἦτο καὶ ὁ ἀρχισυμμορίτης Χαρίλαος Φλωράκης ἢ *«καπετὰν Γιώτης»*), ἀνεσχηματίσθη ἡ *«Προσωρινὴ Δημοκρατικὴ Κυβέρνηση»* καὶ εἰς αὐτὴν συμμετέχουν πλέον καὶ οἱ Βουλγαρικῆς συνειδήσεως σλαυόφωνοι *«Νοφῖτες»*: Πασκὰλ Μητρόφσκυ, Σταῦρο Γκότσεφ καὶ Βαγγέλη ἢ Γκέλο Κόϊτσεφ.

Ἐπὶ ὅλων αὐτῶν, ὁ Λευτέρης Μαυροειδής, εἰς τὴν σελίδα 166 τοῦ βιβλίου του *«Ἀπὸ τὸν Σταλινισμὸ στὴν Περεστρόϊκα»*, γράφει: *«Τὸν Ἰανουάριο τοῦ 1949, στὴν 5η Ὁλομέλεια τῆς Κ.Ε., ὁ Ζαχαριάδης ἔρριξε ἐντελῶς ξαφνικὰ τὸ σύνθημα αὐτοδιάθεσης τῶν Σλαυομακεδόνων ποὺ ζοῦσαν στὴν Ἑλλάδα. Ὑποσχέθηκε στοὺς Σλαυομακεδόνες «ἐθνικὴ ἀποκατάσταση», δηλαδὴ δικαίωμα ἀποχωρισμοῦ ἀπὸ τὸ ἑλληνικὸ κράτος».*

Πρὸς ὑλοποίησιν τῆς ἀποφάσεως τῆς 5ης Ὁλομελείας τῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Κ.Κ.Ε. συνῆλθε, εἰς τὰς 3-4 Φεβρουαρίου 1949, τὸ 2ον Συνέδριον τῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Ν.Ο.Φ. καὶ ἀφοῦ υἱοθέτησε τὴν ἐν λόγῳ ἀπόφασιν, δηλαδὴ *«τὴν ἕνωση τῆς Μακεδονίας, σὲ ἕνα ἰσότιμο κράτος μέσα στὴ λαϊκοδημοκρατικὴ ὁμοσπονδία τῶν Βαλκανικῶν λαῶν»*, ἀπεφάσισε νὰ συγκληθῇ νέον Συνέδριον τὸν Μάρτιον 1949 προκειμένου: *«Νὰ διακηρύξῃ τὴν Ἕνωση τῆς Μακεδονίας σὲ ἕνα ἑνιαῖο ἀνεξάρτητο Μακεδονικὸ κράτος, μέσα στὴ Λαϊκὴ Δημοκρατικὴ Ὁμοσπονδία τῶν Βαλκανικῶν λαῶν, ποὖναι ἡ δικαίωση τῶν πολύχρονων αἱματηρῶν ἀγώνων».*

Μετ' ὀλίγας δὲ ἡμέρας, ἤτοι τὴν 15ην Φεβρουαρίου 1949, ὁ Ραδιοφωνικὸς Σταθμὸς τῶν συμμοριτῶν μεταδίδει, ἐκ Βελιγραδίου, τὰ ἑξῆς: *«Ὁ μακεδονικὸς λαὸς εἶναι ἰδιαίτερος λαός, ὁ ὁποῖος χύνει τὸ αἷμα του σήμερα μαζί μας καὶ ζητάει τὴ δική του λευτεριά».*

Βραδύτερον, ἤτοι κατὰ τὰς ἐργασίας τῆς 7ης Ὁλομελείας τῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Κ.Κ.Ε. (14-18 Μαΐου 1950), ὁ Νῖκος Ζαχαριάδης προσεπάθησε νὰ δικαιολογήσῃ τὴν περὶ Μακεδονίας προδοτικὴν ἀπόφασιν τῆς ἡγεσίας τῶν κομμουνιστοσυμμοριτῶν, ἤτοι τῆς ἡγεσίας τοῦ Κ.Κ.Ε. Πρὸς τὸν σκοπὸν αὐτὸν γράφει, εἰς τὸ βιβλίον του *«Δέκα χρόνια πάλης»*, ὅτι τοῦτο, δηλαδὴ ἡ ἐκχώρησις τῆς ἑλληνικωτάτης Μακεδονίας εἰς τὴν Νοτιοσλαυΐαν, ἦτο ἀναγκαῖον καὶ ἐγένετο διὰ νὰ καταστῇ δυνατὴ ἡ περαιτέρω κινητοποίησις τῶν Σλαυομακεδόνων καὶ ἡ καθολικὴ ἔνταξις αὐτῶν εἰς τὰς τάξεις τῶν κομμουνιστοσυμμοριῶν!

Ὅμως, οἱ ἰσχυρισμοὶ αὐτοὶ τοῦ Νίκου Ζαχαριάδη ἀπέχουν τῆς ἀληθείας. Ἡ πραγματικότης ἐν προκειμένῳ εἶναι ὅτι ὅταν, μετὰ τὴν ῥῆξιν Στάλιν - Τίτο, καθηρέθη ὁ Μᾶρκος Βαφειάδης ἐκ τῶν ἀξιωμάτων του, ἐπειδὴ ἦτο φίλος τοῦ Τίτο, τοῦ ὁποίου τὴν πολιτικὴν ἐφήρμοζε καὶ ταυτοχρόνως ἦτο καὶ προστάτης τῶν λεγομένων *«Σλαυομακεδόνων»*, δηλαδὴ τῶν Σλαυοφρόνων συμμοριτῶν (ἀνταρτῶν τοῦ Ν.Ο.Φ.), ἐξεδηλώθη ἀνησυχία μεταξὺ αὐτῶν καὶ συνεπεία αὐτοῦ τὰ πλέον δυναμικὰ στελέχη των, ἀκολουθούμενα ὑπὸ σημαντικοῦ ἀριθμοῦ ὀπαδῶν των, φοβούμενα διὰ τὴν τύχην των διέφυγον εἰς Νοτιοσλαυΐαν. Τότε, ὁ Νῖκος Ζαχαριάδης, διὰ νὰ καθησυχάσῃ τοὺς λοιποὺς *«Σλαυομακεδόνες»* ἔσπευσε νὰ λάβῃ τὰς ἀποφάσεις του περὶ ἀποχωρισμοῦ τῆς Μακεδονίας ἐκ τῆς Ἑλλάδος καὶ προσαρτήσεώς της εἰς τὴν Ὁμοσπονδίαν τῶν Βαλκανικῶν λαῶν. Διὰ τοῦ τρόπου αὐτοῦ ἄλλως τε ἱκανοποιεῖτο καὶ ἡ νέα πολιτικὴ γραμμὴ τῆς Κομινφὸρμ διὰ τὰ Βαλκάνια.

Διὰ νὰ γίνῃ ἀντιληπτὸν τὸ νόημα τῆς ἀποφάσεως τῆς 5ης Ὁλομελείας τοῦ Κ.Κ.Ε. καὶ αἱ ἐξ αὐτῆς ἀπειληθεῖσαι ἐπιπτώσεις, ἐπὶ τῆς ἐδαφικῆς ἀκεραιότητος τῆς Ἑλλάδος, ἀρκεῖ νὰ διαβάσῃ κανεὶς τὰ Πρακτικὰ τῆς 7ης Ὁλομελείας τοῦ Κ.Κ.Ε. (Μάϊος 1950), κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ ἀρχισυμμορίτης Δημήτριος Παρτσαλίδης, εὑρισκόμενος τὴν ἐποχὴν ἐκείνην εἰς προσωπικὴν ἀντιδικίαν μετὰ τοῦ Νίκου Ζαχαριάδη, ὁμιλῶν εἶπε,

μεταξὺ ἄλλων καὶ τὰ ἑξῆς ἀποκαλυπτικά: *«Μετὰ τὴν 5η Ὁλομέλεια οἱ σλαβίζοντες ὀπαδοί μας διέδωσαν ὅτι τὰ σύνορα τῆς Ἀνεξάρτητης Μακεδονίας, θ' ἄρχιζαν στὸν Ὄλυμπο μὲ πρωτεύουσα τὴ Θεσσαλονίκη, ἐνῶ ἐμεῖς παραμέναμε σιωπηλοί, αὐξάνοντας μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ τὴ σύγχυση...»*.

Ἀνεξαρτήτως, ὅμως, τῶν ἀνωτέρω, ὁ Νῖκος Ζαχαριάδης, παρὰ τὸ ὅτι προσεπάθησε κατὰ τὴν 7ην Ὁλομέλειαν τοῦ Κ.Κ.Ε. (14-18 Μαΐου 1950), νὰ δικαιολογήση τὴν περὶ Μακεδονίας προδοτικὴν ἀπόφασιν τῆς 5ης Ὁλομελείας τῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Κ.Κ.Ε. (30-31 Ἰανουαρίου 1949), ἐν τούτοις, ἀμέσως σχεδὸν ἐν συνεχεία, κατὰ τὰς ἐργασίας τῆς 3ης Συνδιασκέψεως (14-15 Ὀκτωβρίου 1950), ἡ ἀμετανόητος ἡγεσία τοῦ Κ.Κ.Ε. διὰ τοῦ Ἀρχηγοῦ της ἐδήλωνε καὶ πάλιν: *«Τὸ Κ.Κ.Ε. ἀναγνωρίζει τὸ δικαίωμα γιὰ αὐτοδιάθεση μέχρι καὶ ἀποχωρισμὸ γιὰ τὸ Σλαβομακεδονικὸ λαὸ τῆς Μακεδονίας τοῦ Αἰγαίου. Σωστὰ ἔκανε ἡ 5η Ὁλομέλεια καὶ ἔβαλε τὸ ζήτημα αὐτό...»*! (*«Ἀπομνημονεύματα»*, Μάρκου Βαφειάδη, 5ος Τόμος - *«Ἐμφύλιος»* - σελὶς 396).

Εἰς τήν περιοχήν τοῦ Βιτσίου συνῆλθε, τήν 27ην Μαρτίου 1949, ἡ Συνδιάσκεψις τῆς Κομμουνιστικῆς Ὀργάνωσης Αἰγαιακῆς Μακεδονίας (Κ.Ο.ΑΙ.Μ.). Ἐπί τῶν τοίχων τῶν Γραφείων τοῦ Κ.Κ.Ε. διακρίνονται τά συνθήματα:

«Ζήτω ἡ 1η Μακεδονική Συνδιάσκεψη τῆς Κ.Ο.Ε.Μ.»

«Προλετάριοι ὅλης τῆς Γῆς ἑνωθεῖτε»

«Ζήτω ὁ Στρατάρχης Στάλιν»

Ο Ν. ΖΑΧΑΡΙΑΔΗΣ ΕΚΛΙΠΑΡΕΙ ΤΗΝ ΕΠΙΕΙΚΙΑΝ ΤΟΥ ΣΤΑΛΙΝ ΔΙΑ ΤΗΝ ΑΠΟΤΥΧΙΑΝ ΑΠΟΣΠΑΣΕΩΣ ΤΗΣ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ ΕΚ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Διὰ νὰ μὴ ἀπομείνῃ, ὅμως, καμμία ἀμφιβολία περὶ τοῦ ὅτι ὁ Συμμοριτοπόλεμος δὲν ἦτο *«ἐμφύλιος πόλεμος»*, ἀλλὰ Σλαυϊκῆς ἐμπνεύσεως ξενοκίνητος ἐπιβουλὴ ἐναντίον τῆς Ἑλλάδος, ἤτοι πόλεμος ἐξαπολυθεὶς ὑπὸ μισθάρνων ὀργάνων τῆς Μόσχας, ἐντελλομένων, καθοδηγουμένων καὶ διευθυνομένων ὑπ' αὐτῆς, δηλαδὴ ὑπὸ μισθοφόρων - ἀνδρεικέλων τοῦ Σλαυϊσμοῦ, βλέπομεν τὸν πράκτορα τῆς Σοβιετικῆς Ἑνώσεως καὶ ἡγέτην τοῦ Κ.Κ.Ε., Νῖκον Ζαχαριάδην, μετὰ τὴν περίλαμπρον νίκην τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἐθνικοῦ μας Στρατοῦ καὶ τὴν συντριβὴν τῶν ὀρδῶν τοῦ κομμουνιστοσυμμοριτισμοῦ, νὰ μεταβαίνῃ κατ' εὐθεῖαν εἰς τὴν Κριμαίαν καὶ νὰ παρουσιάζηται περιδεὴς ἐνώπιον τοῦ αὐθέντου του Στάλιν, ἐπιζητῶν καὶ ἐκλιπαρῶν τὴν κατανόησίν του καὶ τὴν ἐπιείκιάν του, διὰ τὴν ἐπελθοῦσαν πανωλεθρίαν.

Ἀποδεικνύεται, οὕτω, δι' ἄλλην μίαν φοράν, ὅτι τὴν εὐθύνην τῆς διεξαγωγῆς τῆς ἐπιθέσεως ἐναντίον τῆς Ἑλλάδος, ἡ ἡγεσία τοῦ Κ.Κ.Ε., δὲν τὴν εἶχεν ἔναντι τοῦ *«δημοκρατικοῦ Λαοῦ»*, ὡς ἰσχυρίζετο, οὔτε ἔναντι τῶν *«συντρόφων»* της, ἀλλὰ ἀποκλειστικῶς καὶ μόνον ἔναντι τῆς Μόσχας, τῆς ὁποίας ἦτο ὁ ἐντολοδόχος καὶ τῆς ὁποίας τὰ ἐπεκτατικὰ ἰμπεριαλιστικὰ συμφέροντα εἰς βάρος τῆς Ἑλλάδος ἐξυπηρέτει.

Ἀπὸ τὸν Στάλιν, ὁ ὁποῖος παρεθέριζε τὴν ἐποχὴν ἐκείνην εἰς τὴν λίμνην Ρίτσα τῆς Γεωργίας, ἔλαβεν ὁ Ζαχαριάδης, τὸν Ἀπρίλιον 1946, τὴν ἐντολὴν ἐνάρξεως τοῦ Συμμοριτοπολέμου, καὶ εἰς τὸν Στάλιν, καὶ μάλιστα εἰς τὴν ἰδίαν τοποθεσίαν,

ἐπανέρχεται ὁ Ζαχαριάδης, τρία καὶ ἥμισυ ἔτη βραδύτερον, ἤτοι τὸν Σεπτέμβριον 1949, διὰ νὰ ἀναφέρῃ εὐπειθῶς, ὡς ὑποτελής, τὴν ἀποτυχίαν τῆς ὑπ' αὐτοῦ ἀναληφθείσης ἀποστολῆς. Πάντα ταῦτα ἐξιστορεῖ καὶ ὁ ἀριστερὸς συγγραφεὺς Λευτέρης Μαυροειδὴς εἰς τὴν σελίδα 17 τοῦ βιβλίου του *«Φάκελλος Καραγιώργη»*. Συγκεκριμένως, οὗτος, γράφει:

«Ἀμέσως μετὰ τὴν ἧττα στὸ Γράμμο καὶ τὴν ὑποχώρηση τῶν δυνάμεων τοῦ Δημοκρατικοῦ Στρατοῦ Ἑλλάδας στὴν Ἀλβανία, ὁ Ζαχαριάδης πέταξε γιὰ τὴ Μόσχα κι ἀπὸ κεῖ γιὰ τὴ λίμνη Ρίτσα τῆς Γεωργίας, ὅπου παραθέριζε τὴν ὥρα ἐκείνη ὁ Στάλιν, καὶ εἶχε μαζί του μιὰ συζήτηση γύρω ἀπὸ τὴν κατάσταση ποὺ εἶχε δημιουργηθῆ στὴν Ἑλλάδα. Μετὰ τὴ συζήτηση συντάχθηκε ἕνα κείμενο ποὺ τὸ προσυπέγραψαν ὁ Στάλιν καὶ ὁ Ζαχαριάδης (σ.σ. δηλαδὴ οἱ δύο συμβαλλόμενοι διὰ τὴν ἐπιχείρησιν διαμελισμοῦ τῆς Ἑλλάδος) *καὶ ποὺ στὴ συνέχεια ἀποτέλεσε τὸν πυρῆνα τῆς ἐπίσημης πλατφόρμας τοῦ κόμματος σχετικὰ μὲ τὶς αἰτίες καὶ τὴν περαιτέρω πορεία τοῦ Κ.Κ.Ε.».*

Διὰ τοῦ κειμένου αὐτοῦ ἐθεωρήθη ὅτι ἡ ἐπιλογὴ τοῦ ἐνόπλου ἀγῶνος (1946) ἦτο ὀρθὴ ἀπόφασις, ὅπως ὀρθὴ ἦτο καὶ ἡ ἐφαρμοσθεῖσα στρατηγικὴ τοῦ Κ.Κ.Ε. διὰ τὴν ἀνατροπὴν τοῦ Ἑλληνικοῦ πολιτεύματος, τὴν ἐγκαθίδρυσιν κομμουνιστικῆς τυραννίας καὶ τὸν ἀκρωτηριασμὸν τῆς Ἑλλάδος.

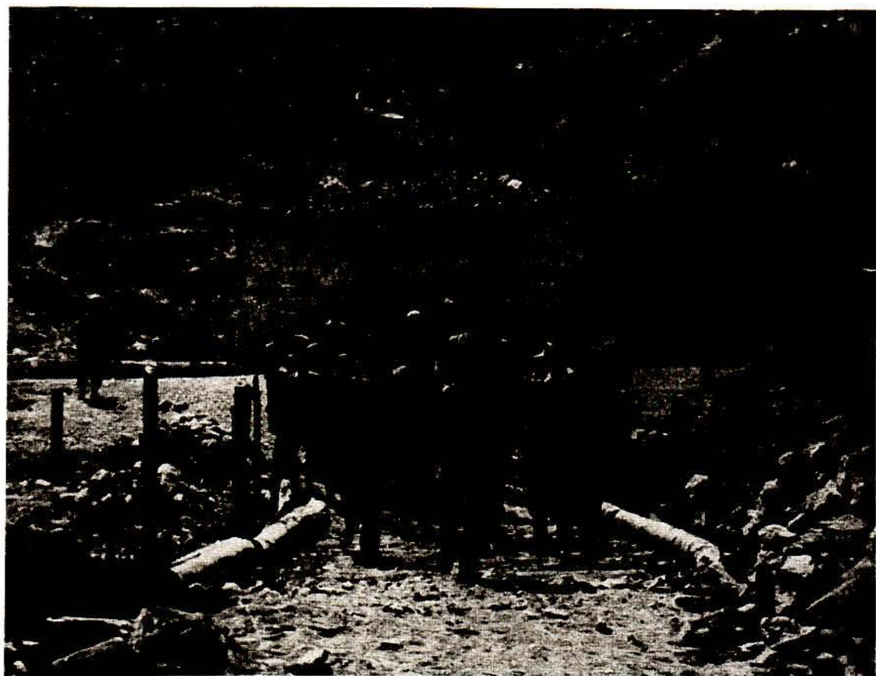
Τὰ ἴδια, σχεδόν, περιγράφει καὶ ὁ Γιώργης Βοντίτσος ἢ *«καπετὰν Γούσιας»*, εἰς τὰς σελίδας 11-13 τοῦ Β΄ Τόμου, τοῦ βιβλίου του *«Οἱ αἰτίες γιὰ τὶς ἧττες, τὴ διάσπαση τοῦ Κ.Κ.Ε. καὶ τῆς Ἑλληνικῆς Ἀριστερᾶς»*. Οὗτος, ἀφοῦ ἀναφέρει λεπτομερείας διὰ τὴν ἀπόφασιν τοῦ Στάλιν διὰ τήν, δίκην ἀγέλης ζώων, μεταφορὰν τῶν ἀξιοθρηνήτων λειψάνων τοῦ κομμουνιστοσυμμοριτισμοῦ εἰς τὴν Τασκένδην, πρωτεύουσαν τοῦ Οὐζμπεκιστὰν καὶ ἀφοῦ ὁμιλεῖ καὶ διὰ τὴν συνυπογραφὴν κοινοῦ κειμένου διὰ τὰ αἴτια τῆς ἥττης τῶν συμμοριτῶν (*«γράφτηκε καὶ ἕνα γραφτὸ ντοκουμέντο ποὺ τὸ ὑπόγραψε ὁ Στάλιν»*), συνεχίζει ὡς ἑξῆς: *«Ὁ Στάλιν εἶπε στὸν Ζαχαριάδη: Δὲν ἔχεις γιατὶ νὰ μᾶς εὐχαριστήσεις, ἐσεῖς κάνατε πάρα πολλὰ γιὰ μᾶς»*. Αὐτὸ ἀποτελεῖ ἄλλην μίαν μαρ-

τυρίαν καὶ πιστοποίησιν περὶ τῆς ἐξυπηρετήσεως, ὑπὸ τῶν συμμοριῶν τοῦ Κ.Κ.Ε. ξένων, Σλαυϊκῶν, συμφερόντων.

Τέλος, ὁ ἀρχισυμμορίτης καὶ μέλος τῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Κ.Κ.Ε. Δημήτρης Βλαντᾶς, εἰς τὴν σελίδα 143 τοῦ βιβλίου του *«Ἐμφύλιος πόλεμος 1945 - 1949»*, γράφει: *«Ὁ Ζαχαριάδης ἔδρασε σὰν νὰ ἦταν δοῦλος τῆς Ρωσσικῆς ἡγεσίας»*. Καὶ εἰς τὴν σελίδα 119 τοῦ βιβλίου του *«Ἡ τραγωδία τοῦ Κ.Κ.Ε.»*, διευκρινίζει: *«Ἡ δεύτερη βασικὴ αἰτία τῆς ἧττας μας ἦταν ἡ τότε ἡγεσία τοῦ Κομμουνιστικοῦ Κόμματος Σοβιετικῆς Ἕνωσης. Αὐτή, ἀπὸ τὸ Μάρτη τοῦ 1946, ἐνθάρρυνε τὴν ἡγεσία τοῦ Κ.Κ.Ε. γι' ἀνταρτοπόλεμο μὲ σκοπὸ νὰ ἐξυπηρετήσει Ρωσσικὰ ἰδιοτελῆ συμφέροντα... θὰ ἦταν ἀνόητο νὰ φανταστεῖ κανεὶς ὅτι, χωρὶς τὴν ἔγκριση τῆς Σοβιετικῆς ἡγεσίας, χωρὶς ὑπόσχεσή της γιὰ βοήθεια, θ' ἄρχιζε ἡ ἡγεσία τοῦ Κ.Κ.Ε. ἔνοπλο ἀγώνα μετὰ τὶς 31 Μαρτίου 1946»*. Μὲ ἄλλα λόγια, ἀκόμη καὶ τὰ ἡγετικὰ στελέχη τοῦ *«Δημοκρατικοῦ Στρατοῦ»* καὶ τοῦ Κ.Κ.Ε. παραδέχονται ὅτι ἔδρασαν ὡς μισθοφόροι τοῦ Σλαυϊσμοῦ, διὰ τὴν ἐξυπηρέτησιν τῶν Σοβιετικῶν σχεδίων εἰς βάρος τῆς Ἑλλάδος.

Ἐπειδὴ ὁ κομμουνιστὴς δικτάτωρ τῆς Ἀλβανίας, Ἐμβὲρ Χότζα, κατηγόρησε, εἰς τὸν Στάλιν, τὸν Νῖκον Ζαχαριάδην ὡς ὑπεύθυνον τῆς ἥττης τῶν κομμουνιστοσυμμοριτῶν, λόγω τῆς ἐφαρμοσθείσης ὑπ' αὐτοῦ λανθασμένης τακτικῆς εἰς τὴν διεξαγωγὴν τοῦ ἀνταρτοπολέμου, ὁ Στάλιν, πέντε μόλις μῆνας μετὰ τὴν συντριβὴν τῶν κομμουνιστοσυμμοριτῶν, ἐκάλεσεν εἰς τὴν Μόσχαν, τὸν Νῖκον Ζαχαριάδην καὶ τὸν Δημήτριον Παρτσαλίδην καὶ παρέπεμψεν αὐτοὺς εἰς *«δίκην»*. Εἰς τὴν *«δίκην»* αὐτήν, χρέη *«δικαστοῦ»* ἀνέλαβεν ὁ ἴδιος ὁ Στάλιν, παρουσία τῶν Μολότωφ, Μαλένκωφ κ.λπ., ἐνῶ χρέη *«εἰσαγγελέως - κατηγόρου»* ἀνέλαβεν ὁ Ἐμβὲρ Χότζα, μὲ βοηθόν του τὸν συνεργάτην του Μεχμὲτ Σόχου. Ὁ Στάλιν ἀπεδέχθη ὅλας τὰς κατηγορίας ἐναντίον Ζαχαριάδη-Παρτσαλίδη καὶ αὐτοὶ ἠναγκάσθησαν, ἀπολογούμενοι, νὰ παραδεχθοῦν τὰ *«λάθη»* των καὶ νὰ ὑποσχεθοῦν ὅτι θὰ προσπαθή-

σουν νὰ τὰ ἐπανορθώσουν. Ἀκολούθως ὁ Στάλιν ὑπεχρέωσε τὸν Ἐμβὲρ Χότζα καὶ τὸν Νῖκον Ζαχαριάδην νὰ ἐναγκαλισθοῦν, εἰς ἐκδήλωσιν συμφιλιώσεως! Οὕτω, ἐδόθη ὑπὸ τοῦ αὐθέντου-ἐργοδότου Στάλιν συγχώρησις καὶ ἄφεσις ἁμαρτιῶν πρὸς τοὺς ἐμμίσθους πράκτορας τῆς Μόσχας, Ζαχαριάδην καὶ Παρτσαλίδην, διὰ τὴν ἧτταν τῶν κομμουνιστοσυμμοριτῶν εἰς τὸ Βίτσι καὶ εἰς τὸν Γράμμον. Εἶναι καὶ αὐτὸ μία ἐπὶ πλέον ἀπόδειξις τῆς ἀπολύτου ἐξαρτήσεως καὶ ὑποτελείας τοῦ Κ.Κ.Ε. ἐκ τῆς Μόσχας, ὡς ἐπίσης καὶ τῆς Σλαυϊκῆς ἐπιβουλῆς ἐναντίον τῆς Ἑλλάδος, τῇ ἐγκρίσει τῆς Σοβιετικῆς ἡγεσίας.

Ὁ Βασιλεὺς Παῦλος, μετά τήν περίλαμπρον νίκην τῶν Ἑλληνικῶν Ἐθνικῶν Δυνάμεων, τόν Αὔγουστον τοῦ 1949, ἐναντίον τῶν μισθοφόρων τοῦ Σλαυϊσμοῦ κομμουνιστοσυμμοριτῶν, ἐπιθεωρεῖ τόν Στρατόν εἰς τόν Λαιμόν τῆς λίμνης Πρέσπας Καστορίας. Εἰς τό βάθος διακρίνεται οἰκίσκος, ἐπί τοῦ ὁποίου εἶναι ἀναγεγραμμένα συνθήματα εἰς τήν Σλαυϊκήν γλῶσσαν.

ΣΥΜΠΑΣΑ Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΗΓΕΣΙΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΟΜΙΛΕΙ ΠΕΡΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΗΣ ΕΠΙΔΡΟΜΗΣ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΤΗΣ ΑΚΕΡΑΙΟΤΗΤΟΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἐκ πάντων τῶν ἀνωτέρω, ἱστορικῶς τεκμηριωμένων στοιχείων, ἀποδεικνύεται, πέραν πάσης δυνατῆς ἀμφισβητήσεως, ὅτι ἡ ἡγεσία τοῦ Κ.Κ.Ε. ἐπεχείρησε, μὲ τὴν καθοδήγησιν καὶ βοήθειαν τῶν Σλαύων πατρώνων της καὶ ὡς ἄβουλον ὄργανον καὶ ὑπηρέτης ξένων συμφερόντων, νὰ ἀνατρέψη, διὰ τῶν ὅπλων, τὸ δημοκρατικὸν καθεστὼς τῆς Ἑλλάδος καὶ νὰ ἐπιβάλη τὸ κράτος τοῦ τρόμου, τῆς βίας, τῆς ἐρυθρᾶς τυραννίας καὶ τοῦ ὁλοκληρωτισμοῦ. Εἰς ἀντάλλαγμα δὲ τῆς βοηθείας αὐτῆς, τὸ Κ.Κ.Ε. συνεφώνησε διὰ τὴν παραχώρησιν τῆς Ἑλληνικῆς Μακεδονίας καὶ Θράκης εἰς τοὺς βορείους γείτονας Σλαύους, ἤτοι διὰ τὸν ἐδαφικὸν διαμελισμὸν τῆς Ἑλλάδος! Τὰς ἱστορικὰς αὐτὰς ἀληθείας παραδέχεται καὶ διακηρύσσει, ἐπισήμως καὶ δημοσίως, σύμπασα ἡ πολιτικὴ ἡγεσία τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ἡ ἐκπροσωποῦσα καὶ ἐκφράζουσα τὸ σύνολον τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ.

Ἡ πολιτικὴ ἡγεσία, ἤτοι τόσον ἡ Συμπολίτευσις ὅσον καὶ ἡ Ἀντιπολίτευσις, ὡμίλησαν, τότε, *«περὶ συμμοριτῶν»*, *«περὶ ἔξωθεν ὑποκινήσεως»*, *«περὶ συμμοριακῆς δράσεως»*, *«περὶ ἐχθρικῆς εἰσβολῆς»*, *«περὶ ἐπιδιώξεως καταλύσεως τῆς ἐθνικῆς μας ἀνεξαρτησίας καὶ τῆς ἐδαφικῆς μας ἀκεραιότητος»*, *«περὶ ἀποβολῆς τῆς ἐθνικῆς των ὑποστάσεως»*, *«περὶ ἐξυπηρετήσεως τῶν κατακτητικῶν βλέψεων τῶν γειτόνων μας»*, *«περὶ συμμοριτισμοῦ»*, *«περὶ προδοτῶν»*, *«περὶ ἐνισχύσεως των ὑπὸ τοῦ Σλαυϊκοῦ συνασπισμοῦ»*, *«περὶ ἐπιθέσεως τοῦ διεθνοῦς Κομμουνισμοῦ»*, *«περὶ ἐθνικοῦ ἀγῶνος»*, *«περὶ ἐπιδρομῆς ἐναντίον τῆς ἀνεξαρτησίας τοῦ Ἔθνους»*, *«περὶ ὠργανωμένης συνωμοσίας ἐαμοκομμουνιστικῶν συμμοριῶν»*,

«περὶ ἐξοπλιζομένων ὑπὸ τῶν Βορείων γειτόνων μας συμμοριῶν τῆς Ἀριστερᾶς» κ.λπ., κ.λπ. Τέλος ἐχαρακτήρισαν τοὺς ὁμιλοῦντας περὶ *«ἐμφυλίου πολέμου»* ὡς συνοδοιπόρους τοῦ Κομμουνισμοῦ.

Πλέον συγκεκριμένως, ὁ Πρωθυπουργὸς Κωνσταντῖνος Τσαλδάρης, εἰς συνέντευξιν Τύπου, δοθεῖσαν τὴν 6ην Ἰουλίου 1946 εἰς Παρισίους, ἐδήλωσε τὰ ἑξῆς: *«... Συμφώνως πρὸς τὴν συμφωνίαν τῆς Βάρκιζας, τυπικῶς ἀφωπλίσθη τὸ Ε.Α.Μ. - Ε.Λ.Α.Σ., ἐν τῇ πραγματικότητι ὅμως παρέδωσε μόνον τὰ μὴ ἀπαραίτητα καὶ παλαιὰ ὅπλα καὶ ἐκράτησε τὰ καλλίτερα. Ἐπίσης, δέχεται ἔξωθεν ἐντελῶς νέα ὅπλα, ἀκόμη καὶ φλογοβόλα, ὥστε, ἐὰν πρὸ ἑνὸς καὶ ἡμίσεως ἔτους ἦτο ὡπλισμένον, σήμερον αἱ συμμορίαι του διαθέτουν τελειότερα ὅπλα...»* Μετὰ τρίμηνον δέ, εὑρισκόμενος οὗτος εἰς Θεσσαλονίκην καὶ ὁμιλῶν, τὴν 25ην Σεπτεμβρίου 1946, ἀφοῦ κατηγόρησε τοὺς κομμουνιστὰς διὰ τὴν διάλυσιν τῶν Ἐθνικῶν μας Δυνάμεων εἰς τὴν Μέσην Ἀνατολὴν καὶ ἐχαρακτήρισε τὴν ἐνέργειάν των ἐκείνην ὡς ἀποβλέπουσαν εἰς τὴν ἐξυπηρέτησιν τῶν σκοπῶν τῶν ἐχθρῶν τῆς Ἑλλάδος, κατέληξε λέγων: *«... Καὶ δυστυχῶς ὑπάρχουν ἀκόμη ὑπολείμματα τῶν κακῶν τούτων Ἑλλήνων, οἱ ὁποῖοι, ἀποβαλόντες τὴν ἐθνικήν των ὑπόστασιν, συνεχίζουν τὸ ἀντεθνικόν των ἔργον, συμπράττοντες μετὰ τῶν ἐχθρῶν, ὑποσκάπτοντες τὴν Πατρίδα καὶ χρησιμοποιοῦντες ξένα ἐδάφη πρὸς ὀργάνωσίν των...»*. Ἐπίσης, ὁ Κωνσταντῖνος Τσαλδάρης, ὁμιλῶν τὴν 25ην Ὀκτωβρίου 1946, κατὰ τὴν ἐν τῇ Βουλῇ σύσκεψιν τῶν πολιτικῶν ἀρχηγῶν, εἶπε μεταξὺ ἄλλων: *«... Εἶναι δεδομένον καὶ περὶ τούτου ὑφίσταται ἔγκυρος καὶ ἐπίσημος καὶ ἐκτὸς τῶν ἐθνικῶν ὁρίων ἡ διαπίστωσις ὅτι ἡ ὑφισταμένη ἀναστάτωσις δὲν ὀφείλεται εἰς ἐσωτερικὰ αἴτια, ἀλλ' εἰς τὴν προπαγανδιστικὴν ἐπίθεσιν, τὴν ὁποίαν ὑφίσταται ἡ Χώρα μας καὶ εἰς τὴν λόγῳ ταύτης ἔξωθεν ὑποκίνησιν καὶ συντήρησιν τῆς ἀναστατώσεως»*.

Ἐξ ἄλλου ὁ εὑρισκόμενος εἰς τὴν ἀντιπολίτευσιν Φίλιππος Μανουηλίδης, διατελέσας Βουλευτής, Γερουσιαστὴς καὶ Ὑ-

πουργός, κατὰ τὴν συνεδρίασιν τῆς Βουλῆς, τῆς 5ης Ἰουλίου 1946, ἀπεκάλεσε τὰς δῆθεν *«Ὁμάδας καταδιωκομένων ἀγωνιστῶν»*: *«Ἐαμοκομμουνιστικὰς συμμορίας»*.

Ἀλλὰ καὶ ὁ προεδρεύων, κατὰ τὴν περίοδον ἐκείνην, τῆς Κυβερνήσεως Τσαλδάρη, Στυλιανὸς Γονατᾶς, εἰς δηλώσεις του, τῆς 8ης καὶ 17ης Ἰουλίου 1946, ἀνέφερε μεταξὺ ἄλλων: *«... Εὑρισκόμεθα πρὸ ὠργανωμένης συνωμοσίας τῶν ἐαμοκομμουνιστῶν, στρεφομένης ἐναντίον τοῦ Κράτους... Αἱ συμμορίαι τῆς Ἀριστερᾶς ἐξοπλίζονται ὑπὸ τῶν Βορείων γειτόνων μας, οἱ ὁποῖοι ἐπιδιώκουν τοὺς ἰδίους σκοποὺς μὲ αὐτάς, ἤτοι τὴν ἀναβολὴν τοῦ δημοψηφίσματος, τὴν δημιουργίαν ἀνωμαλιῶν, τὴν ἀπόσπασιν ἐδαφῶν καὶ τὴν ξενικὴν παρέμβασιν...»*.

Ἐπίσης, ὁ ὑπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν, Παναγιώτης Κανελλόπουλος, εἰς τὴν ἡμερησίαν διαταγήν του, τῆς 20ῆς Ἰανουαρίου 1949, ἀπευθυνόμενος πρὸς τὰς Ἐνόπλους Δυνάμεις, ἐτόνιζε: *«Ὀκτὼ ἔτη συνεχῶν σκληρῶν ἀγώνων δίνουν τὸ δικαίωμα εἰς τὸν Ἑλληνικὸν Στρατὸν νὰ εἶναι ὑπερήφανος καὶ ἐπιβάλλουν τὴν εὐγνωμοσύνην τοῦ Ἔθνους. Αἱ μεγάλαι ὧραι τοῦ 40-41 ἐσημείωσαν τὴν ὑπέροχον ἀρχήν... Ἀλλὰ καὶ μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν, ὁ Ἑλληνικὸς Στρατός, ἀνασυγκροτηθείς, ἐκλήθη νὰ ἀναλάβῃ νέους ἀγῶνας καὶ μάλιστα σκληροτέρους καὶ δυσχερεστέρους. Βαρεῖα εἶναι ἡ μοῖρα τοῦ Ἔθνους, ἀλλὰ καὶ μεγάλη ἡ τιμὴ ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι τάσσονται νὰ ἄρουν ἀπὸ τοὺς ὤμους τοῦ Ἔθνους τὸ βάρος τῆς μοίρας αὐτῆς... Τὸ τέρμα τοῦ σημερινοῦ ἀγῶνος εἶναι προδεδικασμένον. Τὸ ἔχει προδικάσει ὁ Θεός, ἡ ψυχὴ τῶν ἱερῶν νεκρῶν μας καὶ ἡ ἄκαμπτος βούλησίς μας. Τὸ τέρμα εἶναι ἡ Νίκη τῆς Ἑλλάδος...»*. Τὴν δὲ 2αν Φεβρουαρίου 1949, ὁμιλῶν, οὗτος, ἐνώπιον τῆς Βουλῆς, ἔλεγε: *«Δηλῶ ἀπὸ τοῦ ἐπισήμου αὐτοῦ βήματος τῆς Βουλῆς, ὅτι οἱ μετέχοντες τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως... θὰ συνεχίσωμεν τὸν ἀγῶνα κατὰ τοῦ κομμουνιστοσυμμοριτισμοῦ μέχρι τῆς νίκης, ἐν ὀνόματι τῶν δημοκρατικῶν ἰδεωδῶν»*.

᾿Αλλά, καὶ τὴν ἄνοιξιν τοῦ 1949, ὁ Παναγιώτης Κανελλόπουλος, ἀπευθυνόμενος πρὸς τὸν λαὸν τῆς Δράμας, ἀπὸ τοῦ ἐξώστου τοῦ Δημαρχείου, ἐτόνιζε: *«Σᾶς δηλῶ ἐν ὀνόματι τοῦ Ἔθνους καὶ τοῦ Στρατοῦ μας ὅτι οὐδεὶς συμβιβασμὸς θὰ ὑπάρξῃ μὲ τοὺς προδότας. Δι' ἡμᾶς καὶ διὰ τὸ Ἔθνος ἕνας μόνον συμβιβασμὸς εἶναι δεκτός: Ἡ ἄνευ ὅρων παράδοσις τοῦ ἐχθροῦ»*.

῾Ο εὑρισκόμενος εἰς τὴν ἀντιπολίτευσιν, Ναπολέων Ζέρβας, ᾿Αρχηγὸς τοῦ ᾿Εθνικοῦ Κόμματος ῾Ελλάδος, ὁμιλῶν τὴν 12ην ᾿Ιουλίου 1946 ἐνώπιον τῆς Βουλῆς, ἐδήλωσε: *«...῾Ο ἐαμοκομμουνισμός, ὁ ὁποῖος εἶναι εἰς προκλητικὴν ἰταμότητα διάδοχος τοῦ Ἄξονος, ἔχει ἐξαπολύσει ἀκήρυκτον πόλεμον κατὰ τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ... Εὑρισκόμεθα πρὸ ἑνὸς νέου ὀνείρου ὡς τὸ τοῦ Παγγερμανισμοῦ, εἶναι τὸ ὄνειρον τοῦ Πανσλαυϊσμοῦ!... Δὲν ὑφιστάμεθα μόνον τὴν ἐπίθεσιν τοῦ Ζαχαριάδη, μᾶς ἐπιτίθεται ὁ Διεθνὴς Κομμουνισμός!...»*.

᾿Εξ ἄλλου, ὁ ἐπίσης εὑρισκόμενος εἰς τὴν ᾿Αντιπολίτευσιν, Γεώργιος Παπανδρέου, ᾿Αρχηγὸς τοῦ Δημοκρατικοῦ Σοσιαλιστικοῦ Κόμματος, ὅστις ἀπεκάλεσε τὸ Κομμουνιστικὸν Κόμμα *«στυγνὸν καὶ αἱμοσταγῆ φασισμὸν τῆς ᾿Αριστερᾶς»*, εἰς ἄρθρον του δημοσιευθὲν τὸν Σεπτέμβριον 1946 εἰς τὸ ἑβδομαδιαῖον ὄργανον τοῦ Κόμματός του, γράφει, μεταξὺ ἄλλων: *«... Χάσμα χωρίζει τοὺς σκοποὺς τοῦ Ἔθνους ἀπὸ τοὺς σκοποὺς τοῦ Κ.Κ.Ε.... Τοῦτο ἐπικουρεῖται εἰς τὸν θανάσιμον ἀγῶνα του ἀπὸ τὴν ἐνίσχυσιν τοῦ Σλαυϊκοῦ Συνασπισμοῦ, ὁ ὁποῖος ἔχει ἐξαπολύσει γενικὴν ἐπίθεσιν ἐναντίον τῆς μαρτυρικῆς Ἑλλάδος... Ἐφ' ὅσον μία πολὺ μικρὰ μερὶς ἔχει προτιμήσει νὰ ἐξέλθῃ ἀπὸ τὴν ἐθνικήν μας οἰκογένειαν, νὰ μεταβάλῃ ὑπηκοότητα καὶ νὰ ἀνήκῃ εἰς ἄλλην Πατρίδα, ὀφείλουν ὅλοι οἱ ἄλλοι, ὅσοι πιστεύουν εἰς τὴν Ἑλλάδα, νὰ ἑνωθοῦν, ... ἄλλως θὰ εἶναι ἀνάξιοι τῆς ἱστορικῆς αὐτῆς Χώρας....»*.

᾿Ακολούθως δέ, τὴν 19ην Νοεμβρίου 1946, ὁ Γεώργιος Παπανδρέου, ὁμιλῶν εἰς τὴν Βουλήν, κατὰ τὴν συζήτησιν περὶ

τῶν μέτρων ἐπιεικίας, εἶπε: «...*Εὑρισκόμεθα ἐνώπιον ὠργανωμένης κομμουνιστικῆς στάσεως ἐναντίον τῆς Πατρίδος. Ἡ πρώτη φάσις αὐτῆς τῆς κομμουνιστικῆς στάσεως ὑπῆρξεν ἡ συμμοριακὴ δρᾶσις. Ἡ δευτέρα φάσις ὑπῆρξεν ἡ συνοριακὴ εἰσβολή. Καὶ εὑρισκόμεθα ἐν ἀναμονῇ τῶν νεωτέρων φάσεων... Ὁ τελικὸς ἀντικειμενικὸς σκοπὸς τοῦ Κομμουνιστικοῦ Κόμματος εἶναι, πλέον, ἡ κατάλυσις τῆς ἐθνικῆς μας ἀκεραιότητος, ἡ κατάλυσις τῆς πολιτικῆς μας ἐλευθερίας καὶ ἡ κατάλυσις τῆς ἐννοίας τῆς Ἑλλάδος...*».

Ἐπίσης, ὡς προκύπτει ἐκ τῆς σελίδος 699 τῶν Πρακτικῶν τῶν συνεδριάσεων τῆς Βουλῆς τῆς 5ης Ἰουλίου 1949, κατὰ τὴν συζήτησιν ἐπὶ τῶν προγραμματικῶν δηλώσεων τῆς Κυβερνήσεως; ὁ Γεώργιος Παπανδρέου, ὁμιλῶν, εἶπε καὶ τὰ ἑξῆς: «...*Τὸ Ἑλληνικὸν ζήτημα ἐντοπίζεται εἰς τὸ ἐρώτημα: Τί εἶναι ὁ ἀγὼν ὁ ὁποῖος διεξάγεται; Προσπαθοῦν οἱ συνοδοιπόροι νὰ τὸν ὀνομάσουν ἐμφύλιον καὶ ταξικόν. Εἶναι εὐτύχημα ὅτι αἱ Κυβερνήσεις καὶ οἱ Λαοὶ τῶν Δημοκρατιῶν ἔχουν, πλέον, διαφωτισθῆ καὶ γνωρίζουν ὅτι ὁ ἀγὼν τὸν ὁποῖον διεξάγομεν εἶναι ἐθνικός. Εἶναι ἐπιδρομὴ ἐναντίον τῆς ἀνεξαρτησίας τοῦ Ἔθνους...*».

Τὰς αὐτὰς ἀκριβῶς θέσεις καὶ διαπιστώσεις, περὶ τοῦ ἀντισυμμοριακοῦ ἀγῶνος καὶ περὶ τῶν ἐπιδιώξεων τῆς ὑποκινουμένης καὶ διευθυνομένης ὑπὸ τῆς Μόσχας ἡγεσίας τοῦ Κ.Κ.Ε., ὑποστηρίζει καὶ υἱοθετεῖ καὶ ὁ Πρωθυπουργὸς καὶ Ἀρχηγὸς τοῦ Κόμματος τῶν Φιλελευθέρων, Θεμιστοκλῆς Σοφούλης. Οὗτος, εἰς τὴν Ἡμερησίαν Διαταγήν του τῆς 25ης Ἰουνίου 1948 πρὸς τὰς Ἐνόπλους Δυνάμεις, κατὰ τὴν ἐπίσκεψίν του εἰς τὴν Κοζάνην καὶ τὴν Καστοριάν, ἀναφέρει τὰ ἑξῆς:

«...*Ὁ σημερινὸς ἐχθρὸς ἐνσαρκώνει ὅλους συγχρόνως τοὺς κινδύνους τοὺς ὁποίους ἐπέρασεν ἡ Ἑλλὰς ἀφ' ὅτου μὲ τὸ αἷμα τῶν τέκνων της ἀνέκτησε τὴν ἐθνικήν της Ἐλευθερίαν... Ὁ σημερινὸς ἐχθρὸς ἐργάζεται διὰ νὰ κατακλυσθῶμεν ἀπὸ τὴν θάλασσαν τοῦ Σλαυϊσμοῦ, μέσα εἰς τὴν ὁποίαν θὰ εἶναι βέβαιος ὁ ἐθνικὸς πνιγμός μας... Ὁ σημερινὸς ἐχθρὸς ἐξυπη-*

ρετεῖ τὰς κατακτητικὰς βλέψεις τῶν γειτόνων εἰς βάρος τῶν ἐδαφῶν αὐτῶν ὡς μερικὸν σκοπὸν τῆς ἐνόπλου ἐξεγέρσεώς του... Ὁ σημερινὸς ἐχθρὸς ἀποτελεῖ τὸ προκάλυμμα τῆς ἀνανδρίας γειτόνων, ποὺ δὲν ἔχουν τὴν παρρησίαν τῆς ἀπ' εὐθείας ἐπιδρομῆς. Κατὰ τῆς ἀνεξαρτησίας μας στρέφεται καὶ αὐτός... Ὁ σημερινὸς ἐχθρὸς εἶναι φορεὺς ἑνὸς ἀσφυκτικοῦ καθεστῶτος ποὺ κατ' οὐδὲν διαφέρει ἀπὸ τὸν φαιὸν φασισμὸν (σ.σ. κρυπτοφασισμός). Νὰ διατί, μαχόμενοι κατὰ τοῦ συμμοριτισμοῦ, μάχεσθε δι' ὅλα μαζὶ τὰ ἐπιτεύγματα καὶ τὰ ἰδανικὰ τῆς νεωτέρας ἱστορίας μας...».

ΟΙ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΟΣΥΜΜΟΡΙΤΑΙ ΗΣΑΝ ΜΙΣΘΟΦΟΡΟΙ ΤΟΥ ΣΛΑΥΪΣΜΟΥ

Ἀψευδὲς γεγονός, τὸ ὁποῖον ἔρχεται νὰ ἐπισφραγίσῃ καὶ νὰ ἐπιβεβαιώσῃ τὰ ἱστορικὰ συμπεράσματα περὶ τῆς φύσεως τοῦ διεξαχθέντος ἀγῶνος κατὰ τὴν περίοδον 1946-1949, εἶναι ἡ ἐπίσημος καὶ μετὰ κυνικῆς ἀναιδείας ὁμολογία τῆς ἡγεσίας τοῦ Κ.Κ.Ε., συμφώνως πρὸς τὴν ὁποίαν ὁ πόλεμος ἐκεῖνος δὲν εἶχεν ἰδεολογικὸν ἢ κοινωνικὸν χαρακτῆρα, ἀλλ' ἦτο ἐπιδρομὴ μισθοφόρων - ἐνεργουμένων τοῦ Σλαυϊσμοῦ, πρὸς τὸν ἀποκλειστικὸν σκοπὸν τῆς ἐπὶ χρηματικῇ ἀμοιβῇ ἐξυπηρετήσεως τῶν συμφερόντων τῆς Σοβιετικῆς Ἑνώσεως. Συγκεκριμένως, μετὰ τὴν δημοσιοποίησιν τῶν ἀδιασείστων στοιχείων περὶ ἀθεμίτου χρηματισμοῦ τοῦ Κ.Κ.Ε. ὑπὸ τῆς Σοβιετικῆς *«Κὰ-Γκὲ-Μπέ»*, τὰ ἡγετικὰ στελέχη τοῦ Κ.Κ.Ε., Στρ. Κόρακας καὶ Ὀρέστης Κολοζώφ, παρεδέχθησαν δημοσίως, τὴν 27ην Δεκεμβρίου 1991, τὴν οἰκονομικὴν ἐξάρτησιν τοῦ Κόμματός των ἐκ τῆς Σοβιετικῆς Ἑνώσεως, ὁ δὲ δεύτερος ἐξ αὐτῶν ἐδήλωσεν ἐνώπιον τῶν τηλεοπτικῶν μέσων ἐνημερώσεως, τὰ ἑξῆς ἀποκαλυπτικά: «... *Τὶς ἐνισχύσεις τὶς εἴχαμε ἀπὸ τὸ Κομμουνιστικὸ Κόμμα τῆς Σοβιετικῆς Ἕνωσης σὲ ἐποχὴ ποὺ ὑπερασπιζόμασταν τὴν ἴδια τὴν ὕπαρξη τῆς Σοβιετικῆς Ἕνωσης*».

Καί, πράγματι, αὐτή εἶναι ἡ ἀντικειμενική ἀλήθεια. Οἱ ἀποτελοῦντες ἑκάστοτε τήν ἡγεσίαν τοῦ Κ.Κ.Ε., ὡς καί τά σημαίνοντα στελέχη αὐτοῦ, ὑπηρέτησαν πάντοτε καί ὑπερησπίσθησαν τά Σλαυϊκά συμφέροντα, διά τά ὁποῖα καί μόνον ἐθυσιάσθησαν, ἀγωνιζόμενοι ἐναντίον τῆς Ἑλλάδος, ἀφοῦ ἦσαν πράκτορες καί μισθοφόροι τῆς Ρωσσικῆς Πανσλαυϊστικῆς Ἰμπεριαλιστικῆς πολιτικῆς.

Ἐπ' αὐτοῦ, ὁ διατελέσας ἐπί σειράν ἐτῶν Γενικός Γραμματεύς τοῦ Κ.Κ.Ε., Ἐλευθέριος Σταυρίδης, δίδει πολλάς λεπτομερείας, εἰς τάς σελίδας 306 καί 307 τοῦ βιβλίου του "Τά παρασκήνια τοῦ Κ.Κ.Ε.", διά τήν οἰκονομικήν ὑποδούλωσιν καί ἐξάρτησιν τοῦ Κ.Κ.Ε. ἐκ τῆς Σοβιετικῆς Ἑνώσεως, καθώς καί διά τόν τρόπον, διά τοῦ ὁποίου τοῦτο ἐλάμβανε, μέσω τῆς ἐν Ἀθήναις Πρεσβείας τῆς Σοβιετικῆς Ἑνώσεως, τάς μηνιαίας χρηματαποστολάς. Συγκεκριμένως, οὗτος, γράφει μεταξύ πολλῶν ἄλλων:

"... Ἡ Σοβιετική πρεσβεία διεβίβαζε μόνον τήν ἀλληλογραφίαν μας εἰς τήν Μόσχαν καί μᾶς ἔφερνε ἀπό ἐκεῖ γράμματα, ἐφημερίδας καί περιοδικά καθώς καί χρήματα".

30ή Αὐγούστου 1949. Ἀμέσως μετά τήν κατάληψιν ὑπό τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἐθνικοῦ Στρατοῦ τῆς κορυφῆς 2.520 τοῦ Γράμμου, οἱ στρατιῶται τοποθετοῦν ἐπί προχείρου ἱστοῦ τήν Ἑλληνικήν Σημαίαν.

Η ΕΛΛΑΣ ΗΓΩΝΙΣΘΗ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΟΣΥΜΜΟΡΙΤΩΝ ΑΝΔΡΕΙΚΕΛΩΝ ΤΟΥ ΣΛΑΥΪΣΜΟΥ ΚΑΙ ΟΥΧΙ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΣΥΜΜΟΡΙΤΑΣ ΔΕΝ ΑΝΕΓΝΩΡΙΣΘΗ ΔΙΕΘΝΩΣ Η ΙΔΙΟΤΗΣ ΤΟΥ ΕΜΠΟΛΕΜΟΥ

Ὁ Συμμοριτοπόλεμος δὲν ἦτο *«ἐμφύλιος πόλεμος»*, ὡς ἀνιστορήτως καὶ ἀντιεπιστημονικῶς ἐχαρακτηρίσθη ἐσχάτως, ἐπειδὴ ἐνομίσθη ὅτι οὕτω ἐξωραϊζόμενος ἀποβάλλει τὸν ἐγκληματικόν του καὶ προδοτικόν του χαρακτῆρα. Ἐπιστεύθη ὅτι διὰ τοῦ χαρακτηρισμοῦ τοῦ Συμμοριτοπολέμου, ὡς *«ἐμφυλίου πολέμου»*, ἀπαλλάσσονται οἱ συμμορῖται ἐκ τῆς βαρυτάτης μομφῆς τοῦ ὅρου τούτου, ὅστις ὑποδηλοῖ τοὺς ἐγκληματίας τοῦ Κοινοῦ Ποινικοῦ Δικαίου, τοὺς κακοποιούς, τοὺς λῃστὰς καὶ τοὺς συνωμότας. Ἐξ ἄλλου εἰς τοὺς συμμορίτας οὐδέποτε καὶ παρ' οὐδενὸς ἀνεγνωρίσθη ἡ ἰδιότης τοῦ ἐμπολέμου, ὥστε ὁ Συμμοριτοπόλεμος νὰ χαρακτηρισθῆ ὡς «ἐμφύλιος πόλεμος».

Κατόπιν, μάλιστα, τῆς διατυπωθείσης γνωματεύσεως, ὑπὸ τῆς Ἐρευνητικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Συμβουλίου Ἀσφαλείας τοῦ Ο.Η.Ε., τῆς 23ης Μαΐου 1947, διὰ τῆς ὁποίας ὁ διεξαχθεὶς ἀγὼν κατὰ τὴν περίοδον 1946-1949, μεταξὺ τοῦ Ἐθνικοῦ Στρατοῦ καὶ τῶν ἀνταρτοκομμουνιστῶν, ἐχαρακτηρίσθη ὡς *«συμμοριακὸς πόλεμος»*, ἐπισημοποιήθη καὶ ἐπεκυρώθη πλέον καὶ διεθνῶς ἡ ὀνομασία τοῦ ἀγῶνος ἐκείνου ὡς *«Συμμοριτοπολέμου»*.

Ἀποτέλεσμα τούτου ὑπῆρξεν ἡ μὴ ἀναγνώρισις, βάσει τῆς Συνθήκης τῆς Γενεύης, τῶν δύο ἀντιπάλων παρατάξεων ὡς ἐμπολέμων. Δηλαδή, ὁ πόλεμος ἐκεῖνος οὐδέποτε ἐθεωρήθη καὶ ἀνεγνωρίσθη ὡς *«ἐμφύλιος πόλεμος»*, ὡς ἐπιχειροῦν νὰ τὸν ἐμφανίζουν σήμερον οἱ ἀγνοοῦντες τὴν ἱστορίαν. Κατὰ συνέπειαν καὶ ἡ Ἑλληνικὴ κυβέρνησις τῆς ἐποχῆς ἐκείνης δὲν

ἀνεγνώρισε τὴν ἰδιότητα τοῦ αἰχμαλώτου πολέμου, εἰς τοὺς συλλαμβανομένους ὑπὸ τοῦ Ἐθνικοῦ Στρατοῦ συμμορίτας, τοὺς ὁποίους ἐχαρακτήρισεν ὡς κακοποιοὺς καὶ ἐγκληματίας τοῦ Κοινοῦ Ποινικοῦ Δικαίου. Ἐπίσης, διὰ τὸν ἴδιον αὐτὸν λόγον καὶ οἱ συλληφθέντες ὑπὸ τῶν κομμουνιστοσυμμοριτῶν Ἀξιωματικοὶ καὶ Ὁπλῖται τοῦ Ἐθνικοῦ Στρατοῦ, δὲν ἐθεωρήθησαν ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου Στρατιωτικῶν ὡς αἰχμάλωτοι πολέμου, ἀλλ' ἐφέροντο ὡς ἀγνοούμενοι.

Εἰς τοὺς συμμορίτας δὲν ἀνεγνωρίσθη ἡ ἰδιότης τοῦ ἐμπολέμου οὐδ' ὑπ' αὐτῶν τούτων τῶν πατρώνων των Ρώσσων, οἱ ὁποῖοι καὶ ἔδωσαν εἰς αὐτοὺς τὴν ἐντολὴν διὰ τὸν σχηματισμὸν τῆς ψευδοκυβερνήσεως τοῦ Βουνοῦ, ἡ ὁποία καὶ ἐξηγγέλθη ἐκ Βελιγραδίου, διὰ τοῦ Ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ τῶν συμμοριτῶν, τὴν 24ην Δεκεμβρίου 1947, παρὰ τὸ γεγονὸς ὅτι ὑπεσχέθησαν πὼς ἅμα τῇ ἀναγγελίᾳ τοῦ σχηματισμοῦ της θὰ τὴν ἀνεγνώριζον ἐπισήμως.

Ὁ Συμμοριτοπόλεμος δὲν ἦτο *«ἐμφύλιος πόλεμος»*, καθ' ὅσον ὁ ἀγὼν ἐπεξετείνετο καὶ πέραν τῶν Ἑλληνικῶν συνόρων. Διεπιστώθη ὅτι αἱ εἰς τὰ ξένα ἐδάφη εἰσερχόμεναι δυνάμεις τῶν ἀνταρτοκομμουνιστῶν, μετὰ τὴν ἀνασύνταξίν των καὶ τὸν ἐπανεξοπλισμόν των, ἐπανήρχοντο ἐκ νέου εἰς τὸ Ἑλληνικὸν ἔδαφος πρὸς συνέχισιν τοῦ ἀγῶνος των.

Ο ΣΥΜΜΟΡΙΤΟΠΟΛΕΜΟΣ ΔΙΕΞΗΧΘΗ ΥΠΟ ΔΥΟ ΣΗΜΑΙΑΣ ΚΑΙ ΑΠΕΒΛΕΠΕΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΥΤΟΝΟΜΗΣΙΝ ΤΗΣ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ

Ὁ Συμμοριτοπόλεμος, ὡς ὀρθῶς καὶ δικαίως ἀπεκλήθη ἡ ἐπιδρομὴ τῶν μισθοφόρων τοῦ Σλαυϊσμοῦ κομμουνιστοσυμμοριτῶν, τόσον ὑπὸ τῆς Ἑλληνικῆς Πολιτείας τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ὅσον καὶ ὑπὸ τοῦ ἐπισημοτέρου διεθνοῦς ὀργάνου, ἤτοι τοῦ Συμβουλίου Ἀσφαλείας τοῦ Ο.Η.Ε., ἦτο πόλεμος μεταξὺ τῶν Ἑλλήνων ἀφ' ἑνὸς καὶ τῶν ἑλληνοφώνων Σλαυϊκῆς συνειδήσεως, τῶν ὑπερασπιζομένων τὰ συμφέροντα τῶν Σλαύων, κομμουνιστοσυμμοριτῶν ἀφ' ἑτέρου. Ἦτο ἀγὼν διεξαχθεὶς ὑπὸ τῶν Ἑλληνικῶν ἐθνικῶν δυνάμεων ἐναντίον ξένου ἐπιδρομέως.

Ὁ Συμμοριτοπόλεμος δὲν ἦτο *«ἐμφύλιος πόλεμος»*, δηλαδὴ πόλεμος μεταξὺ Ἑλλήνων, ὡς, κατ' εὐφημισμόν, πολιτικὴν σκοπιμότητα καὶ ἰδιοτέλειαν, ἐβαπτίσθη οὗτος, ὑπὸ τῶν ὀψίμων ἀναθεωρητῶν καὶ παραχαρακτῶν τῆς Ἑλληνικῆς Ἱστορίας. Ὁ Συμμοριτοπόλεμος δὲν ἦτο *«ἐμφύλιος πόλεμος»*, διότι διεξήχθη ὑπὸ δύο *«Σημαίας»*, τὴν κυανόλευκον, ἀφ' ἑνός, ἥτις ἀντεπροσώπευε τὸ αἰώνιον Ἑλληνικὸν πνεῦμα καὶ τὴν ἐρυθρὰν μετὰ τοῦ σφυροδρεπάνου, ἀφ' ἑτέρου, ἥτις ἦτο τὸ σύμβολον τῆς βίας, τῆς βαρβαρότητος, τοῦ σκοταδισμοῦ, τοῦ ἐξανδραποδισμοῦ, τῆς τυραννίας καὶ τῆς ἐξαθλιώσεως. Ἀπὸ τὴν πλευρὰν τῆς κυανολεύκου εὑρίσκετο ὁ Ἑλληνικὸς Ἐθνικὸς Στρατὸς καὶ ἀπὸ τὴν πλευρὰν τοῦ μυσαροῦ σφυροδρεπάνου ὑπῆρχον ὁμάδες ξενοκινήτων συμμοριῶν, αἱ ὁποῖαι ἐλυμαίνοντο κυριολεκτικῶς τὴν ὕπαιθρον, ἔσφαζον χάριν ἐκδική-

σεως ἢ ἀκόμη καὶ ψυχαγωγίας, ἐλήστευον, ἐπυρπόλουν καὶ γενικῶς ἔσπειρον τὸν ὄλεθρον καὶ τὸν θάνατον εἰς τὸ πέρασμά των. Ὁ Συμμοριτοπόλεμος δὲν ἦτο, τέλος, *«ἐμφύλιος πόλεμος»*, διότι οἱ ὑπηρετοῦντες ὑπὸ τὴν Ἑλληνικὴν Σημαίαν ἔψαλλον τὸν Ἐθνικὸν Ὕμνον τῆς Ἐλευθερίας, ἐνῶ οἱ ἀγωνιζόμενοι ὑπὸ τὴν ἐρυθρὰν μετὰ τοῦ σφυροδρεπάνου σημαίαν ἔψαλλον τὸν ὕμνον τῆς Γ΄ Κομμουνιστικῆς Διεθνοῦς.

Χαρακτηριστικόν, ἐξ ἄλλου, εἶναι τὸ γεγονὸς ὅτι καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ Συμμοριτοπολέμου, οὐδεμία ἀπολύτως ἐξεδηλώθη συμπαράστασις, ἔστω καὶ μικροῦ τμήματος τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, πρὸς τοὺς ξένους ἐπιδρομεῖς, παρὰ τὴν δημοσίευσιν, εἰς τὸν *«Ριζοσπάστην»* τῆς 8ης Ὀκτωβρίου 1947, ἄρθρου τοῦ Νίκου Ζαχαριάδη ὑπὸ τὸν τίτλον *«Ὑπὲρ βωμῶν καὶ ἑστιῶν»*, διὰ τοῦ ὁποίου ἐκήρυσσεν ἐπανάστασιν. Κατὰ τοὺς 63 μῆνας τοῦ Συμμοριτοπολέμου, οὐδεμία ἐσημειώθη ἀπεργία καὶ οὐδεμία ἐξεδηλώθη ὠργανωμένη διαμαρτυρία, ὅπως μετὰ μεγίστης λύπης καὶ πικρίας ὡμολόγησεν ὁ *«πρωθυπουργὸς»* τῶν συμμοριτῶν Δημήτριος Παρτσαλίδης.

Ὁ διεξαχθεὶς πόλεμος δὲν ἦτο ἀγὼν ἰδεολογικὸς ἢ κοινωνικός, ἀλλὰ τοιοῦτος ἀποκλειστικῶς ἐναντίον ξένου κατακτητοῦ, χρησιμοποιοῦντος ἐσωτερικὴν ἔνοπλον *«πέμπτην φάλαγγα»*, ἤτοι χρησιμοποιοῦντος ἐντὸς τοῦ ἐθνικοῦ ἐδάφους τῆς Ἑλλάδος, μικρὰν μειοψηφίαν, ἐστερημένην παντελῶς Ἑλληνικῆς ἐθνικῆς συνειδήσεως, φανατισμένην καὶ πειθαρχοῦσαν τυφλῶς εἰς ξένας ἐντολάς. Ἦτο εἰσβολὴ τοῦ Σλαυϊσμοῦ καὶ ἀπέβλεπεν εἰς τὴν δημιουργίαν αὐτονομιστικῆς κινήσεως εἰς τὴν Μακεδονίαν, μὲ σκοπὸν τὴν ἀπόσπασιν αὐτῆς ἐξ Ἑλλάδος, ἤτοι ἀπέβλεπεν εἰς τὸν ἀκρωτηριασμὸν τῆς Πατρίδος μας καὶ εἰς τήν, διὰ τῆς στυγνῆς βίας, ἐπιβολὴν κομμουνιστικοῦ, φασιστικοῦ καὶ τυραννικοῦ καθεστῶτος εἰς τὸ Νοτίως Ὀλύμπου ἐναπομένον τμῆμα αὐτῆς, ὥστε, τοιουτοτρόπως, τοῦτο νὰ ἐνταχθῆ, ὡς Σλαυϊκὴ ἐπαρχία, εἰς τὸ Σιδηροῦν Παραπέτασμα καὶ νὰ μεταβληθῆ εἰς ἐπαρχίαν τῆς Σοβιετικῆς Ἑνώσεως. Ἦτο, τέλος, πόλεμος ξένου ἐχθροῦ, ἐναντίον τοῦ Ἔθνους, ἀποβλέποντος εἰς τὸν ἐδαφικὸν διαμελι-

σμὸν τῆς Ἑλλάδος καὶ εἰς τὴν κατάλυσιν καὶ τὸν ἐνταφιασμὸν τῶν δημοκρατικῶν ἐλευθεριῶν της.

Ὁ Συμμοριτοπόλεμος ἦτο ἀναμφισβητήτως ξενοκίνητος εἰσβολὴ ἐμμίσθων ἀργυρωνήτων πρακτόρων τοῦ Σλαυϊσμοῦ. Τὸν χαρακτῆρα δὲ τῆς ξενοκινήτου εἰσβολῆς προσδίδει, ἀφ' ἑνὸς μέν, τὸ γεγονὸς ὅτι ἡ τελικὴ ἀπόφασις καὶ ἡ ἔγκρισις διὰ τὴν ἔναρξιν τοῦ Συμμοριτοπολέμου ἐλήφθη ἀποκλειστικῶς ὑπὸ ξένων καὶ ἐπὶ ξένου ἐδάφους, ἀφ' ἑτέρου δέ, ἡ ἐπίσημος διεθνὴς διαπίστωσις ὅτι, ἐκ ξένων ἐδαφῶν, ὅπου ὠργανοῦντο, ἐγυμνάζοντο, ἐξωπλίζοντο, περιεθάλποντο καὶ ὅπου ἐσχεδιάζοντο αἱ ἐπιθέσεις τῶν ἐρυθρῶν φασιστικῶν ὀρδῶν, ἐξαπελύοντο αἱ κατακτητικαὶ καὶ ληστρικαὶ ἐπιδρομαὶ ἐναντίον τῆς Ἑλλάδος. Ἐπίσης, τὸν χαρακτῆρα τῆς ξενοκινήτου εἰσβολῆς προσδίδει καὶ τὸ γεγονὸς ὅτι ὁ ἀγὼν ἐπεξετείνετο καὶ πέραν τῶν Ἑλληνικῶν συνόρων, ἐφ' ὅσον διεπιστώθη ἐπισήμως ὅτι αἱ εἰς τὰ ξένα ἐδάφη (Ἀλβανία, Νοτιοσλαυΐα, Βουλγαρία) εἰσερχόμεναι δυνάμεις τῶν ἀνταρτοκομμουνιστῶν, μετὰ τὴν ἀνασύνταξίν των καὶ τὸν ἐπανεξοπλισμόν των, ἐπανήρχοντο ἐκ νέου εἰς τὸ Ἑλληνικὸν ἔδαφος πρὸς συνέχισιν τοῦ ἀγῶνος των. Τέλος, τὸν χαρακτῆρα τῆς ξενοκινήτου εἰσβολῆς, προσδίδει καὶ ἡ διαπιστωθεῖσα, κατὰ τρόπον ἀναντίρρητον, δι' ἐπισήμων ἐγγράφων καὶ ὁμολογιῶν, βεβαιότης ὅτι ἡ ἐπιδρομὴ αὕτη, ἀποβλέπουσα εἰς μεταβολὴν τῶν ὁρίων τῆς ἐθνικῆς μας κυριαρχίας, ἐξυπηρέτει ἀπολύτως καὶ ἀποκλειστικῶς τὰς βλέψεις καὶ τὰς κατακτητικὰς ἐπιδιώξεις ξένων Κρατῶν, προκειμένου νὰ θέσουν ὑπὸ τὸν πλήρη ἔλεγχόν των, τόσον τὰς πρὸς τὸ Αἰγαῖον προσβάσεις, ὅσον καὶ τὰς βορείους ἀκτὰς αὐτοῦ, δι' ἀποσπάσεώς των ἐκ τοῦ Ἑλλαδικοῦ μητρικοῦ κορμοῦ.

Ἡ ἐξασφάλισις τῆς ἐξόδου πρὸς τὸ Αἰγαῖον, τῶν πρὸς βορρᾶν ὁμόρων κομμουνιστικῶν κρατῶν, ἦτο πάντοτε εἷς ἐκ τῶν βασικῶν στόχων καὶ ὁ ἀντικειμενικὸς σκοπὸς τοῦ Συμμοριτοπολέμου καὶ ἀπετέλει τὴν παλαιάν, παγίαν στρατηγικὴν ἐπιδίωξιν τῆς Ρωσσικῆς Ἰμπεριαλιστικῆς πολιτικῆς, ἤτοι τήν, διὰ τῆς παρακάμψεως τῶν στενῶν τῶν Δαρδανελλίων,

ἔξοδον τῆς Ρωσσίας εἰς τὴν Μεσόγειον.

Ἡ ἡγεσία, ἐξ ἄλλου, τοῦ κομμουνιστοσυμμοριτισμοῦ εἶχε καθαρῶς Σλαυϊκὴν συνείδησιν καὶ ἀπετελεῖτο ἐκ μισθοφόρων-ἀνδρεικέλων τῆς Μόσχας, ἐνεργούντων καθ' ὑποβολήν της, κατ' ἐπιταγήν της καὶ διὰ λογαριασμόν της, πρὸς ἐπίτευξιν τῶν ἐπεκτατικῶν σχεδίων καὶ κατακτητικῶν βλέψεων τῶν γειτόνων μας εἰς βάρος τῶν ἐπαρχιῶν τῆς Βορείου Ἑλλάδος. Ἡ ἡγεσία τῶν κομμουνιστοσυμμοριτῶν ἀπετελεῖτο ἀπὸ ἐξωμότας. Ἤτοι, αὕτη, ἀπετελεῖτο ἐξ ἀτόμων ἀπαρνηθέντων δύο ἐκ τῶν πλέον βασικῶν στοιχείων, τὰ ὁποῖα καθορίζουν τὴν ἐθνικότητα ἑνὸς ἀτόμου, τουτέστι τὴν πίστιν των πρὸς τὴν Θρησκείαν καὶ τὴν τοιαύτην πρὸς τὴν Πατρίδα. Οἱ ἀποτελοῦντες τὴν ἡγεσίαν τῶν κομμουνιστοσυμμοριτῶν ἀπηρνήθησαν καὶ ἀπεκήρυξαν αὐτοπροαιρέτως τὴν πάτριον πίστιν των, ὡς καὶ τὴν καταγωγήν των καὶ μετέστησαν εἰς ἄλλο θρήσκευμα καὶ εἰς ἄλλην ἐθνότητα. Ἔγιναν ἄθεοι καὶ Σλαῦοι. Δὲν ἦσαν Ἕλληνες. Ἀπ' ἐναντίας, μάλιστα, ἔτρεφον ἄσβεστον μῖσος ἐναντίον τῆς Ἑλλάδος καὶ τῶν Ἑλλήνων, τοὺς ὁποίους ἐθεώρουν ἐχθρούς. Οὗτοι ὡς μητέρα-πατρίδα των ἀνεγνώριζον μόνον τὴν Σοβιετικὴν Ἕνωσιν. Ὁ Βασίλειος Μπαρτζώτας (*«Φάνης»*), μέλος τῆς τριμελοῦς Γραμματείας τοῦ Πολιτικοῦ Γραφείου τοῦ Κ.Κ.Ε., ἔγραψε, τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1952, εἰς ἄρθρον του δημοσιευθὲν εἰς τὸ θεωρητικὸν περιοδικὸν τοῦ Κ.Κ.Ε. *«Νέος Κόσμος»*, τεῦχος 10ον: *«Τὸ Κόμμα μας, ἀπ' τὴν καθοδήγηση μέχρι τὸ τελευταῖο μέλος του, εἶναι ἀπόλυτα ἀφωσιωμένο στὴν μάννα μας τὴ Σοβιετικὴ Ἕνωση»*.

Τὸ γεγονὸς ὅτι κύριος ἀντικειμενικὸς σκοπὸς τῆς ἡγεσίας τοῦ Συμμοριτοπολέμου (Κ.Κ.Ε.) ἦτο ἡ αὐτονόμησις τῆς Μακεδονίας, δηλαδὴ ὁ ἀποχωρισμὸς τῆς Μακεδονίας ἐκ τῆς Ἑλλάδος καὶ ἡ ἐνσωμάτωσίς της εἰς τὴν Νοτιοσλαυΐαν, διὰ τῆς Ὁμοσπόνδου Λαϊκῆς Δημοκρατίας τῶν Σκοπίων, ἀποδεικνύεται καὶ ἐκ τῶν λόγων τοῦ ἀρχισυμμορίτου *«καπετὰν»* Γιαννούλη. Οὗτος, τὸν Δεκέμβριον τοῦ 1946, ἐπανελθὼν ἐξ

'Αλβανίας εἰς τὸ χωρίον Κοτύλη Γράμμου καὶ ὁμιλῶν πρὸς τοὺς κατοίκους τῆς περιοχῆς, ἀφοῦ παρεδέχθη τὴν στενὴν συνεργασίαν τῶν συμμοριτῶν μετὰ τῆς Σλαυϊκῆς ὀργανώσεως, τῆς καθοδηγουμένης ἐκ τοῦ Κομμουνιστικοῦ Κόμματος τῶν Σκοπίων Ν.Ο.Φ., εἶπε μεταξὺ ἄλλων καὶ τὰ ἑξῆς: «*Μὲ τὴ Ν.Ο.Φ. συνεργαζόμεθα στενῶς, καθὼς ἐπίσης συνεργάζεται τὸ Ε.Α.Μ. καὶ τὸ Κ.Κ.Ε. Οἱ σύμμαχοί μας εἶναι μεγάλοι καὶ ἰσχυροί. Καὶ τὸ σπουδαιότερο εἶναι ὅτι τηροῦν τὶς ὑποσχέσεις των. Ἡ ἡγεσία τοῦ Κ.Κ.Ε. θὰ τηρήσει τὴν ὑπόσχεσή της, τὴν ὁποία ἔδωσε ἐπὶ Κατοχῆς, διὰ τὴν αὐτονόμηση τῆς Μακεδονίας. Οἱ σύμμαχοί μας θὰ μᾶς ἐνισχύσουν δι' ἐμψύχου καὶ πολεμικοῦ ὑλικοῦ*».

ΤΗΝ ΕΘΝΙΚΟΤΗΤΑ ΕΝΟΣ ΑΤΟΜΟΥ ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΖΕΙ Η ΕΘΝΙΚΗ ΣΥΝΕΙΔΗΣΙΣ ΚΑΙ Η ΠΑΙΔΕΙΑ

Ἀλλ' ὁ χαρακτὴρ ἑνὸς πολέμου δὲν καθορίζεται μόνον ἐκ τοῦ ἰδεολογικοῦ καὶ κοινωνικοῦ περιεχομένου αὐτοῦ, οὔτε μόνον ἐκ τῆς ἐπιδιώξεως ἀποσπάσεως μέρους τῆς ἐπικρατείας πρὸς ὄφελος ξένου Κράτους. Κύριος παράγων, τοῦ χαρακτηρισμοῦ ἑνὸς πολέμου ὡς ἐμφυλίου, κατὰ τὸ Διεθνὲς Δίκαιον, θεωρεῖται ἡ διεξαγωγὴ αὐτοῦ μεταξὺ πολιτῶν τοῦ ἰδίου Κράτους, καὶ ἐν προκειμένῳ μεταξὺ Ἑλλήνων. Ἡ ἡγεσία, ὅμως, τοῦ Συμμοριτοπολέμου παρεδέχθη ἐπισήμως ὅτι τὸ ἥμισυ σχεδὸν ἐξ αὐτῶν ἀπετελεῖτο ἐκ Σλαυομακεδόνων, δηλαδὴ ἐκ Σλαύων γεννηθέντων εἰς τὴν Μακεδονίαν καὶ ἐχόντων καθαρῶς Σλαυϊκὴν συνείδησιν, ἀγωνιζομένων δὲ διὰ τὴν ὑποδούλωσιν τῆς Ἑλληνικῆς Μακεδονίας εἰς τοὺς Σλαύους. Οἱ συμμορῖται, ἐξ ἄλλου, οἱ ὁποῖοι κατέφυγον εἰς Νοτιοσλαυΐαν, μετὰ τὸ ἀποτυχὸν κομμουνιστικὸν κίνημα τοῦ Δεκεμβρίου 1944, εἶναι τὰ ἴδια ἐκεῖνα ἄτομα, τὰ ὁποῖα εἶχον συνεργασθῆ μετὰ τῶν Βουλγαρικῶν ἀρχῶν κατοχῆς τῆς Μακεδονίας καὶ μετὰ τοῦ Ε.Λ.Α.Σ., κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ Δευτέρου Παγκοσμίου Πολέμου, πρὸς τὸν σκοπὸν ἀποσπάσεως τῆς Μακεδονίας ἐκ τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς ἐνσωματώσεως αὐτῆς εἰς τὴν Κομμουνιστικὴν Βαλκανικὴν Ὁμοσπονδίαν. Ἐκ τοῦ ἑτέρου, ἐπίσης, ἡμίσεος τῶν συμμοριτῶν, τὸ ἐννενήκοντα τοῖς ἑκατὸν ἐξ αὐτῶν προήρχετο ἐκ τῆς βιαίας στρατολογίας.

Ἀνεξαρτήτως, ὅμως, ὅλων αὐτῶν, οἱ συμμορῖται δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ θεωρῶνται Ἕλληνες, ἐπειδὴ συμπτωματικῶς ἐγεννήθησαν εἰς τὴν Χώραν μας, εἴτε ἐπειδὴ ὡμίλουν τὴν

Ἑλληνικὴν γλῶσσαν. Δὲν εἶναι ἡ κοινότης τῆς γλώσσης καὶ τῆς καταγωγῆς τὰ κύρια καὶ μοναδικὰ στοιχεῖα τῆς ἐθνικότητος ἑνὸς ἀτόμου. Βασικὸν καὶ οὐσιαστικὸν στοιχεῖον, τὸ ὁποῖον χαρακτηρίζει τὴν ἐθνικότητα ἑνὸς ἀτόμου, εἶναι, ἐπίσης, ὁ ἐθνικὸς τρόπος τοῦ σκέπτεσθαι, τοῦ αἰσθάνεσθαι καὶ τοῦ ἐνεργεῖν. Ὁ δρῶν κατὰ τοῦ Ἔθνους του, ὑπηρετῶν καὶ ἐκτελῶν πιστῶς τὰς ἐντολὰς καὶ τὰ κατακτητικὰ σχέδια ξένης δυνάμεως, εἰς βάρος τῆς Χώρας του, παύει νὰ εἶναι αὐτοπροαιρέτως καὶ ἐξ ὑπαιτιότητός του τέκνον αὐτοῦ.

Ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου αὐτοῦ γράφει ὁ Ἀλέξης Ἑλικιώτης, εἰς τὴν σελίδα 436 τοῦ βιβλίου του «*Ἱστορικὴ Ἀναμέτρηση*»: «*Τὸ Κ.Κ.Ε. ἐξαπολύοντας τὸν Τρίτο Γῦρο ἐνεργοῦσε σὰν ἐνσυνείδητο ὄργανο τῆς Βαλκανικῆς πολιτικῆς τῆς Ρωσσίας καὶ συναυτουργὸς τῆς πραγματοποιήσεως τῶν ἐδαφικῶν βλέψεων τῶν γειτόνων. Ἡ ἐνέργεια τοῦ Κ.Κ.Ε. ἐντεταγμένη μέσα στὸν γενικώτερο σχεδιασμὸ τοῦ Σλαυϊκοῦ ἐπεκτατισμοῦ, δὲν ἦταν, σὲ τελευταία ἀνάλυση, οὔτε κἂν δική του πρωτοβουλία. Ἡ πρωτοβουλία του ἦταν πρωτοβουλία τοῦ μισθοφόρου ἢ τοῦ πιονιοῦ. Ἦταν πρόθυμος ἐκτελεστὴς ξένων ἀποφάσεων τὸ Κ.Κ.Ε. καὶ δουλικὸς ὑπηρέτης ξένων ἐπιδιώξεων. Ἡ πραγματικότης συνοψίζεται στὴ φράση τοῦ Ζαχαριάδη ποὺ εἰπώθηκε στὶς παραμονὲς τῆς ἐξαπολύσεως τῆς Ἀνταρσίας: «Ὅσο πιὸ κάτω κατεβαίνουν οἱ Σλαῦοι κομμουνιστὲς τῆς Βαλκανικῆς, τόσο τὸ καλύτερο διὰ τὸ Κ.Κ.Ε.*»!

Βασικὸν καὶ οὐσιαστικὸν ἐπίσης στοιχεῖον, τὸ ὁποῖον χαρακτηρίζει τὴν ἐθνικότητα ἑνὸς ἀτόμου εἶναι καὶ ἡ Παιδεία, δηλαδὴ ἡ ἐκπαίδευσις, ἡ μόρφωσις, ἡ ἀγωγή. Ὁ περίφημος ῥήτωρ καὶ διδάσκαλος Ἰσοκράτης, ὁ ὁποῖος ἀπέδιδεν ἰδιαιτέραν καὶ μεγαλυτέραν σημασίαν εἰς τὴν πνευματικὴν συγγένειαν, ἐκ τῆς λόγω καταγωγῆς τοιαύτης, εἰς τὸν «*πανηγυρικὸν*» πολιτικὸν λόγον του περὶ Ἑλλήνων, διετύπωσε τὸ ἑξῆς σοφὸν ἀπόφθεγμα, τὸ ὁποῖον κατ' ἐλευθέραν μετάφρασιν ἔχει ὡς ἑξῆς: «*Ἕλληνες ἀποκαλοῦνται, πολὺ περισσότερον ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι ἔλαβον Ἑλληνικὴν ἀγωγὴν καὶ ἐκπαίδευσιν, παρὰ οἱ ἔχοντες κοινὴν καταγωγήν*». Δὲν ἀρκεῖ δηλαδὴ

διὰ νὰ θεωρηθῆ τις ὡς Ἕλλην, νὰ προέρχηται ἐξ Ἑλλήνων τὸ γένος γονέων, ἀλλὰ εἶναι ἀπαραίτητον νὰ ἔχη λάβει καὶ Ἑλληνικὴν παιδείαν, διὰ νὰ ἀποκτήση Ἑλληνικὴν συνείδησιν. Διὰ τὸν Ἰσοκράτην, τὸν Πλάτωνα καὶ τὴν ἐποχήν των, τὸ ἐννοιολογικὸν περιεχόμενον τῆς λέξεως *«παιδεία»* εἶχεν ἐπεκταθῆ καὶ εἶχε συνδεθῆ μεταξὺ ἄλλων καὶ μὲ τὴν ἔννοιαν τῆς ἐθνικότητος ἑνὸς ἀτόμου. Ἄλλως τε, τὸ γλωσσικὸν κριτήριον δὲν ἠμπορεῖ νὰ θεωρηθῆ ὡς τὸ κύριον γνώρισμα τῆς ἐθνικῆς συνειδήσεως καὶ δὲν θεωρεῖται ἐπαρκὲς διὰ τὸν καθορισμὸν τῆς ἐθνικότητος. Τὸ νὰ ὁμιλῆ τις τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν, ἔστω καὶ ἂν αὐτη εἶναι ἡ μητρική του γλῶσσα, δὲν σημαίνει ἀπαραιτήτως ὅτι εἶναι Ἕλλην, ἐὰν ταὐτοχρόνως δὲν σκέπτεται Ἑλληνικὰ καὶ δὲν ἀγωνίζεται ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος. Ἡ γλῶσσα ἀποτελεῖ σαφῶς ἐξωτερικὸν δηλωτικὸν τῆς ἐθνικότητος καὶ οὐχὶ οὐσιαστικὸν γνώρισμα αὐτῆς. Οὐσιαστικὸν γνώρισμα εἶναι ἡ Ἑλληνικὴ ἐθνικὴ συνείδησις. Ἑπομένως καὶ κοινωνιολογικῶς, ὁ Συμμοριτοπόλεμος δὲν ἦτο *«ἐμφύλιος πόλεμος»*, ἀλλὰ πόλεμος μεταξὺ Ἑλλήνων καὶ ἑλληνοφώνων μισθοφόρων ξένου Κράτους, τοῦ Σοβιετικοῦ.

Ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἀκόμη ὁ γνωστὸς Βουλγαρόφιλος Γερμανὸς συγγραφεὺς Βάϊγκαν, εἰς τὰς σελίδας 1-2 τοῦ βιβλίου του *«Ἐθνολογία τῆς Μακεδονίας»*, ἀναγνωρίζει ὅτι ἡ ἐπιστήμη δὲν πρέπει νὰ ἱκανοποιῆται διὰ τῆς πολιτικῆς ἀπόψεως, συμφώνως πρὸς τὴν ὁποίαν ἡ μητρικὴ γλῶσσα ἑνὸς ἀτόμου καθορίζει τὴν ἐθνικότητά του. *«Ἡ γλῶσσα*, γράφει, *εἶναι κάτι τὸ ἐξωτερικὸν καὶ μεταβλητὸν καὶ δὲν πρέπει μόνον αὐτὴ νὰ λαμβάνηται ὡς κρίσις διὰ τὸν καθορισμὸν τῆς ἐθνικότητος, ἀλλὰ αἱ πνευματικαὶ καὶ σωματικαὶ ἰδιότητες, τὰ ἤθη καὶ τὰ λαϊκὰ ἔθιμα»*. Καὶ ὁ Δημήτριος Ζάγκλης, ὁ ὁποῖος παραθέτει τὴν ἐπιστημονικὴν θεωρίαν τοῦ Γερμανοῦ συγγραφέως Βάϊγκαν, εἰς τὰς σελίδας 536 καὶ 537, τοῦ βιβλίου του *«Ἡ Μακεδονία τοῦ Αἰγαίου καὶ οἱ Γιουγκοσλαῦοι»*, συμπληρώνει: *«Πρώτιστον καὶ κυριώτερον ἐξ ὅλων τῶν βασικῶν γνωρισμάτων τὰ ὁποῖα καθορίζουν τὴν ἐθνικότητα ἑνὸς ἀτόμου ἢ μιᾶς ὁμάδος ἀτόμων, εἶναι ἡ ψυχὴ καὶ ἡ συνείδησις. Ἡ γλῶσσα*

εἶναι τὸ ἔνδυμα ἑνὸς ἀτόμου, δὲν εἶναι τὸ σῶμα του οὔτε ἡ ψυχή του καί ἡ συνείδησίς του».

Ἐὰν εἰς τὰς τάξεις τῶν συμμοριτῶν συμπεριελαμβάνοντο καὶ Ἕλληνες ἐπιστρατευθέντες βιαίως, παιδιά, τραγικὰ θύματα τοῦ *«παιδομαζώματος»* ἢ καὶ παρασυρθέντες καὶ παραπλανηθέντες, οἵτινες, μάλιστα, ἠγνόουν διατὶ ἐπολέμουν καὶ ὑπὲρ ποίων ἠγωνίζοντο, τοῦτο τὸ γεγονὸς δὲν μεταβάλλει καὶ δὲν ἀλλοιώνει τὸν χαρακτῆρα τοῦ πολέμου.

ΤΟ ΠΑΙΔΟΜΑΖΩΜΑ
ΕΓΚΛΗΜΑ ΓΕΝΟΚΤΟΝΙΑΣ

Προκειμένου νὰ καταδειχθῆ ὅτι, σύμπασα ἡ ἡγεσία τοῦ κομμουνιστοσυμμοριτισμοῦ, διακατείχετο ὑπὸ Σλαυϊκῆς συνειδήσεως καὶ ἦτο ἐχθρὰ πρὸς τὸ Ἑλληνικὸν ἔθνος, ἀρκεῖ νὰ ἀναφερθῶμεν ἀφ' ἑνὸς μὲν εἰς τὸ διαπραχθὲν ὑπ' αὐτῆς, ἀπὸ τοῦ Ἰανουαρίου 1948, ἔγκλημα γενοκτονίας κατὰ τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς καὶ ἀφ' ἑτέρου εἰς τὴν διαπαιδαγώγησιν τὴν ὁποίαν ἐλάμβανον οἱ ἀπαχθέντες βιαίως ἐκ τῆς ἀγκάλης τῆς μητρός των Ἑλληνόπαιδες, τὰ τραγικὰ ἐκεῖνα θύματα τοῦ παιδομαζώματος πρὸς τὸν σκοπὸν ἀλλοιώσεως τῆς ἐθνικῆς των συνειδήσεως. Καὶ ὅσον ἀφορᾶ μὲν εἰς τὸ Σλαυϊκῆς καὶ σατανικῆς ἐμπνεύσεως ἀποτρόπαιον ἔγκλημα τοῦ *«παιδομαζώματος»*, τὸν σύγχρονον αὐτὸν γενιτσαρισμόν, ἀρκεῖ νὰ ὑπομνησθῆ ὅτι ὁ Νῖκος Ζαχαριάδης καὶ ὁ Μᾶρκος Βαφειάδης εἶναι ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι βαρύνονται μὲ τὴν ἀναβίωσιν, μετὰ ἓξ περίπου αἰῶνας, τοῦ σχεδίου γενοκτονίας εἰς βάρος τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς. Μόνον ξένος κατακτητής, μόνον ἐχθρὸς τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους, μόνον ἄτομα ἐστερημένα παντελῶς Ἑλληνικῆς ἐθνικῆς συνειδήσεως, ἦτο δυνατὸν νὰ διαπράξουν παρόμοιον εἰδεχθὲς ἔγκλημα.

Ὁ διαπρεπὴς λογοτέχνης Στρατῆς Μυριβήλης, εἰς τὴν σελίδα 13 τοῦ βιβλίου του *«Ὁ κομμουνισμὸς καὶ τὸ παιδομάζωμα»*, δίδει μίαν ἐναργῆ εἰκόνα τῆς φρίκης τοῦ διαπραχθέντος βδελυροῦ τούτου ἀνοσιουργήματος: *«Αὐτὴ τὴ φορά*, γράφει, *δὲν κράζεται Ὀρχὰν ὁ Σουλτᾶνος. Σλαυϊκὸ εἶναι τὄνομά του. Καρᾶ-Ἀλῆ-Τζεντερελῆ λέγανε τὸ Σατανᾶ ποὺ ἐνέπνευσε στὸν Ὀρχὰν τὸ παιδομάζωμα. Μᾶρκο κράζουν τὸν κακοῦργο ἑλληνοφάγο ποὺ τὸ συνεχίζει. Οἱ Σουλτᾶνοι τἄπαιρναν 14 καὶ*

15 χρονῶν. Ἔπαιρναν μόνο ἕνα ἢ δύο ἀπὸ κάθε σπίτι. Οἱ ἑλληνόφωνοι Σλαῦοι τὰ παίρνουν ὅλα. Ἀγόρια καὶ κορίτσια. Καὶ τὰ παίρνουν ἀπὸ τριῶν χρονῶν κι ἀπάνω γιὰ νὰ ξεχνᾶνε γρήγορα τὴ γλῶσσα στὰ χέρια τῶν ἀλλοφύλων».

Ἕνα ἔτος μετὰ τὴν ἔναρξιν τοῦ παιδομαζώματος, ἔνιοι ἐκ τῶν ἁρπαγέντων βιαίως Ἑλληνοπαίδων, ἀρρένων καὶ θηλέων, ἡλικίας μόλις 15-16 ἐτῶν, ἀφοῦ ὑπέστησαν στοιχειώδη καὶ ὑποτυπώδη στρατιωτικὴν ἐκπαίδευσιν, ὡδηγήθησαν παρὰ τὴν θέλησίν των ἐκ τῶν Χωρῶν τοῦ Σιδηροῦ Παραπετάσματος, διὰ νὰ πολεμήσουν ἐναντίον τῆς πατρίδος των καὶ ὑπὲρ τῶν Σλαυϊκῶν ἐπιδιώξεων.

Ὅσον δὲ ἀφορᾶ εἰς τὸ σχέδιον ἀφελληνισμοῦ τῶν θυμάτων τοῦ παιδομαζώματος, ἀρκεῖ νὰ ἀναγνώση κανεὶς τὰς ἐκπαιδευτικὰς ὁδηγίας, τὰς ὁποίας ἐξέδωσε τὸ Κ.Κ.Ε., διὰ νὰ διαπιστώση τὴν προσπάθειαν ἀλλοιώσεως τῆς ἐθνικῆς συνειδήσεως τῶν Ἑλληνοπαίδων καὶ τῆς μετατροπῆς των εἰς γενιτσάρους τοῦ μαρξισμοῦ καὶ τῶν Σλαύων. Αἱ ἐκπαιδευτικαὶ αὐταὶ ὁδηγίαι, τὰς ὁποίας ὑπογράφουν, ἐκ τῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Παιδομαζώματος, οἱ φέροντες τὸ στίγμα τῆς ἐθνικῆς προδοσίας, Πέτρος Κόκκαλης, Ἔλλη Ἀλεξίου καὶ Γ. Ἀθανασιάδης, περιλαμβάνουν τὰ ἑξῆς καταπληκτικά: *«Τὰ παιδιά μας πρέπει νὰ τρέφουν ξεχωριστὴ ἀγάπη πρὸς τοὺς λαοὺς τῆς Σοβιετικῆς Ἕνωσης, ποὺ κρατᾶνε πρωτοπόρο καὶ καθοδηγητικὸ ρόλο στοὺς ἀγῶνες γιὰ τὴ λευτεριά»*! Ἀλλὰ καὶ ἡ κομμουνιστικὴ ἐπιθεώρησις *«Νέος Κόσμος»*, τοῦ Ἰανουαρίου 1954, ὡς καὶ ἡ κομμουνιστικὴ ἐφημερὶς *«Ἀγωνιστής»*, ἀναφερόμεναι εἰς τὴν εἰσήγησιν τοῦ συμμορίτου Βουρνᾶ, πρὸς τὸ συγκροτηθέν, ἐν Πολωνίᾳ, ὑπὸ τὴν αἰγίδα τῆς Σλαυϊκῆς ὀργανώσεως *«Ἤλιντεν»*, Συνέδριον Σλαυομακεδόνων, γράφουν: *«Τὰ παιδιά μας στὶς Λαϊκὲς Δημοκρατίες διαπαιδαγωγοῦνται, κατὰ τὸ πρότυπον τῆς ἡρωϊκῆς κομσομὸλ καὶ τῶν νεολαιῶν τῶν Λαϊκῶν Δημοκρατιῶν, σὲ διεθνιστές. Διαπαιδαγωγοῦνται στὸ πνεῦμα τῆς ἀπεριόριστης ἀγάπης καὶ ἀφοσίωσης στὴ μάννα μας Σοβιετικὴ Ἕνωση»*! Δηλαδή, διὰ τὴν ἡγεσίαν τοῦ Κ.Κ.Ε. καὶ τῶν κομμουνιστοσυμμοριτῶν,

μάννα τους, πατρίδα τους, ἔθνος τους εἶναι ἡ Σοβιετικὴ Ἕνωσις! Περὶ Ἑλλάδος δὲν ἀναφέρεται οὔτε λέξις. Τοῦτο εἶναι φυσικὸν μόνον δι' ἄτομα στερούμενα Ἑλληνικῆς ἐθνικῆς συνειδήσεως καὶ ἐμφορούμενα ὑπὸ καθαρῶς Σλαυϊκῆς τοιαύτης. Ἀλλὰ καὶ ἡ κομμουνιστικὴ ἐφημερὶς «*Ἀγωνιστής*», τῆς 31ης Αὐγούστου 1962, ἐκδιδομένη ὑπὸ τῶν φυγάδων συμμοριτῶν, ἐν Τσεχοσλοβακίᾳ, γράφει εἰς ἄρθρον της: «*Πρέπει νὰ γίνωνται προκηρύξεις διαγωνισμοῦ μὲ πατριωτικὰ περιεχόμενα, ὅπως: «Γιὰ νὰ γνωρίσουμε τὴν ἱστορία τοῦ Σλαυομακεδονικοῦ Λαοῦ*»!

Τά μεγαλύτερα παιδιά (14-18 ἐτῶν) ἐκ τοῦ παιδομαζώματος, μετά ἀπό σύντομον στρατιωτικήν ἐκπαίδευσιν εἰς Ἀλβανίαν καί Νοτιο-σλαυΐαν, ἐξωπλίζοντο καί ἀπεστέλλοντο ὑποχρεωτικῶς εἰς τήν Ἑλλάδα, διά νά πολεμήσουν ἐναντίον τῆς πατρίδος των. (Νεαροί ἐκ τοῦ παιδομαζώματος, αἰχμάλωτοι τοῦ Ἑλληνικοῦ Στρατοῦ.)

ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΙΟΝ
ΤΟΥ 1989
ΑΣΕΒΕΙ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑΝ
ΚΑΙ ΠΛΑΣΤΟΓΡΑΦΕΙ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑΝ

ΔΙΑ ΝΟΜΟΥ ΤΙΜΑΤΑΙ Η ΠΡΟΔΟΣΙΑ ΚΑΙ ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΚΑΙ ΛΟΙΔΟΡΕΙΤΑΙ Η ΘΥΣΙΑ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΠΟΛΕΜΙΣΤΩΝ

Ἐνῶ, λοιπόν, ἡ Γενικὴ Συνέλευσις τοῦ Ὀργανισμοῦ Ἡνωμένων Ἐθνῶν καὶ τὸ Συμβούλιον Ἀσφαλείας, διεπίστωσαν, ἐκ τῆς ἐπιτοπίου ἐξετάσεως τῆς Ἐρευνητικῆς Ἐπιτροπῆς καὶ τῆς Βαλκανικῆς Ἐπιτροπῆς, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῆς ἐπισταμένης μελέτης καὶ τοῦ ἐλέγχου πολλῶν πειστηρίων, ὅτι ὁ διεξαγόμενος ἐν Ἑλλάδι ἀγὼν δὲν ἦτο *«ἐμφύλιος πόλεμος»*, ἀλλὰ *«συμμοριακὸς πόλεμος»*, ὑποστηριζόμενος, ἐνισχυόμενος καὶ διευθυνόμενος ὑπὸ τῶν Βορείων ὁμόρων γειτόνων τῆς Ἑλλάδος, πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ ἐδαφικοῦ διαμελισμοῦ αὐτῆς καὶ τῆς ὑποδουλώσεώς της εἰς τὸν κομμουνιστικὸν συνασπισμόν.

Ἐνῶ σύμπας ὁ πολιτικὸς κόσμος τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ἄνευ οἱασδήποτε ἐξαιρέσεως, ὁ ἔχων προσωπικὴν ἀντίληψιν τῆς πραγματικότητος, διεπίστωνεν ὅτι διεκυβεύετο ἡ ἐδαφική μας ἀκεραιότης καὶ ἡ ἐθνική μας ἀνεξαρτησία καὶ ὡμίλει βάσει ἐπισήμων καὶ πλήρως ἠγγυημένων τεκμηρίων, περὶ *«ἐπιδρομῆς τῶν Βορείων γειτόνων μας, πρὸς ἐξυπηρέτησιν τῶν κατακτητικῶν των βλέψεων εἰς βάρος τῆς ἐδαφικῆς μας ἀκεραιότητος»*.

Ἐνῶ, τέλος, τὰ ἱστορικῶς βεβαιωθέντα γεγονότα καὶ αἱ ὁμολογίαι τῶν κυριωτέρων πρωταγωνιστῶν τῆς ἐπιδρομῆς ἀλλοφύλων, ἐτεκμηρίωσαν καὶ ἀπέδειξαν ὅτι δὲν ἐπρόκειτο περὶ *«ἐμφυλίου πολέμου»* (δηλαδὴ περὶ ἰδεολογικοῦ ἢ κοινωνικοῦ ἀγῶνος), ἀλλὰ περὶ ξενοκινήτου εἰσβολῆς ἀργυρωνήτων πρακτόρων τοῦ Σλαυϊσμοῦ, κατ' ἐπιταγὴν καὶ πρὸς ὄφελος τῆς Μόσχας καὶ τῶν Σλαύων γειτόνων μας, διὰ καθαρῶς ἐπεκτατικοὺς σκοποὺς εἰς βάρος τῆς Ἑλλάδος.

Ἦλθε, τεσσαράκοντα ἔτη μετὰ τὴν λῆξιν τοῦ Συμμοριτοπολέμου, ἡ προελθοῦσα ἐξ ἰδεολογικῆς ἐπιμειξίας, μεταξὺ *«Νέας Δημοκρατίας»* καὶ *«Συνασπισμοῦ τῆς Ἀριστερᾶς»* (Κ.Κ.Ε.), Κυβέρνησις Τζαννῆ Τζαννετάκη νὰ ὑποδυθῆ τὸν ρόλον ἱστορικοῦ συγγραφέως. Αὕτη, χωρὶς νὰ ἔχη προκύψει, ἐν τῷ μεταξύ, οὐδὲν ἀπολύτως νεώτερον στοιχεῖον, τὸ ὁποῖον νὰ ἀναιρῆ ἔστω καὶ μερικῶς, τὰς διεθνῶς ἀνεγνωρισμένας, βάσει ἀδιασείστων πειστηρίων καὶ ἀξιοπίστων μαρτυριῶν, διαπιστώσεις περὶ *«ξενοκινήτου εἰσβολῆς μισθοφόρων τοῦ Σλαυϊσμοῦ»* καὶ περὶ *«κομμουνιστοσυμμοριτοπολέμου»* καί, χωρὶς νὰ ἔχουν ἱστορικῶς καὶ ἐπαρκῶς ἀντικρουσθῆ αἱ ἀποδειχθεῖσαι ὡς ἐκ προθέσεως γενόμεναι πράξεις ἐσχάτης προδοσίας τῆς ἡγεσίας τοῦ Κ.Κ.Ε., διὰ τῆς ἔργῳ ἐπιδιώξεως ἀποσπάσεως τῆς Μακεδονίας καὶ Θράκης ἐκ τῆς Ἑλληνικῆς ἐπικρατείας, πρὸς ἐξυπηρέτησιν τῶν κατακτητικῶν σχεδίων ξένων Δυνάμεων. Ἀλλά, διὰ λόγους καθαρῶς εὐθηνῆς καὶ εὐτελοῦς πολιτικῆς καὶ μικροκομματικῆς σκοπιμότητος καὶ ἰδιοτελείας, καὶ κατόπιν ἀπαιτήσεως καὶ ἐκβιασμοῦ τοῦ Κ.Κ.Ε., ἔσπευσε, ἡ Κυβέρνησις Τζαννετάκη, νὰ μεταβάλη καὶ νὰ παραγράψη τὴν ἱστορικὴν ἀλήθειαν, νὰ ἀνατρέψη τὰ γεγονότα, νὰ ἀναθεωρήση αὐθαιρέτως καὶ νὰ διαστρεβλώση τὴν Ἱστορίαν καί, τέλος, νὰ διαγράψη τὰ ἐγκλήματα καὶ τὰς προδοσίας τοῦ Κομμουνισμοῦ εἰς βάρος τῆς Ἑλλάδος.

Οὕτω, τὴν 15ην Σεπτεμβρίου 1989, διὰ τῆς ψηφίσεως, ὑπὸ τῆς Βουλῆς τῶν Ἑλλήνων, τοῦ ἐπαισχύντου καὶ ἐπονειδίστου Νόμου 1863/89 *«Περὶ ἄρσεως τῶν συνεπειῶν τοῦ ἐμφυλίου πολέμου 1944-1949»*, ὁ Συμμοριτοπόλεμος, ὁ ἀντεθνικὸς ἐκεῖνος πόλεμος, μεταβαπτίζεται, ὑπὸ τῶν ἀνιστορήτων ἀναθεωρητῶν καὶ παραχαρακτῶν τῆς Ἑλληνικῆς Ἱστορίας, εἰς *«ἐμφύλιον πόλεμον»* καὶ αἱ ληστρικαὶ κομμουνιστοσυμμορίαι τῶν μισθοφόρων τοῦ Σλαυϊσμοῦ εἰς *«Δημοκρατικὸν Στρατόν»*! Ἐπίσης, ἀπενεμήθησαν, προνομιακῶς, εἰς τοὺς σφαγεῖς τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, εἰς τοὺς ἐνόχους ἐσχάτης προδοσίας, εἰς τοὺς ἐγκληματίας τοῦ Κοινοῦ Ποινικοῦ Δικαίου, εἰς τοὺς ἐπιβουλευ-

θέντας τὴν ἀκεραιότητα καὶ τὴν ἀνεξαρτησίαν τῆς Ἑλλάδος, εἰς τοὺς μητραλοίας, εἰς τοὺς ἀπάτριδας, εἰς τοὺς ἐξωμότας, εἰς τοὺς ἐμμίσθους ἀργυρωνήτους πράκτορας τοῦ Σλαυϊσμοῦ, τιμητικαὶ διακρίσεις, πολεμικαὶ συντάξεις καὶ ἄλλα εὐεργετήματα, ὡς ἐὰν οὗτοι ἐπολέμησαν καὶ ἐθυσιάσθησαν ἐν τῇ ἐκτελέσει τοῦ πρὸς τὴν Πατρίδα των καθήκοντος!

Ἀπόδειξιν πάντων τούτων δίδουν τὰ ἐπίσημα Πρακτικὰ τῆς 25ης καὶ 26ης Συνεδριάσεως τῆς Βουλῆς (29ης καὶ 30ῆς Αὐγούστου 1989), ἐκ τῆς ἀναγνώσεως τῶν ὁποίων προκύπτει, ὅτι οὐδὲν ἀπολύτως νεώτερον ἀποδεικτικὸν στοιχεῖον προσεκομίσθη, τὸ ὁποῖον νὰ ἀνατρέπῃ τὰ συμπεράσματα τῆς αὐθεντικῆς ἱστορικῆς ἀληθείας. Ὁ Συμμοριτοπόλεμος, κατὰ παράβασιν τῆς ἱστορικῆς καὶ ἐθνικῆς ἐπιταγῆς, μετεβαπτίσθη ὅλως αὐθαιρέτως καὶ κατόπιν προηγηθέντος ἀνηθίκου παζαρεύματος, ὑπὸ τῆς Βουλῆς τῶν Ἑλλήνων, εἰς *«Ἐμφύλιον Πόλεμον»* καὶ οἱ ἀργυρώνητοι κομμουνιστοσυμμορῖται εἰς *«Δημοκρατικὸν Στρατόν»*, ἁπλῶς καὶ μόνον εἰς ἀντάλλαγμα τῆς συμμετοχῆς τοῦ Κ.Κ.Ε. εἰς τὸν παρὰ φύσιν σχηματισμὸν τῆς Κυβερνήσεως Τζαννῆ Τζαννετάκη καὶ πρὸς ἐξευμενισμὸν τῶν ληστοσυμμοριτῶν καὶ τῶν συνοδοιπόρων των, οἱ ὁποῖοι συμμετεῖχον εἰς τὸ Κοινοβούλιον.

Ἡ ἐπιχειρηματολογία ἥτις ἐχρησιμοποιήθη διὰ τὴν ἀνομολόγητον καὶ ἐπίμεμπτον αὐτὴν ἀναθεώρησιν τῆς Ἱστορίας, πρὸς χαρακτηρισμὸν τοῦ Συμμοριτοπολέμου ὡς *«Ἐμφυλίου Πολέμου»*, ἦτο: *«... Ἡ ἀνάγκη νὰ ὑπάρξει πολιτικὴ ζωὴ μὲ νέους ὅρους»* (Π. Μπακογιάννης, σελὶς 689). Ἐπίσης, ὑπεστηρίχθη ὅτι: *«...Τὸ νομοσχέδιο ἔχει ἕνα ἠθικὸ καὶ πολιτικὸ νόημα... καὶ σημαίνει τὸ τέλος μιᾶς περιόδου καὶ τὴν ἀρχὴ μιᾶς ἄλλης στὴν πολιτική μας ζωή»* (Π. Μπακογιάννης, σελὶς 689). Καὶ ὁ συνθηκολογήσας μὲ τὸν κομμουνισμόν, πρωθυπουργὸς Τζαννῆς Τζαννετάκης, ὁμιλῶν ἐνώπιον τῆς Βουλῆς, τὴν 29ην Αὐγούστου 1989, ὑπερηφανεύθη ὅτι: *«Εἶμαι εὐτυχὴς γιατὶ σὲ μένα ἔλαχε ὁ κλῆρος νὰ κλείσω ὁριστικά, ἐκ μέρους τῆς*

Κυβερνήσεώς μας, τὸ κεφάλαιον τοῦ Ἐμφυλίου Πολέμου μὲ τὴν κατάρτηση τοῦ σχετικοῦ νομοσχεδίου. Πρόκειται, εἶπε, *γιὰ μιὰ πράξη ἱστορικῆς σημασίας»! Ὑπεστήριξε δέ,* ὅτι *«κάθε πλευρὰ (δηλαδὴ καὶ ὁ Ἐθνικὸς Στρατὸς καὶ οἱ μισθοφόροι τοῦ Σλαυϊσμοῦ κομμουνιστοσυμμορῖται) ἐπάλεψε γιὰ ἰδανικὰ ποὺ τὰ θεωροῦσε δεμένα μὲ τὴν πορεία τῆς Χώρας»* (σελὶς 662)!

Ἤτοι, κατὰ τὴν ἄποψιν τοῦ Πρωθυπουργοῦ Τζαννῆ Τζαννετάκη, οἱ μισθοφόροι τοῦ Σλαυϊσμοῦ κομμουνιστοσυμμορῖται πρέπει νὰ δικαιωθοῦν, ὑπὸ τῆς Βουλῆς τῶν Ἑλλήνων, ἐπειδὴ ὁ ἀγών των καὶ αἱ προσπάθειαί των διὰ τὴν ἐκχώρησιν τῆς Μακεδονίας καὶ τῆς Θράκης εἰς τοὺς Σλαύους γείτονάς μας θεωροῦνται ὡς ... μέγα ἐθνικὸν ἰδανικὸν συνδεδεμένον μὲ τὴν πορείαν τῆς Ἑλλάδος!

Ἀλλὰ καὶ ὁ ἡγέτης τῆς *«Νέας Δημοκρατίας»* Κωνσταντῖνος Μητσοτάκης, παραχαράσσων καὶ διαστρεβλώνων τὴν ἱστορικὴν ἀλήθειαν καὶ παραποιῶν τὰ τεκμηριωμένα γεγονότα, συνεπλήρωσε: *«Δεχόμαστε, σήμερα, ἔφθασε ἡ ὥρα νὰ ποῦμε ὅλοι οἱ Ἕλληνες καθαρὰ τὴν ἁπλῆ ἀλήθεια, ὅτι ὑπῆρξε ἐμφύλιος πόλεμος. Ἀδελφὸς ἐπολέμησε ἀδελφό»* (σελὶς 667)!

Ἐν τῇ ῥύμῃ, ὅμως, τῶν λόγων των, οἱ ὁμιληταὶ εἶπον καὶ μίαν ἀλήθειαν, ἡ ὁποία ἀρκεῖ διὰ νὰ καταδείξῃ, ὅτι ἡ πρᾶξις αὕτη τῆς Βουλῆς τῶν Ἑλλήνων ἦτο μία καθαρῶς εὐθηνὴ κομματικὴ συναλλαγή, διὰ τῆς ὁποίας ἐχλευάζετο, ἐλοιδορεῖτο καὶ ὠνειδίζετο ἡ θυσία χιλιάδων νέων, οἱ ὁποῖοι ὑπακούσαντες εἰς τὴν φωνὴν καὶ τὰ κελεύσματα τῆς Πατρίδος, προσέφεραν τὴν ζωήν των διὰ τὴν ἐλευθερίαν, τὴν ἐθνικὴν ἀνεξαρτησίαν καὶ τὴν ἐδαφικὴν ἀκεραιότητα τῆς Ἑλλάδος. Εἶπε, συγκεκριμένως, ὁ Τζαννῆς Τζαννετάκης: *«Ἡ ἱστορία θὰ κρίνει τὶς πτυχὲς τῆς σύνθετης πορείας ἐκείνης τῆς ἐποχῆς...»* (σελὶς 662) καὶ ὁ Κωνσταντῖνος Μητσοτάκης συνεπλήρωσε: *«Γιὰ τὸ παρελθόν, τὸ λόγο ἔχει ἡ ἱστορία. Αὐτὴ θὰ κρίνει προθέσεις καὶ συμπεριφορὲς στὸ πλαίσιο τῶν προθέσεων...»* (σελὶς 666). Τέλος, ὁ μετ' ὀλίγας μόλις ἡμέρας δολοφονηθεὶς Παῦλος Μπακογιάννης ἀπεφάνθη: *«Κανεὶς δὲν χρειάζεται καὶ κανεὶς δὲν καλεῖται νὰ στερηθῇ τῆς ἱστορικῆς του μνήμης. Ὁ καταλογισμὸς εὐθυνῶν καὶ*

ἡ ἐξεύρεσις τῆς ἱστορικῆς ἀλήθειας ἀνήκουν στὸν ἱστορικό».

Δηλαδή, ἐνῶ παρεδέχθησαν ὅτι *«τὸν λόγον ἔχει ἡ Ἱστορία»* καὶ *«ἡ ἐξεύρεσις τῆς ἱστορικῆς ἀληθείας ἀνήκει εἰς τὸν ἱστορικόν»*, ἐν τούτοις οὗτοι παραγνωρίσαντες καὶ περιφρονήσαντες πρὸς στιγμὴν τὴν πραγματικότητα αὐτήν, μετεμορφώθησαν εἰς... *«Ἵδρυμα Ἱστορικῶν Μελετῶν»* καί, ἐν μιᾷ νυκτί, ἀνεθεώρησαν κατὰ τρόπον αὐταρχικὸν καὶ ἀπολυταρχικόν, τὴν ἱστορίαν ἱερῶν ἐθνικῶν καὶ πολυαιμάκτων σκληρῶν ἀγώνων τεσσάρων ὁλοκλήρων ἐτῶν!

Ἀπόδειξιν δέ, περὶ τοῦ ὅτι ἡ γενομένη ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Κοινοβουλίου τοῦ 1989 μεταβάπτισις τοῦ Συμμοριτοπολέμου εἰς *«Ἐμφύλιον Πόλεμον»*, δὲν ἔχει σχέσιν μὲ τὴν ἱστορικὴν ἀλήθειαν ἀλλ' ἀποτελεῖ προϊὸν εὐτελοῦς καὶ ἀνιέρου κομματικῆς συναλλαγῆς, προσφέρει ἡ ὁμιλία τοῦ Πρωθυπουργοῦ Κωνσταντίνου Μητσοτάκη εἰς Γύθειον Λακωνίας, τὴν 30ὴν Μαΐου 1992. Οὗτος, ἀναφερόμενος εἰς τὰ ἐθνικὰ θέματα εἶπε, μεταξὺ ἄλλων: *«Ἀναφέρομαι ἰδιαίτερα στὸ πρόβλημα τῆς Δημοκρατίας τῶν Σκοπίων, γιὰ νὰ πῶ ὅτι αὐτὴ τὴ Δημοκρατία τὴν ἔφτιαξαν τὸ 1945 ὁ Στάλιν μὲ τὸν Τίτο γιὰ νὰ ἐξυπηρετήσουν τὰ σχέδια τοῦ κομμουνισμοῦ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ποὺ ἦταν ἡ ἐξάπλωση τῆς ἐπιρροῆς του εἰς τὴν περιοχὴ τῆς Ἑλλάδος μὲ ἔξοδο στὴ Θεσσαλονίκη. Καὶ ἀπετέλεσε ἡ δημιουργία αὐτῆς τῆς Δημοκρατίας, ποὺ γιὰ πρώτη φορὰ τὸ 1945 πῆρε τὸ ἑλληνικὸ ὄνομα τῆς Μακεδονίας, τὸ ἔναυσμα γιὰ τὴν ἔκρηξη τοῦ ἐμφυλίου πολέμου στὴν Ἑλλάδα ποὺ τὸν πληρώσαμε. Πολεμήσατε καὶ ἐσεῖς, κατ' ἐξοχήν, μαζὶ μὲ τοὺς ἄλλους Ἕλληνες, μὲ δεκάδες χιλιάδες ἀνθρώπους ποὺ θυσιάστηκαν καὶ μὲ βαρύτατες οἰκονομικὲς ζημίες».*

Δηλαδὴ ἐχρειάσθησαν τρία ὁλόκληρα χρόνια διὰ νὰ ὁμολογήση ὁ Πρωθυπουργὸς τῆς Ἑλλάδος ὅτι, ὁ κατ' εὐφημισμὸν λεγόμενος *«ἐμφύλιος πόλεμος»*, ἐγένετο εἰς ἐφαρμογὴν τοῦ Πανσλαυϊστικοῦ σχεδίου διὰ τὴν ἐξυπηρέτησιν τοῦ διεθνοῦς κομμουνισμοῦ καὶ διὰ τὴν διέξοδον τῆς Σοβιετικῆς Ἑνώσεως,

μέσω τῆς Μακεδονίας καὶ τῆς Θεσσαλονίκης, εἰς τὸ Αἰγαῖον. Αὐτὸ τὸ σχέδιον τῆς Ρωσσικῆς Ἰμπεριαλιστικῆς πολιτικῆς, μὲ ἐντολὴν τοῦ Στάλιν καὶ ὑπεύθυνον διὰ τὴν ἐφαρμογήν του τὸν Τίτο, ἐκλήθησαν νὰ ἐξυπηρετήσουν καὶ νὰ ἐφαρμόσουν ἐν τῇ πράξει ἡ ἡγεσία καὶ τὰ στελέχη τοῦ Κ.Κ.Ε., δηλαδὴ οἱ μισθοφόροι τοῦ Σλαυϊσμοῦ, διὰ τῆς ἐξαπολύσεως ἐναντίον τῆς Ἑλλάδος τοῦ *«Τρίτου Γύρου»*, ἤτοι τοῦ Συμμοριτοπολέμου.

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΔΕΝ ΓΡΑΦΕΤΑΙ ΜΕ ΙΔΙΟΤΕΛΕΙΣ ΝΟΜΟΥΣ ΑΛΛΑ ΜΕ ΓΕΓΟΝΟΤΑ, ΤΕΚΜΗΡΙΑ ΚΑΙ ΑΙΜΑ

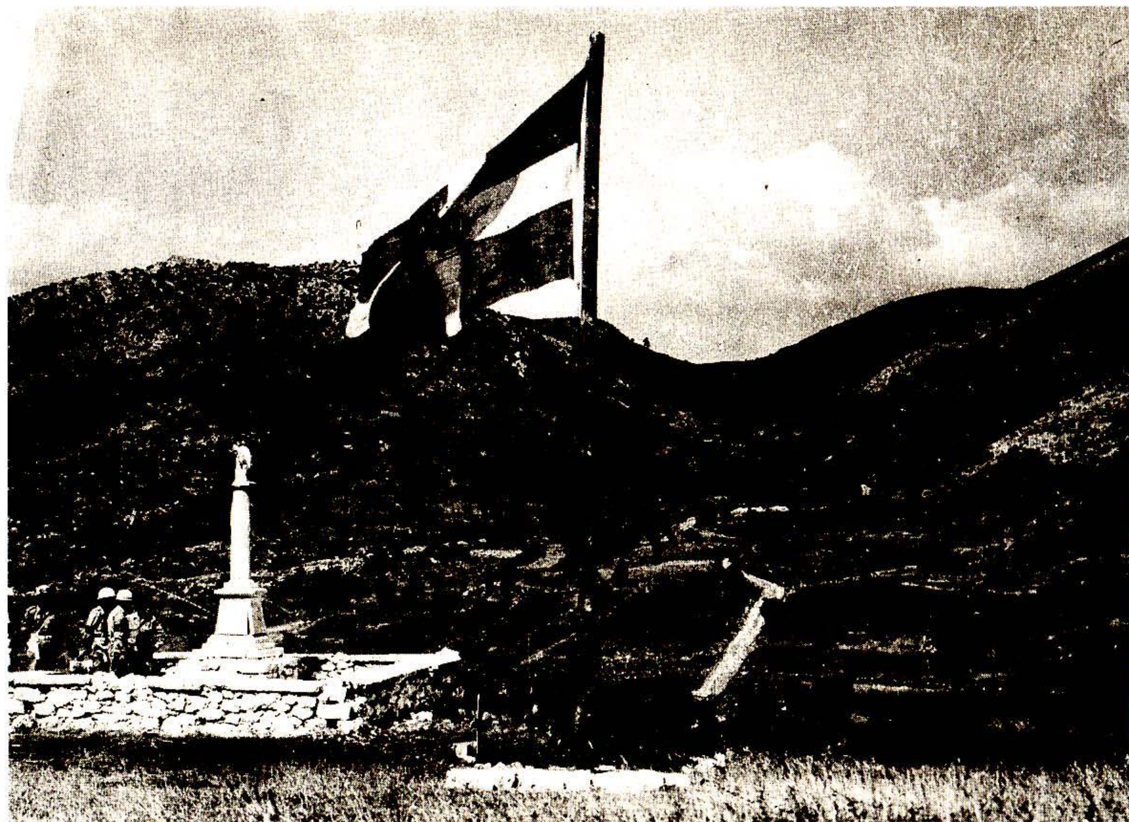
Βεβαίως, ὅμως, ὁ ἀμερόληπτος καὶ ἀντικειμενικὸς ἱστορικός, ἔχων πρὸ αὐτοῦ τὰ ἀληθῆ, συνταρακτικὰ καὶ πλήρως τεκμηριωμένα ἐπίσημα στοιχεῖα, τὰ ἀποδεικνύοντα τὴν κατὰ τρόπον ἀναμφισβήτητον φύσιν τοῦ ἀγῶνος, τῆς περιόδου 1945-1949, ὡς καὶ τὴν ἀκατάλυτον φωνὴν τῶν δεκάδων χιλιάδων θυσιασθέντων εἰς τὸν βωμὸν τῆς ἐλευθερίας, τῆς ἐθνικῆς ἀνεξαρτησίας καὶ τῆς ἀκεραιότητος τῆς Ἑλλάδος, οἱ ὁποῖοι ζητοῦν σεβασμὸν πρὸς τὴν μνήμην των καὶ δικαίωσιν τῶν ἀγώνων των καὶ τῆς ὑψίστης προσφορᾶς των, θὰ ἀποφανθῆ ἀδιστάκτως, ὅτι δὲν ὑπῆρξε *«ἐμφύλιος πόλεμος»*, οὔτε ἰδεολογικὸς ἢ κοινωνικὸς ἀγών, ὡς κατ' εὐφημισμόν, ἀνεύθυνοι, ἀνιστόρητοι πλαστογράφοι τῆς ἱστορίας καὶ ἐπιπόλαιοι συνοδοιπόροι τοῦ Κομμουνισμοῦ, μὴ σεβόμενοι τὴν ἱστορικὴν ἀλήθειαν καὶ ἀσκοῦντες ἀφρόνως μικροπολιτικήν, ἠθέλησαν νὰ τὸν ὀνομάσουν, ἀλλὰ ἀντιθέτως ὑπῆρξε ξενικὴ ἐπιβουλὴ μισθοφόρων τοῦ Σλαυϊσμοῦ κομμουνιστοσυμμοριτῶν, ἐστερημένων παντελῶς Ἑλληνικῆς ἐθνικῆς συνειδήσεως.

Ἐπίσης, ὁ ἱστορικὸς τοῦ μέλλοντος θὰ ἀποφανθῆ, μετὰ βεβαιότητος, ὅτι ἐπιδίωξις τοῦ Κ.Κ.Ε. ὑπῆρξεν ἡ Σοβιετοποίησις καὶ ἡ ὑποδούλωσις τῆς Ἑλλάδος εἰς τὸ Σιδηροῦν Παραπέτασμα, ἡ ἐπιβολή, διὰ τῆς στυγνῆς βίας καὶ τῆς καταδυναστεύσεως, ὁλοκληρωτικοῦ καθεστῶτος φασιστικῆς κομμουνιστικῆς δικτατορίας καὶ ὁ διαμελισμὸς καὶ ἀκρωτηριασμὸς τῆς Ἑλλάδος διὰ τῆς παραχωρήσεως τῆς Μακεδονίας καὶ τῆς Θράκης εἰς τοὺς Νοτιοσλαύους καὶ εἰς τοὺς Βουλγάρους, εἰς ἀντάλλαγμα τῆς παρασχεθείσης πρὸς αὐτὸ βοηθείας διὰ τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν ἀνόμων σκοπῶν του.

Ὁ ἀγὼν ἐκεῖνος ἦτο πόλεμος ξένου ἐχθροῦ, ἐναντίον τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους, ἦτο ξενοκίνητος εἰσβολὴ ἀλλοφύλων καὶ ἀρνησιπάτριδων, ἦτο, τέλος, ἀντεθνικὴ συνωμοσία διὰ τὴν βιαίαν ἔνταξιν τῆς Ἑλλάδος εἰς τὸ Σλαυϊκὸν στρατόπεδον. Ὁ Ἕλλην στρατιώτης ἐπολέμησεν ἐναντίον τῶν μισθοφόρων τοῦ Σλαυϊσμοῦ κομμουνιστοσυμμοριτῶν καὶ οὐχὶ ἐναντίον ἀδελφῶν του. Οἱ κομμουνιστοσυμμορῖται, πλὴν τῶν βιαίως στρατολογηθέντων, δὲν ἦσαν Ἕλληνες. Καὶ δὲν ἦσαν Ἕλληνες, διότι ὅπως ὀρθῶς λέγει ὁ γνωστὸς Λογοτέχνης καὶ Ἀκαδημαϊκὸς Στρατῆς Μυριβήλης, εἰς τὴν σελίδα 8 τοῦ βιβλίου του *«Ὁ κομμουνισμὸς καὶ τὸ παιδομάζωμα»:* «Δὲν ὑπάρχουν Ἕλληνες κομμουνιστές. Ὅταν κανεὶς γίνει συνειδητὸς κομμουνιστής, παύει νἆναι Ἕλληνας».

Αἱ ἀναθεωρήσεις, αἱ παραχαράξεις καὶ αἱ πλαστογραφήσεις τῶν σελίδων αὐτῶν τῆς νεωτέρας Ἱστορίας μας -ἡ ὁποία, σημειωτέον, ἐγράφη μὲ τὸ αἷμα πολλῶν χιλιάδων ἁγνῶν Ἑλλήνων πατριωτῶν- οὐδεμίαν σχέσιν ἔχουν μὲ τὴν ἱστορικὴν καὶ τὴν ἀντικειμενικὴν ἀλήθειαν καὶ δὲν πρόκειται, ἐκ λόγων οἱασδήποτε εὐτελοῦς σκοπιμότητος, νὰ ληφθοῦν ὑπ' ὄψιν ὑπὸ τοῦ ἀδεκάστου ἱστορικοῦ τοῦ μέλλοντος. Διότι, συμφώνως πρὸς τὸν μεγαλύτερον ἱστορικὸν τῆς ἀρχαιότητος Θουκυδίδην: *«Ὁ ἱστορικός, ὡς πρώτιστον καθῆκον του ἔχει τὴν μετὰ πείσμονος ἐπιμονῆς ἀναζήτησιν τῆς ἀληθείας».*

Πρὸς τὴν ἀλήθειαν, τὰ ἀδιάσειστα ἀποδεικτικὰ στοιχεῖα καὶ τὸ αἷμα τῶν ἡρωϊκῶς θυσιασθέντων τέκνων τῆς Ἑλλάδος, ὀφείλεται τοὐλάχιστον ὁ ἀπαιτούμενος σεβασμός, προκειμένου νὰ διαπαιδαγωγηθοῦν καὶ νὰ φρονηματισθοῦν ἐθνοπρεπῶς αἱ νεώτεραι γενεαί.

Ἡ Ἑλληνική Σημαία κυματίζει ἐπί τοῦ ἐλευθέρου Μακεδονικοῦ ἐδάφους, πλησίον τῶν συνόρων. Ὁ ἱστός ἔχει τοποθετηθῆ εἰς τό σημεῖον ὅπου ἐτάφησαν δύο ἔνδοξοι Ἕλληνες στρατιῶται (διακρίνονται οἱ νωποί τάφοι καί οἱ σταυροί), θυσιασθέντες διά τήν ἐλευθερίαν τῆς πατρίδος των, τόν Αὔγουστον 1949.

ΝΕΑ ΘΕΣΙΣ

Ἐκδόσεις - Βιβλιοπωλεῖο
Ἱπποκράτους 69α
ΑΘΗΝΑΙ 106 80 - τηλ. 3634 932

ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ
• ΕΚΔΟΣΕΩΝ
• ΠΡΑΚΤΟΡΕΥΣΕΩΝ

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ 1993

ΑΠΑΝΤΑ ΙΩΝΟΣ ΔΡΑΓΟΥΜΗ

1. ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ ....
2. Ο ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ ΜΟΥ ΚΑΙ ΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ..........................
3. ΣΑΜΟΘΡΑΚΗ ....
4. ΤΟ ΜΟΝΟΠΑΤΙ ....
5. ΣΤΑΜΑΤΗΜΑ ....
6. ΟΣΟΙ ΖΩΝΤΑΝΟΙ ....
7. ΜΑΡΤΥΡΩΝ ΚΑΙ ΗΡΩΩΝ ΑΙΜΑ ....
8. ΔΙΑΦΟΡΑ ΑΡΘΡΑ ΣΕ ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ ΚΑΙ ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ.....
.... (Ὑπό Ἔκδοση)

ΑΠΑΝΤΑ ΠΕΡΙΚΛΗ ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΥ

Περιλαμβάνονται: ΞΕΝΟΜΑΝΙΑ, ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗΝ ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΙΝ, ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΡΑΜΜΗ, ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΧΡΩΜΑ, ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΜΟΥΣΙΚΗ, ΝΕΟΝ ΠΝΕΥΜΑ, ΕΚΚΛΗΣΙΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΝ ΚΟΙΝΟΝ (Πρόλογος ἀπό τόν Δημήτρη Λαζογιώργο-Ἑλληνικό) ....

ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟ

1. Ο ΜΥΣΤΙΚΟΣ ΚΩΔΙΚΑΣ ΤΟΥ ΠΥΘΑΓΟΡΑ ΚΑΙ Η ΑΠΟΚΡΥΠΤΟΓΡΑΦΗΣΗ ΤΗΣ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑΣ ΤΟΥ, Ἱπποκράτης Δάκογλου
   (i) ΤΟΜΟΣ 1ος ....
   (ii) ΤΟΜΟΣ 2ος ....
   (iii) ΤΟΜΟΣ 3ος .... (Ὑπό Ἔκδοση)
   (iv) ΤΟΜΟΣ 4ος .... (Ὑπό Ἔκδοση)
2. ΠΕΛΑΣΓΟΙ, Η ΚΑΤΑΓΩΓΗ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ, Ἄννα Δημητρίου ....
3. Ο ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ ΥΠΟ ΞΕΝΗ ΚΥΡΙΑΡΧΙΑ, Ἄννα Δημητρίου..
4. Ο ΚΑΤΑΚΛΥΣΜΟΣ ΤΟΥ ΔΕΥΚΑΛΙΩΝΟΣ, Γεώρ. Ἀτσάλης
5. ΟΙ ΑΠΟΚΑΛΥΨΕΙΣ ΤΟΥ ΑΙΣΧΥΛΟΥ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΤΛΑΝΤΙ-

6. Η ΔΕΛΦΙΚΗ ΙΔΕΑ, Δημήτρης Λαζογιώργος-Ἑλληνικός ....
7. ΠΡΟΜΗΘΕΑΣ ΔΕΣΜΩΤΗΣ, ΠΡΟΜΗΘΕΑΣ ΛΥΟΜΕΝΟΣ, ΠΡΟΜΗΘΕΑΣ ΠΥΡΦΟΡΟΣ, Δημ. Λαζογιώργος-Ἑλληνικός ..
8. ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΤΟΥ ΑΚΑΘΙΣΤΟΥ ΥΜΝΟΥ, Μετάφραση στή δημοτική ἀπό τόν Δημήτρη Λαζογιώργο-Ἑλληνικό......................
9. ΑΛΥΤΡΩΤΕΣ ΠΑΤΡΙΔΕΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΗ ΙΔΕΑ, Χρυσηΐς Κακοφεγγίτου..
10. ΟΙ ΤΡΑΠΕΖΕΣ ΣΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ, Ἀθανάσιος Βερναρδάκης..
11. ΒΛΑΧΟΙ, ΑΥΤΟΙ ΟΙ ΑΝΥΠΟΤΑΧΤΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ, Βασίλης Μισύρης...
12. ΤΟ ΜΙΝΩΙΚΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ, Π.Δ. Γρηγοριάδης...............
13. Η ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΗΣ ΑΛΒΑΝΙΑΣ ΚΑΙ Η ΣΥΜΒΟΛΗ ΤΗΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΔΙΑΤΗΡΗΣΙΝ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ ΤΗΣ ΒΟΡΕΙΟΥ ΗΠΕΙΡΟΥ, Φώτιος Οἰκονόμου.........
14. ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ ΓΗ ΠΟΤΙΣΜΕΝΗ ΜΕ ΑΙΜΑ, Βασίλης Μισύρης..
15. Η ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ ΕΠΙΒΟΥΛΗ, Γεώργιος Ἀ. Λεβέντης..

ΕΡΓΑ ΚΩΣΤΑ ΠΛΕΥΡΗ

1. ΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ (τεῦχος Α΄)..
2. Ο ΔΙΩΓΜΟΣ ΤΩΝ ΑΡΙΣΤΩΝ ....
3. ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΑΛΦΑΒΗΤΟΝ..
4. Ο ΣΩΚΡΑΤΗΣ ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΤΟ ΘΑΝΑΤΟ ....
5. ΕΛΛΗΝΕΣ ΦΙΛΟΣΟΦΟΙ ....
6. ΚΟΙΝΩΝΙΟΛΟΓΙΑ...
7. ΠΟΙΑ ΓΛΩΣΣΑ ΚΑΙ ΓΙΑΤΙ;..
8. Η ΚΟΣΜΟΘΕΩΡΙΑ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΙΣΜΟΥ..............................
9. ΑΝΤΙΔΗΜΟΚΡΑΤΗΣ ....
10. Ο ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΗΣ ....
11. Η ΓΕΩΠΟΛΙΤΙΚΗ ΘΕΣΗ ΤΗΣ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ ....
12. ΓΚΑΙΜΠΕΛΣ (Ἀποσπάσματα ἀπό τό ἡμερολόγιόν του, γιά τόν πόλεμον τοῦ 1940-41. Ἡ ἀλήθεια γιά τήν «Ἀντίσταση») ....
13. ΑΣ ΜΙΛΗΣΟΥΜΕ ΓΙΑ ΕΒΡΑΙΟΥΣ.....................................
14. ΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ (τεῦχος Β΄) .... (Ὑπό Ἔκδοση)
15. ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΠΡΟΠΑΓΑΝΔΑ - Θεωρία καί ἐφαρμογή ....
16. ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΤΟΥ ΣΚΑΚΙΟΥ
17. ΜΕΤΑΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟΣ ....
18. ΚΡΙΤΙΚΗ ΙΔΕΩΝ.. Ἐξηντλήθη
19. ΠΑΡΑΓΟΝΤΕΣ ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ ΣΥΓΚΡΟΥΣΕΩΝ (Ὑπό Ἔκδοση)

ΙΣΤΟΡΙΚΑ - ΠΟΛΙΤΙΚΑ

1. ΚΑΡΑΜΑΝΛΗΣ ΚΑΙ ΦΑΚΕΛΟΣ, Σπ. Παπαγεωργίου ....
2. ΚΑΡΑΜΑΝΛΗΣ ΚΑΙ ΚΥΠΡΙΑΚΟΝ, Σπ. Παπαγεωργίου........
3. ΠΑΥΛΟΣ ΜΕΛΑΣ, Ο ΠΡΩΤΟΜΑΡΤΥΣ, Χαρ. Φίτζιος ....
4. ΣΩΚΡΑΤΗΣ Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΗΣ, Π.Δ. Γρηγο-

6. ΤΟ ΚΙΝΗΜΑ ΤΩΝ ΦΙΛΟΣΟΦΩΝ, Π.Δ. Γρηγοριάδης ....
7. ΤΟ ΣΥΣΤΗΜΑ, Π.Δ. Γρηγοριάδης ....
8. Ο ΕΛΛΗΝΟΪΤΑΛΙΚΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ 1940-41, Κων. Ἀπ. Χρήστου ....
9. ΠΩΣ ΠΟΛΕΜΗΣΑΜΕ ΣΤΗΝ ΗΠΕΙΡΟ ΚΑΙ ΣΤΗΝ ΑΛΒΑΝΙΑ, Κων. Ἀπ. Χρήστου ....
10. ΙΣΠΑΝΙΚΕΣ ΦΛΟΓΕΣ, Δημήτρης Σοῦτζος ....
11. ΕΘΝΙΚΙΣΤΙΚΑ ΚΕΙΜΕΝΑ ΚΑΙ ΠΑΤΡΙΩΤΙΚΟΙ ΣΤΙΧΟΙ ΜΙΣΟΥ ΑΙΩΝΑ, Δημήτρης Σοῦτζος ....
12. ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΕΝΟΣ ΑΝΤΑΡΤΗ, Δημήτρης Σοῦτζος...
13. ΕΛΛΗΝΕΣ ΕΝΩΜΕΝΟΙ ΚΑΙ ΔΙΧΑΣΜΕΝΟΙ, Δημήτρης Σοῦτζος ....
14. Η ΚΑΤΑΓΩΓΗ ΤΩΝ ΑΡΙΟΕΥΡΩΠΑΙΩΝ (τόμος Α΄, τεῦχος 1ον), Δημήτρης Εὐαγγελίδης ....
15. Η ΚΑΤΑΓΩΓΗ ΤΩΝ ΑΡΙΟΕΥΡΩΠΑΙΩΝ (τόμος Α΄, τεῦχος 2ον), Δημήτρης Εὐαγγελίδης ....
16. ΕΘΝΙΚΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΓΛΩΣΣΑ, Δημ. Εὐαγγελίδης........ Ἐπανεκδ.
17. ΠΡΟΠΑΓΑΝΔΑ, Γεώργιος Γεωργαλᾶς ....
18. ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟΣ, Γεώργιος Γεωργαλᾶς ....
19. ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΙΣΜΟΙ, Γεώργιος Γεωργαλᾶς ....
20. Η ΚΡΙΣΙΣ ΤΗΣ ΚΑΤΑΝΑΛΩΤΙΚΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ, Γεώργιος Γεωργαλᾶς ....
21. Ο ΜΥΘΟΣ ΤΟΥ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟΥ, Ἰωάννης Ροζᾶκος........
22. Η ΑΛΗΘΕΙΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΘΝΙΚΗ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΥΠΟ ΤΟΝ ΣΤΡΑΤΗΓΟ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΑ ΖΕΡΒΑ, Γ. Λυγεράκης ...... Ἐξηντλήθη
23. Η ΝΕΑ ΤΑΞΙΣ, Δημήτρης Δημόπουλος ....
24. ΓΙΑ ΜΙΑ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΗ, Μιχαὴλ Οἰκονομᾶκος
25. ΤΟ 1453 ΤΟΥ 20οῦ ΑΙΩΝΟΣ, Χ.Ν. Κουμέλης ....
26. ΕΣΕΣΙ - ΠΟΥ ΠΗΓΑΝ ΚΕΙΝΑ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ, Δημήτρης Κουτοῦζος ....
27. Η ΙΔΕΑ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΣ, Χ. Παλαιολόγος ....
28. ΓΙΑΤΙ Ο ΛΑΟΣ ΘΥΜΑΤΑΙ ΤΙ ΣΗΜΑΙΝΕΙ ΑΡΙΣΤΕΡΑ, Γεώργιος Λυγεράκης ....

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

1. ΟΙ ΡΩΜΑΝΤΙΚΟΙ ΤΟΥ ΙΘ΄ ΑΙΩΝΑ, Γιῶργος Πετρόπουλος .
2. ΟΙ ΑΝΤΙΔΡΑΣΤΙΚΟΙ, Θεόδωρος Καραμπέτσος ....
3. Η ΜΗΧΑΝΗ ΤΟΥ ΚΑΤΕΣΤΗΜΕΝΟΥ, Δημ. Εὐαγγελίδης.....
4. ΔΥΣΜΟΙΡΕ ΛΕΥΤΕΡΗ, Τάσος Παπαδημητρίου ....
5. ΒΙΟΛΙ ΜΕΣ' ΤΗ ΝΥΧΤΑ, Τάσος Παπαδημητρίου ....
6. ΟΔΟΣ 2ας ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ, Τάσος Παπαδημητρίου (Ὑπό Ἔκδοση)
7. ΣΤΟΥΣ ΑΝΤΙΠΟΔΕΣ ΤΟΥ ΜΥΘΟΥ, Ἰωάννης Ἀναγνωστίδης
8. Ο ΣΕΙΡΙΟΣ ΣΚΟΤΕΙΝΙΑΖΕΙ, Ἰωάν. Ἀναγνωστίδης ..... Ἐξηντλήθη

ΠΟΙΗΣΗ

1. ΤΟ ΟΣΤΡΑΚΟ, Γιῶργος Σαγιᾶς ....
2. ΣΠΟΝΔΗ ΣΤΗ ΛΕΥΤΕΡΙΑ, Νίκος Βαρδάρης ....

πουλος ...

5. ΣΤΟΧΑΣΜΟΙ, Λιλίκα Παπανικολάου ...

6. ΣΥΝΑΙΣΘΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΣΤΟΧΑΣΜΟΙ, Μαρία Βασιλειάδου-Ρόκου ...

7. ΑΝΑΖΗΤΗΣΗ, Μάκης Τουμάσης ...

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΥΡΩΤΑΣ

1. ΤΑ ΑΓΙΑ ΡΕΜΑΛΙΑ, Βασίλης Μισύρης ...

2. ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΚΑΙ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΟΣ, Γ.Σ. Βουρνᾶς ... Ἐξηντλήθη

3. ΤΑ ΕΡΧΟΜΕΝΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΕΩΣ ΤΟ ΕΤΟΣ 1998, Γ.Σ. Βουρνᾶς ...

4. ΚΕΡΑΥΝΟΒΟΛΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΕΣΩΤΕΡΙΚΗΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ, (Ἀνάτυπο), Ἀθαν. Χριστογιαννόπουλος ...

5. ΑΜΙΛΛΑ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ ΚΑΙ ΥΛΗΣ, Δημ. Σιώτης ...

6. ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ-ΠΑΝΑΚΕΙΑ ἤ ΑΠΑΤΗ; Μάκης Τουμάσης ...

7. Η ΑΘΕΑΤΗ ΩΡΑ, Κάρολος Μεσηνέζης ...

ΠΡΑΚΤΟΡΕΥΣΕΙΣ

1. ΤΟ ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ, Παν. Κ. Χρήστου ...

2. ΟΔΟΙΠΟΡΙΚΟ ΣΤΟ ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ, Παν. Κ. Χρήστου ...

3. ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΩΝ ΟΝΟΜΑΤΩΝ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ, Παν. Κ. Χρήστου ...

4. ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΑΡΟΥΣΙΑ ΣΤΗΝ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ, Παν. Κ. Χρήστου ...

5. ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΑΡΑΪΣΚΑΚΗΣ, Κωνσταντῖνος Παπαρρηγόπουλος ...

6. ΤΟ ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΟΝ ΠΡΟΒΛΗΜΑ, Νεοκλῆς Καζάζης ...

7. Η ΜΟΥΣΙΚΗ ΣΤΗΝ ΑΡΧΑΙΑ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ, Στέλιος Ἰ. Κοψαχείλης ...

8. ΜΙΚΡΑΣΙΑΝΗ ΑΡΙΑ ΟΜΟΦΥΛΙΑ, Παῦλος Καρολίδης ...

9. ΟΙ ΕΠΕΝΔΥΣΕΙΣ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ, Ἰωάννης Βελέντζας - Εἰρήνη Χαρισιάδου ...

10. ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΘΕΟΥ, Παν. Κ. Χρήστου ...

11. ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ, Παν. Κ. Χρήστου ...

12. ΚΥΡΙΛΛΟΣ ΚΑΙ ΜΕΘΟΔΙΟΣ, Παν. Κ. Χρήστου ...

13. ΟΙ ΧΕΙΡΟΤΕΡΟΙ ΕΧΘΡΟΙ ΤΩΝ ΛΑΩΝ, J. Boyer ...

14. ΣΙΩΝΙΣΜΟΣ, Δημήτρης Καψάλας ...